

الرحمن الرحيم ابن ابراهيم غفر الله له

६५

3

بازدید شد
۱۳۸۵

APR 1964

[illegible]

علاء الدین و سایر عیال و صاحبان میرزا بیگلر بیگ و صاحبان

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

من

وهو من بن معون بن معون والنجرة الملعونة في القرية في آل زياد وآل مروان
والفرقة انضمت له كجارية والابسة النادرة للمكة والطواغيت المنكبة
المستفزة ظلم بعض فوق بعض باطن من عباد الأرض ارض الطغيان العبد
والكفران والعصيان ومن واقعة وبعثهم في يومهم ليعلموا انهم في يومهم
ويومهم في القوم وتبين انهم في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم
الزينة وتجوز الله في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم في القوم
والنصره نصره عزرا وافتح له في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم
بعزك العزير والخزيرة الحزيرة في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم
بظنة وظنهم في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم في القوم
والعطر وسهر به الليالي والرخاء وازل به العسر والبلاء وفسح به العسر
وفسح به العسر والكشف به الكروب واصرف به الخطيئة والشرع به الصدق
وقرب القلوب لقرية العيون وحبس به الشجون وعهد به القرون وارفع به
وقوم به النيران وشيد القواعد والاركان وعدل به الميزان وبين به البر
واعمر به البلاد وامن به العباد واكتب به العجوات ونجح به الطقارت وانزل به
المبركات ووفر به الخيرات وكثر به القلة وعسر به الذل وموج به كسرة و

والنصره نصره عزرا وافتح له في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم

وارعد به الهمم وادبر به الامطار ووفر به الانس وادبر به الاشج ورومت به السنين
والديار ووفر به السكن والقرار وبارك به الامور وخلص به الاسعار وقم به النعمه
وفصح به النعمه ووفر به الظل والصفى والنعمه والخرج به الكثرة والبدل به الرحمة
باللغة واللاعبة بطرح الكفاة والحرف بالاسم واللغات والشرك بالدين
واللايقان والمكرو والفتش في العدل والاحسان وشملت الاشمل بالبحر والبرنج
الغرق بالقلع والقبح والعبي والبصر والصم بالسمع وحسن اللهم على النعمين في يومهم
الارض واجعلهم رشتوا وجعلهم للوراثين وكس لهم في الارض بعين التكاثر والصدق
الوفاء في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم
احسن العالين واستخلفهم في الارض كما استخلف الذين من قبلهم من الصابرين في
لهم في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم
الحسين واطل به اسم الارض وقطع به الكفاة وحسن الظن وجوزهم الظالمين
والزكس في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم
ليكن ياربهم كما يكونون في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم في القوم
وامد لهم بموال وبنين وارزهم من اعدائهم ما تتركهم من جنات وعيول
زروع وقومهم كبريم ونعمه كانوا في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم

وواعظ به الراحمين الله تعالى ان يقيمهم مدلا اعوام مستمرين بالحق والهدى وام حنون
نقص لغفهم ونقصهم وليست فيهم من اليرب ويحبهم الى القلب ولكم به العباد
ويحبهم الى القلوب ويحبهم الى القلوب ويحبهم الى القلوب ويحبهم الى القلوب
لذكر والذكر والذكر والذكر والذكر والذكر والذكر والذكر والذكر والذكر
عار اسر الله الرابع عشر الحيرة فيها عجايب غريبه وغرائب عجيبه الاشراذ
هي لطف العالمين في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم في القوم
والقدر وقدره عين المنظر المنظر ونور البصيرة والبصر بحول الله وقوته وعزته
ورحمته لعبد التوحيد بعد ذلك المبرق حبه الله لكثرة نعمه قدر ما يحبه الله
بعد عسر عباد والاول والاقوة للآله الله بعد العظم حسب الله ونعم الكبرياء
ولي نصير وصيكم يوم صليتم على محمد وآله الطيبين ولعنتم السعي اعدائهم ارب

ووجهكم يومئذ كرم الله وجهه والكرام الله وجهه والكرام الله وجهه والكرام الله وجهه
الحمد لله الذي شرفنا بشرفه في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم في القوم
النبي الذي اكرم الله به الذي عفا الاسلام والايان وصرفنا
عن الاصنام والملائك والشرك والكنف والزيان واليحيى

واوتد فيهم بسلام امين وما تشبه الانفس وقد اذعن من صديق
اليقين وانتقم الله من اعدائكم وليامك المستحقين واصرف عليهم الذل
المسته بهوان عيين ونقصهم من العذاب والعقاب بخبرون به عا كانوا
فاعلين واجعلهم تحت اقدام المؤمنين كما عداوا في الارض وكانوا من السفين
وادخلهم في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم
العذاب والعقاب بما كذبوا به يوم الدين ايمن ايمن ايمن ايمن ايمن ايمن
تسبحه في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم
الحكم بحسب الشرف والكرام الله وجهه والكرام الله وجهه والكرام الله وجهه
ذوات معان المستبوه نفعه في العجايب في افقة في الاخرة دافعة لافقة حاشية
لنبي طه وظاهره امت به رجا للشراب وقوة للعقاب في حب بالابولوم
يقوم بحسب واكت بالذخري العود والمرب نعت بهامدح واثبت بهامدح
اربعين اربعة والكرام الله وجهه والكرام الله وجهه والكرام الله وجهه
الذنب مدح واثبت بهامدح والكرام الله وجهه والكرام الله وجهه والكرام الله وجهه
وبسم الله في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم
ان نفع بهامدح واثبت بهامدح واثبت بهامدح واثبت بهامدح واثبت بهامدح

والنصره نصره عزرا وافتح له في يومهم في القوم وتبين انهم في يومهم

والله اعلم والفرق واللعين والامعة والامعة والامعة والامعة
وصفاته انما له وجب دته اعرف من فخره من صفته وعرف له
وصفاته فاستصانه قوتها بشرا في معرفته وانما هو انما هو انما هو
بذلك من من هو من لربنا الواحد والاحد والاحد والاحد والاحد والاحد
من الشهادت والمبعد من عن ذلك المالكات والمخرجين الى النور من الطلقات
وكما اجرت الله سرورنا بقاءه من كسيرة اعظم الله لجهنم العزلة بعد الوفاة
وجبه من لفقه مرفوع بين الدراجات واليك ما بعد من بعد من كسيرة
التي تتوهمه من ان كسيرة فلو انما من رزقه المخرج لحرارة والوفاء
من فقه المخرج المرفقات وله من بعد المظهر للعبارة صلت الله عليه واله
في كسيرة والامات فهدى لصلوة الحق في كسيرة ما كسيرة السواكن وكسيرة

شاه علي بابا **بسم الله الرحمن الرحيم** **والله اعلم** **والله اعلم** **والله اعلم**
الحمد لله الذي جعل في الدنيا من الخير والبر والعدل والعدل والعدل والعدل
والصراط المستقيم في كسيرة الذين اتموا نعم اليقين والعدل والعدل والعدل
والتي كسيرة الميسرة والتحرر من كسيرة الميسرة والعدل والعدل والعدل

وله والاكسين والاكسين وشيعة الخلفاء الجاهل من كسيرة عرف الرحمن كسيرة
الكتب كسيرة من كسيرة السيات والفرقة وكسيرة وقيل الطهارة وكسيرة
الذخائر ونمت البركات وكسيرة الخيرات وكسيرة الذنوب وكسيرة
وكسيرة الكروب وكسيرة الخطوب وكسيرة الخيرات وكسيرة الرضوان وكسيرة
الخيران وكسيرة النيران وكسيرة الاحسان وكسيرة صفاته وكسيرة القلوب
رفاهية وكسيرة الذنوب واليك ما بعد من كسيرة العذاب والشرع عليه كسيرة الشرع
الجهنم والجهنم في عظمة صليته وكسيرة ربه التي كسيرة الاصل والشرع
كسيرة الماء والبرق فليس كسيرة كسيرة باله والعدل والعدل والعدل
وواضحة من كسيرة ربه وكسيرة خطبه وكسيرة فخره والعدل والعدل والعدل
والعدل وكسيرة ربه وكسيرة ربه وكسيرة ربه وكسيرة ربه وكسيرة ربه
وكسيرة ربه وكسيرة ربه وكسيرة ربه وكسيرة ربه وكسيرة ربه وكسيرة ربه

شاه علي بابا **بسم الله الرحمن الرحيم** **والله اعلم** **والله اعلم** **والله اعلم**
الحمد لله الذي جعل في الدنيا من الخير والبر والعدل والعدل والعدل والعدل
والصراط المستقيم في كسيرة الذين اتموا نعم اليقين والعدل والعدل والعدل
والتي كسيرة الميسرة والتحرر من كسيرة الميسرة والعدل والعدل والعدل

والله اعلم والفرق واللعين والامعة والامعة والامعة والامعة
وصفاته انما له وجب دته اعرف من فخره من صفته وعرف له
وصفاته فاستصانه قوتها بشرا في معرفته وانما هو انما هو انما هو
بذلك من من هو من لربنا الواحد والاحد والاحد والاحد والاحد والاحد
من الشهادت والمبعد من عن ذلك المالكات والمخرجين الى النور من الطلقات
وكما اجرت الله سرورنا بقاءه من كسيرة اعظم الله لجهنم العزلة بعد الوفاة
وجبه من لفقه مرفوع بين الدراجات واليك ما بعد من بعد من كسيرة
التي تتوهمه من ان كسيرة فلو انما من رزقه المخرج لحرارة والوفاء
من فقه المخرج المرفقات وله من بعد المظهر للعبارة صلت الله عليه واله
في كسيرة والامات فهدى لصلوة الحق في كسيرة ما كسيرة السواكن وكسيرة

وصفاته انما له وجب دته اعرف من فخره من صفته وعرف له
وصفاته فاستصانه قوتها بشرا في معرفته وانما هو انما هو انما هو
بذلك من من هو من لربنا الواحد والاحد والاحد والاحد والاحد والاحد
من الشهادت والمبعد من عن ذلك المالكات والمخرجين الى النور من الطلقات
وكما اجرت الله سرورنا بقاءه من كسيرة اعظم الله لجهنم العزلة بعد الوفاة
وجبه من لفقه مرفوع بين الدراجات واليك ما بعد من بعد من كسيرة
التي تتوهمه من ان كسيرة فلو انما من رزقه المخرج لحرارة والوفاء
من فقه المخرج المرفقات وله من بعد المظهر للعبارة صلت الله عليه واله
في كسيرة والامات فهدى لصلوة الحق في كسيرة ما كسيرة السواكن وكسيرة

بغالب الظاهر من القول باللب واللب مع الزاوية البعدية من غير قطع قنطرة
يخرج من غير منع حاجب ونحوه من الزاوية البعدية من غير قطع قنطرة
ومعرب واللب معرب تقطع في الزاوية من غير قطع قنطرة
وتحريم الكسب والقصور من الزاوية البعدية من غير قطع قنطرة
ومعرب ومدارك ومربا من الزاوية البعدية من غير قطع قنطرة
من القول باللب البعدية من غير قطع قنطرة من غير قطع قنطرة
العين من غير قطع قنطرة من غير قطع قنطرة من غير قطع قنطرة
منها الزاوية البعدية من غير قطع قنطرة من غير قطع قنطرة
والحاد والمنحرف والزاوية البعدية من غير قطع قنطرة من غير قطع قنطرة
وعين اللطيف واللب البعدية من غير قطع قنطرة من غير قطع قنطرة
خفف عند حيدرة البعدية من غير قطع قنطرة من غير قطع قنطرة
كسب غير المنحرف والبعدية من غير قطع قنطرة من غير قطع قنطرة
الشؤون من غير قطع قنطرة من غير قطع قنطرة من غير قطع قنطرة
والرس من غير قطع قنطرة من غير قطع قنطرة من غير قطع قنطرة
غالب من غير قطع قنطرة من غير قطع قنطرة من غير قطع قنطرة

[illegible]

أما الخزانة الأكيه والخزانة الاصغى فيكم بالنوع والبخا والوقف والشرى في مصيبة
التي هي مرسية للشهدا وجديد من خيرة السعداء وعلى الميراث حبيب العنة مصيبة سعة الاجا
وزرته طارية طقت الجوار وحضرت بجوارها الحاش والعتب ساءا لا تصعب وجوت
بها الاحاشت ميرا لا موار مصيبة كعبة الارض وسهنا والعهد والفضة والظلام وقصبة
مصيبة كعبة الله بغيره وحوال والكون يقترو وذوال والعرش لا دوران
والفرش لميلان والفضة لا تجو بالدين والعار لا الشمس والبد ورواف
والكف والخاف ولسين والشهر بالخاف الضرف والشار بالمرور
الجود والجراد بلعصف والتراب بالخاف باهمار ورواصفر والابلق
بخبار والغشا ورواصبح بعس والليل بالطنس والقفر بالوحشة والبار

[illegible]

الحق والعدل والرحمة من رحمته تعالى من غير أن يفتقر إلى غيره وعنده والذ
مقام الكبد مرتعدات كحد ذلك الشدة ساعات البطون يبرزات الوجه كبد
البرون الجني خيف العالمين وسلا الربي والكبريلين ثم حيرة وابتر حيرة كافت
عجيبه ولا تسع غرائها ياراهن صبيته منها الطبيب عيل واهل نكيد والاعين يات
ذكر خلوده والاس شاكية دل الشدة وعد المستعمل والنور والكل ددا

2

الجرد ووجروا حية القديس القبطي يوسف بن مرقس بن الشكر بن غريغوريوس
 والنفس الموقنة لقبيل يوسف قوافل من بغوز عظم حتى وجدوا النور كما وصفه
 في كتابه في غير مستقر ومعه واسر واباهم يقطع من اللبيل ولم يفتنهم
 احد بكون مبدع وقصوا حيا امرا ودر واولم واورت اعينهم باقرب
 العيون بعد مبعس اسف واخترن شجون وحرر برسر من في الدى وحيرة الله
 وقطلو الايادي وراوى من بربر البربان فلم تن عليهم من اسطى سعان مصر فو
 عنهم الروايت تجبر من عوج البلاد لكونه ان الارض جفا على ولا جروا
 في الرجال من الصلوة واخذوا من وجد عنه التسع وصبروا على منسليم الشيطان
 بنف وجذب كفصوا باجهم المعقل بادوشرب عدل النيران تجنيس عن
 طغيان واختران نورنا بالقديس المستقيم تعبدوا باليزان القويم واورق
 اكلن فبرو خشفانو من لعب ورفق بقرول الاطال طيلد فمسا قسح كراكر
 ربنا انما قلت النيران خير فمقر فرقت اليوم انفسهم شتي على تحب واجروا
 مستبطين كراجر حب احب وليم العطار فاسرو من جانب الطور ارا الحكيم اسف
 من السب فمقوا الالابن في الظلمة من دين الاقرب المصور وخلقوا النيران
 متحسين مع الرجال بالثقتك وتعال لتق كيك المتعل فمروا من الشجرة

50.

السادس حميد ووحيد وسير و نصير لداك الملك مجيد و سلطان سعيد سعيد

١ حمد الله والحمد لله
٢ حمد الله والحمد لله
٣ حمد الله والحمد لله
٤ حمد الله والحمد لله
٥ حمد الله والحمد لله
٦ حمد الله والحمد لله
٧ حمد الله والحمد لله
٨ حمد الله والحمد لله
٩ حمد الله والحمد لله
١٠ حمد الله والحمد لله

کلکتہ

١ قلت ايضا ثم حقه فقصرت
 ٢ ويدر احصيا بها له مستوعبا
 ٣ ملاك الوجود بترس سر كالم
 ٤ وتلا التلعت وجه جلاله
 ٥ فبان في الافاق ثم الانفس
 ٦ سر حجة تحجة وادله
 ٧ وظواهره ومظاهره ورموزه
 ٨ فلو لمير وكل نور نور ه
 ٩ اعيى عيون لا تراه ولم تقب
 ١٠ اعتت عين القلب صحتها بلا
 ١١ انظر بعين قد اعراكم غمته
 ١٢ يكفيك ما هو فيك من مسودع
 ١٣ ولقد حوت عوالم وعالم
 ١٤ وجعت اسرار الوجود وبسارنا
 ١٥ لونا راودا به لونا وحش

واذكر ربك الفلك قبل ان يلدى
 واقطع يادى نسوة قد خيرت
 ثم لا احب الا فبين موارثها
 وانزع ثبات الثقل ترفع ذلها
 والطرف ففان خيولك دلا ثم
 واستوحش من الهوى سنانا
 اسماسين مع سليمان النني
 واذلوردت باندين رحمة
 ووجدت امرتين خطبا به
 وسكنت فظن ظليل بارد
 ودامت اجر سقيته كفاية
 فطلب حبيب الاجرم والجرن
 وعقب اتهم الكمال بقر به
 واضلع نعا فيدك وسر ال
 فسمعت منك نذر عن جاذب

[illegible]

319

فهاك مع عكس اللغات والافرن
 فهاك مع من من سن واحد به
 واعبد الهك فهاك ولقم له
 واطلب طعا واحدا من لاء
 وتجاوزن بحر العين والفرق
 واقص من ما ان نفس بيت
 واخف بقارون الصور وبارك
 الى العصا تنفك لاطل الفداء
 واكشف واجر طلة حجت بها
 وبك اجبال الجبلة خرم من
 لتري بلا عوج وامت صفضا
 هذا هو التوحيد والنبي الذي
 في ليله فيه الخلق لاقى
 فبقتل فيها يفتن عارف
 ليس سره فيه تعبد له
 بحر جسد قارب استبا
 بيد وبيد كثره طغيا على
 للذكر ما من دعوة ودعاء
 واكثرك ضرور البض والفاء
 كثراتك في لجة الاله
 ففرون جسد صدي لا غرلا
 ارض الفنا خفا بل لاول
 ممتزة كالحة للرقش
 وجه النهر يسير بيهنا
 صغرى وبث مفروق للاجر
 قاعا وست القدي كازك
 ليسرى به في منج الاسراء
 مغشية عملاء وك
 بجي الظلام سبته الاحياء
 خضراء قدس حاط بالغبر
 بحرية

بحرية قدسية السنية
 واذا لخرجت معراج التجريد
 حترت لخلق في الكفا
 طيا لاجب طلة احدي
 من هو غير الصفات
 هرس شمس ذات غيب بطورها
 وحده التوحيد كمل خلا
 ولشرك سوس وجد الاله وحده
 ولعلاء بذكر الله سر كثر غلا
 ثم لفي محراب حجاب
 ولذك منك لحيمة قاعا
 واستمكن من بذكر كوك فانيا
 ولولزم التركيب من ترتيبه
 بل كل جيت كات رب ايل وما
 اده تری صنع التي محدة
 وكلمة فكلية عيب
 وموقف التنزيه والابرار
 باذابة بالقييد والاحياء
 كثر فريته كجسور
 شمر جيت بالجو والاصح
 نجم الصفات شغوب بحج
 لكون فنه لاث لا ابراء
 منك العوم وطمس الاخلا
 للقد والاحياء والافناء
 لم عده موهوم الرار
 منك الهوة خاش بحداء
 حتى انتد العيون لا بنا
 في الكفن والقد بر ولا حياء
 من فني لور لار لومواد
 والعرة المرسية الكرام

والاشياء الاصفى وساده
 حيث سموا فدين لغتهم
 قريبي في لبيهم واستحقوا
 هذا كمين للوتر مودوا
 ومقطع للاعضاء سداب
 لطم منه مضرج وسط الفراء
 والكرمس منه على العوالد
 وعنه لو سقيم حار
 ورضيعة مقبول سم فارق
 وحرية مبية متوكة
 وبنة مسدوة مرعوبة
 قد اصحيت في اسر في العدا
 لا تعنت في رجة يعطفك
 لم تدر حاشيتك لاذ حشرت
 ونواب ومصائب وشطاب
 لقيت عنة قدوة بجي
 حتى استقوا واجد الايقا
 في الستم بالبعد والاداء
 مقبول ظلم سيد الشراء
 العامة والركاء محظم الاشياء
 والشيب منه مخفب بر
 والجسم مطروح على الرمن
 من غير اليك ودون وطاء
 بدلا من الارضاع وللا رول
 الاستار في برافع وخفاء
 وبجولتن ترزاحم الاعداء
 ما ين ضرر كذا با
 لا تغدر في سبيلها لبراء
 بالذلال واللام والاولاء
 وركاب وشدا وعنه

ما رحيم وفا نعتي مؤثلا
 نظم انجذاب محراب وحض من
 ماك روضه جعلت فركا
 ولذله لمتن فامتنى بفتا
 من عيت فيك لم عيت وسجي
 كل شئ يفتي ووجبت بقي
 غايت الفور منك صرف دودا
 لا الكني لاجورى وباعد
 وارم قلب بسم لظفك على
 جنة امته نكت و
 فارسيه منك كمن لم يفر من نصي عاك
 منك من انجذاب كوفكا
 قعدوا فيك ذاكرين لبر
 ولزجول لعي كات وصف وشتا
 قدر لو سوك فنه صا و
 فاح ذم الطول واللاطف
 في شيدان حال شيدان
 لمتن واجني في هوكا
 لحي به فرفن كا
 بحجرة لم يلق قط سلاكا
 وهو قب جيلة سلاكا
 لم يشب صفوه بغير رضا كا
 بين نفس ونيتي متيكا
 اصراف الطرف معرض عن كا
 نعم قلب جعلته حر كا
 رخص المخلصين في فذوا
 قدر لو سوك في ذكر كا
 دون قمرس الكمال من معن كا
 يحجب القلب عن شهود لكا

ليس بدنيك منهم اقتراب
كان منك العشر سيم عليم
حسب منك حرف جهك واكثر
وشغلتهم شوقا شغيب
وتغيب سر شوقك توقا
وعجز الموم لمج صداسم
واجتنبهم بجذب تنبهم
وسور الضول رشق عليم
واذا ليد الصبح فاطفي
وتقرهم اليك فقرت
واذقم بالوصد داسلا
وجبر الطون صدق رجهم
والقهم المذكرك في عرفات
ذونب الشعر الحرام وفيه
والخلم مروة وصفه

لا ولا البعد عنهم اقصا
ولد يس علم مريرا ذرا
قصدهم علم سوي لبغا
بلاد القبيح جبا عن خلا
لا يمكن ستر سرهم متكا
وليهم المعظم اعد ضيا
واثبتهم فسد هم جنبكا
من صباح بوج من لقيكا
سرج الليل في تناسكا
جاءهم منك بالقي زلفكا
مبدولنا رسم بردولا
بينهم لدر وقوف منك
تم عرفاتهم برب همدكا
ادرك المذكر كوت سترها
من ربة مروة الهوى وصفكا

دار

وارزل للسير منهم قيو دار
واشترن منهم النفوس وشار
وانهم من لثمن غير نجس
كن وليا لثهم جث انخور
يا لهم من اجبة صبر تهم
قدما سوار بدة اولياء
رب علم برجمة وانهم
سادة قدة سدة رعاة
كان منهم في الملك
باي منهم احسن قتيل
لهم نفسي عيسى وهو جديل
قالا سيدى لك الحجة شكر
قالا فقد انيك فاني
وصرفت الاقبال عنك شي
لا بالي ابو عستي وظل

منعتم من سعي ولدي لارا
ريتم عند سيعم وشرا
ثم رابا بفضر ربا
لك فادين متيعن جدركا
ذم الحب خضقا فكا
ادرك رحت قنم لادركا
بعد عسل الللاء يسرنا
سكنوا الارض دورا فلا
قنم العدل يهو را
رامق طرفه لمج سمكا
باختبري لمدى عظيم لكا
ولقد فزك عبد لكا
غير لقيك راجي لكا
حيث اسقى بالندب نهيقا

ستبني العداوات بعد
لم ينني حق بوق لوار
وبك الجمع في تفرق شج
وكما فداعت برك بداء
واقبل مني الشفعة واخفر
او خنم في كثر صدق
والقهم في كجوه شرا كفا
وبانت من بية لدر
سیدی عليك الاشيم جيم
لنا يا سيدى عبيدك رفا
فترحم تلتى واقتاركا
وانك لمدى ثم اهل
لادم ذكرهم وذكرى بخير

حيث اكسى كفاية بوقا
حيث سميت رافعا للو كا
غذ عودى مصحبا قلا كا
فلدى العودا كن لغا كا
بجيت رحمة من غنا كا
كنت واهدتهم ليوم جزا كا
وقم في النور خرا لكا
عنهم رنوه همن وبن كا
بقتلهم من الكثير رشا كا
ولما ضعيف البريف من غنا كا
وافعل بانت ربا لكا
والخلاى من جزي عطا كا
منطقا منظر بحسن ثنا كا

وعلى انك تبت ديون
فافضها اليك راسي

فتر

قف بالطلول الخاليات الموى
البح لمدى تلك المعاهدنا شدا
واسم مرابع بالمدامع والطين
لهمي عليم لذشت شلهم
اسقى على تلك الموقفا ذفرت
بليت لان افقرت فاستوت
ابن الطومع فالاثير وموم
ابن المنيفة والنقا ففارج
ابن البرباب ولين هند والساد
يا حاد الحق رودا لوبتدا
لاغر وان ذهب الزمان شملهم
واذدو بهك ممة فت كرى
لن الرمس لثمة القدر الكرام
منهم حين قد اصاب مصيبة
والله لارنا وهو مومنت

ولندب لبيلا فخر قوا يدى سبا
سكانها المتعبدن على الصفا
فقد لا رحمة لاجدا وجد الاسى
واستقر اعناق الطباق لثرى
مسطورة لالا علم فائمة لغللا
من فخر خيفة الفرح والفرلا
العهد المعهود ومن ولد رقيب
والرقتين ففجع ثم لشف
كذ اللولاء الغيد ربات لحي
وارقى بقب جده جدا نوى
لا تجرعى بالنفس بوسا وهري
عبوى في راحل سدا لورى
ذوى التنى ولولير التراب لى
فت مصاب لخلق من عظم البدا
يسلو على طول العراك لمدى الوفى

صبر الكرام على التواضع والتفقه
وكأنني بالطف وهو جالس
كاليت لا يشبه بس لودنه
فكأننا لا جال حد حاسمه
وبريقه حقه وحرمة القضا
بالمة كغرت بالعم رربا
حتى اظننا العواية والعم
يا شرفم خاسرين بعد قسم
فما اذا اشتروا الضلالة بالهدى
هل فيكم من موقن وموحده
فيخاف فين الله من شر الخيرا
ورموه بغيا ما بهنم ولده قولا
ويبديهم من مخرج وجه سيدي
حتى ينجي الله حب شاد و
ابهي بس ومنه جلاله حمده

برق

برعوه خيرا خلق دعوة مشفق
احسين اقبل يا بني ولا تكن
احسين اقبل يا بني وارثان
فهوى صريع في التراب لوجه
تالله لاني شذر ازرت
ونقول يا جسدك يا كنه الوري
هذا حبيك بالمراد محمد ل
هذا حبيك في التراب معص
هذا حبيك بالمراد مرسل
هذا حبيك الصديق مقطوع
وطنة جرد رخيخ حتى حطمت
ان تبتك مصيبت مصي
بالكينا كما مدح حق مصني
بالجسد كما لا يدري جسد
بالفقد لم يغيب غيبه به

تقول يا فمك وشرتك تاركا
دع القصب العيا لا سرج مباح
يخوض غيبا تحت بين النوازل
يري لوسع الارواح انيق ضائق
مكن يجوز ان العليم جلالته
ولا لاله الا الحق المحمدا جسد
نصير بين لم يتقنا صر
مصر ليل الماء نحو حريمه
يفر العدى من باسه ففقا نه
لا ان بان الف درون سناهم
عسى لو ستن اليا من دور عسده
يجول ويخطو بسلا متفردا
لا ان رمي نند لخرق سقانه
وتابعه نيل فثب صدره
فما ذا حسينا يا اخا النصر والرفا

للا

الخي تم وانظر بنا كنه تسلي
الخي تم وانظر حريم محمدا
الخي تم ملك رجعة لم اوتيه
الخي تم وانظر سكينه اذ خنت
باللبنك التي دخلت مصفدا
يعنف به عنها لقد وليوقفت
ترجى من الله خير صدق من عهده في ذل ودر بسرو
لا ان ترجع بالظنون الكراذب
لا انك تروم الفور في محمدا لردى
لنحت بسبب الخفض في ظلال العدا
ونظرب ما في سراب تغييه
برعك هذا دون حب الغرام
خانت دارم لسه الخيب خاسر
وكيف التلا في بين سام وناطل
كأنك شتي س بقا في خوالف

لنو

فترتك في ذنوبي وحرزني من موتي
فترتك في كل المصائب وقاية
فترتك يا خير الرجا، فب درن
فنادي اخوه الان قرق قرح جلي
بعادك يا حذر في بعدا ومنقص
الرفق على العباد من موافق
الرفق على المطر ورح بين التوازل
اخي يا اخي قم واستمع بكينة
اخي يا اخي ملائكة ديك زنب
اخي يا اخي يا فقيه الغيب
لانا اخي يا بكرا العبد مينا
اخي يا اخي يا كيف فارقت عبيته
مهيبت اخي فدا وافر دائرته
يا الفضل عباس يا خير رجا
ياك رحيم بن الكريم محمد

وخير واثم بدو مراقب
وانت مني نفسي واعلم الرعايب
الا هدير الموت بين الشارب
رحم ظهري من عظم التوازل
درزوك يا حذر في بعدا ومنقص
وخلا في العبد او في مصعب
الرفق على المنزلة وسط الباب
تنادي وتبكي من فناء مواعيد
احب واستمع الصراخ التوازل
ويا غيب يا ذهاب غير ارب
لانا بن ميثاق الاغا والعصايب
تواخي على جميع شمل الحيايب
وحول اعداء شرار الزوازل
جزيل العطايا يا جليل المواقب
اربن العاصير للذنوب المعائب

يرجيك في الدارين حيا وميتا
اغثنني من الله برحمتك فاق
وينفرا يا نور هبطي وعصبي
ويورثني يوم النور نعيمه
ويغني ديسرا بخير وصحة
ولسن ويغني وحسن العوازل
والقرار عيني من بهاجه حلة
لقام حزن فخذ الشارب غايب
يا خير الرجا فب درن
فنادي اخوه الان قرق قرح جلي
بعادك يا حذر في بعدا ومنقص
الرفق على العباد من موافق
الرفق على المطر ورح بين التوازل
اخي يا اخي قم واستمع بكينة
اخي يا اخي ملائكة ديك زنب
اخي يا اخي يا فقيه الغيب
لانا اخي يا بكرا العبد مينا
اخي يا اخي يا كيف فارقت عبيته
مهيبت اخي فدا وافر دائرته
يا الفضل عباس يا خير رجا
ياك رحيم بن الكريم محمد

لدي عالم بالغيب اسرع حاب
وينفرا يا نور هبطي وعصبي
ويورثني يوم النور نعيمه
ويغني ديسرا بخير وصحة
ولسن ويغني وحسن العوازل
والقرار عيني من بهاجه حلة
لقام حزن فخذ الشارب غايب
يا خير الرجا فب درن
فنادي اخوه الان قرق قرح جلي
بعادك يا حذر في بعدا ومنقص
الرفق على العباد من موافق
الرفق على المطر ورح بين التوازل
اخي يا اخي قم واستمع بكينة
اخي يا اخي ملائكة ديك زنب
اخي يا اخي يا فقيه الغيب
لانا اخي يا بكرا العبد مينا
اخي يا اخي يا كيف فارقت عبيته
مهيبت اخي فدا وافر دائرته
يا الفضل عباس يا خير رجا
ياك رحيم بن الكريم محمد

وذا العرف معنى ولا يغيب الغيب
يا لطف نفسي من منجية في بنا
الذوق جلاله ومتى وقرب العبد
ولقد انشأ البقاء وثقا ونازل
ولكن كوب زائرة ولن خور ضرة
لا فقه كرويت لا غاية لخطونا
استم من خير الليم وبه يفرج كبريت
الكان سخطا لوفنا فانه صراخي
الشكر في يومه لشكر الله عتبة
طوبى لعبد يشكر ومارك ومهنا
لله قوم قد عدوا قد رغبوا اذا
الاوليا والاصفيه الازكيه والافتيا
التسبون العابدون الكايدون
قوم تعاليتهم قوم سعي سلطانهم
اخي اعظم رفعة اذن الكارم منته

حي اذ انشق الغشا وانت العايب المكر
من زلات من غشاوش باب من كبر
والله عني قد فرغوا واشتد قتلهم
ولقد انشأ البقاء وثقا ونازل
ولكن كوب زائرة ولن خور ضرة
لا فقه كرويت لا غاية لخطونا
استم من خير الليم وبه يفرج كبريت
الكان سخطا لوفنا فانه صراخي
الشكر في يومه لشكر الله عتبة
طوبى لعبد يشكر ومارك ومهنا
لله قوم قد عدوا قد رغبوا اذا
الاوليا والاصفيه الازكيه والافتيا
التسبون العابدون الكايدون
قوم تعاليتهم قوم سعي سلطانهم
اخي اعظم رفعة اذن الكارم منته

اي زلزال الشجر قد رلوشا لم نزل
وقضاته لا تحضر وجلا لاله لا تحضر
منهم مني من فرغ منهم ومنهم مني
ثم البقول الزاكية خير الناس والمرضية
لهم على ازرارهم وقطع خطيب بلانهم
لهم عليم اذ عنت من لهم قوم راب
طوبى لهم قد رلوشا طوبى لهم قد رلوشا
قد رلوشا من رلوشا من رلوشا من رلوشا
لنعا نذا بجنهم وقد منح كاسهم
وقصد حاتم خاضع والتم شراهم خاضع
فمنك ستر عجم ومنك ربحهم
هو ستر حق مستر واستر مستر
هو اية احصية ازانة لبدية
لله معطي طيبة منه انفس في عبيته

وذا راقمها اقم رلوشا لاله كاش القمر
وهنا من حسن قشور وضي غفر قشور
ثم اكسير كذا الحسن حتى دلت المنظر
وطيبة متعالية كسي كسي كسي كسي
ومصاهير عنائهم من جفا هم لغدر
عنصرهم حتى جفت طرا وتنت بالعبور
حينا ما سر كبدنا بونا ناولا لاشتر
وخدا والبعد من رلوشا كشتهم او درر
فقم عرف رلوشا كعب طيب انشتر
لهم سناهم سناهم كعب رلوشا اذ
متر فاق الحجي جازا لشكر
اخي اكرري لما ستر اذ اذ بالغي العبر
نبوت عسوة قد صرنت منها القدر
هو لاند كالعبيته هو لاند اعظم

وفي الوفاق على غير مختلف
ولا تقرب غير الطلوع والورع
وفي التوسع غير مستدل
وليس منقصة لود من الطلوع
ولكن خصص كالفوت للفرش
وسوف يصير جيل العرفان
ولعوض عن الهدايا كالنفس
ومن منتهى الامور فاستمع
ولا تحسن ليج الطغيان نهك
ولا يمكن جزعاً في مدبر النصب
والحذر حث من عاهة المقرب
والشك ينزس ريباً غير متع
وما اخبرتك لكشف كمال فاحمل
ولا يكال خلا لا ذلال من مطلق
وعالج العين عين القلب من رمد

و

عكس تشهد الله من غير
والنهي حجة الخرس كالشعب
والقوت رتة من من قوت
والدين نج سدا والرشد فاقصد
وبالطريقه قصد الرشد والهدى
والمرء قيمته ما كان يحسنه
ولما البر ولا خيرات لجمعها
بنية الراشدين السيد القرشي
السيد السند المبعوث منج
وهت شرا ليعم من حولنا نخت
جنت فضائله عت نور الله
سواءت بحسب طهر مرتفع
والعشر شليم من النور الشريف
لقد علا ذروة الابرار عليه
هناك الحق اموات وحياتهم

وعلى تسمع في الكون من رنم
والحي رتبة الوهم كالرجس
وما استطعت فلا تركن الى التزم
والشرع كك نظام الخيرة منظم
وبالشرعية بيد العدل والنظم
فانت كثر الخيرة ليعم من رنم
شاع التشرع في الامور والشرع
فادبر الخليفة من عرب ومن عجم
ابدا بلا ادم من اول القدم
حتى القمه تقويم بلا قصم
طابت شما لمد من فاخر الامم
من عرف لا قصم البعد من اعم
والبحر كسب من النور في العلم
سرى النور عن الاك والشم
هو النبي وحيد لا غير مزدحم

أعلا بالكون والامكان مجتنب
ومث به الكون طرادون رتبة
هو النور وما في الكون من اثر
فكذلك استدارق ما ومجتنب
منه ابتداء ووج الكون منقصة
اجرى بقلم الابداع مبدع
اليه يرجع بالته من شرف
وما عده لدى الاما سدا رتبة
بنية اخضرت الاما لفاخرة
هو القرية ملاية ولا شبة
من بعد خلف يعوي به شرف
وهو العلى ولي الله من من
منها الا جود ومن الامور والهدى
ذات كذا صفة من سوس رتبة
وبعد شدة من رتبة فادة

فما

عنه البيان لدى الاطراف مصر
لته قائم لله خا تسم
هو الحق وانه ما تواجد
عزيت من قبه جت مصابهم
لقد نصيب رسول الله سيدهم
وليس من عند اللرب مصر
كذلك التبول لعلم الهداية
ومنهم اليه المسجود ذو كعبه
ثم الحسين مثب الطيف وامن
عظم صدره بالجود والكفة
نؤه حتره لخرن من اسف
كانت اء الترك والليش
من من فاره مشفوقه للاذعن
ليقا وفرج ربه الله مستدلا
ونصير عيسى فوق الرخ نصيبا

منها اللسان لدى حصاء في حكم
كثرا خفا وخفاء غير منكم
يعني كاشف لا نور في الغيم
ولا يبق به من غير محترم
بول ما له من من الامم
مفتب شبيه من راسه بدم
مكورة جبهة من طالم منضم
بالتم مقب بالسكر مضطرم
حما نصيب سحر الراس الزم
مفرج شله بالترج والقسم
سليلا مستبى بالفر من قسم
كذات من الاعباد والخدم
من من بارقا محم وقه لبحم
والقوم زحم بارحم ولا غصم
بدرية روض الال كالخيم

وايناه السادة الابرار فاطية
كم نالهم نصيب من ظلم سميع
الظلم قد جردوا باسم قد قتلوا
طواريب طابوط البغي كما ظلم
ومنهم من هو المسموم بالغيب
يؤذنه خائمه من قبح موبية
ومنهم العائب السور بحجبا
بالف نسل للعين من اشر
ابن الهداة وابن الترسد والغيب
يا كاشف الغيب ليرعد فرجا
فرجا في قلوبها در فضا
التي تاروا في ليرة
وذا العلم الجزيلة والجليلة
عقود العصابة لدرى
وكاشف صفنا من البلية
بالك من نقر دوا وبه ودر

ورحمت الموسعة العسمة
ورحمت ذر المناعة والجلالة
واسماء معطلة كريمة
دار ولوح وارشاب منيرة
رجال خصم من المعالي
جيك احسن خير البريا
على امر تصاك الاله الاثمة
وسبلى احمد الحمد وتبلى
جيد القدر المحن المترك
على سيد العباد طوعا
وبافر حكمة حلت وولت
لله ركن الرضا الرضا
على لينة طرقتى ودى
وجا تم مؤلنا المرجبة
وادم ثم نوح فار خليلت

من رسل الكرام والوصيا
وبالاركان والولاية
نفوس باقيات والقيت
وبالتقى والتجيب طرا
والتكليف والعسل كلى
وبالصفى المنيرة للكرم
والدين مقومة وحكم
والمر من لهرن وكتر حتى
اجربا يا مجبر ولا تكلنا
تقن بكج افضل علينا
وخلقنا بخلاق حميدة
وجنبنا عن العصى شدا
والتقى بالحق
واسعدنا بمعيشة حسنة

واورثنا النجاة مع محان
التي سيدى غوث السداد
التي يحسن شفع عفو
وبالسعد والشهدا طرا
اولاد الحسين ونا بعية
ولتسام حرة ظمية
وأمات برتق العلولا
وباحتش الفطحة الجركية
تقيد سيدى متا رثانا
وحنن الحسين وشا يمين
وباحسن من حراك من نور اسم
لمرت لغيرنا احسان

و باز باز ارا درت خطاب کرد در جیبی و سیدی در پی و معتدی در کتب منیر و نعت
عنت و نای و آخره و نعتی و خبر قدر اخصاب با قطع علی الیک و اقباب یکتی
علیک و غنبت فیما لیک خداوند را پر از شهادت کبر و اصغر و قدس را در و او
شوق لغا و ذوق و لا امر اهل در حیره است یا نظری در شب است علی الدین بعد از
و لک علی البعد و الوفا یا غایت الترحا و نهایت منی لیس در انکس ملت الفه
کوشیده شد شهادت نوشید و خدایش در منظر حد و پدید و ملاحظه و مدار
کوشید میان جلوه کر شدند و از پرده غیب پرده در کبریه پیدا و مندرج
تا از تحت چند تا یک از جهات بجانب از کردند النیاب و الدنیا دنیا نظری بر بند
در رخ بر تبت الخیر فی المصلح بجز انحر و جمیل الثواب و انما فی العبد
اجرام بنیر بر سر و یک در قضیه و غلبه و رفع شیت ذوالکمال بر
هر خیز و کمال است و نور و جمال و هر ان قایت شاین که خود را بیفروغ
مثبت از دست و از قلام مختلف و کدورت معصیت پیراسته تابین و
منور شد و کرنه تاری و مکرر موافقت طاعت رست و موجب غفران
و عیافت معصیت رست و عت خندان و این غنبت غلبه کار خط بند
هر کس و هر امر موجب جرم و خطا بود و مانع فیض و عطا و تقضی غنبت کس مال

فد و لاریج کیم و سمان خدا را بر جسم نرم و خضر در اسرار سنن از کلمه
نزار سید که باین در اینک رشتن و لای چن مشروط است و با کما مقام بد
بیکسسته و در بوی گشت انکه باین عهدی نگشته شود و در ترش خیب بود
لیت کذاشته و پذیرفت و لکشت و برابر گذشت اندامد و مشروط علی دیگر
مقرر است و آن رضای حید و پدر است و برادر و مادر ازین در لوی عهد
مشهور و پیچید گشت و از دیده هر یک گشت تسبیح لاله الله و قضایه و صبر علی
و رحمت علی الله و اولیاده سر اسر سرتیم پیش آنگه نند و دم از چون چو
نزدند پلر نشاید آن مجاهده از نعل و جان و ریخ و وبال و قتل و جلال
و یتیم و اطفال و کسری لعل و عیال و شهادت فرزند و برادر و فقه و بار
و بار و اگر چه در هر سهام الله عیال از داغ پسر گشت و دشواری و السلام الله
خاموش گشت و اندام نه معهود و بار و موجود و خن را نه غیب مخزون لویه
تا بقعه عمار و فقه کبر و اتم ریخ و با و در اتر عهد روز بی عهد نامه از
آسمان فرود آمد و بیت اندر رشتن شود و که چنین حطین علیک شهوة
من حون نقص و الکرامه و السلامه اگر خواهر برقرار بپوش و لایه الله کرامه
آی انکه تور دزده از فرستد که شود و یا چن و چرا و در و بود کانت آلود

٤٧

لصفت الترجمة بسبب الاجتهاد في التفسير في كل موضع من مواضع القرآن بما فيه التوفيق والخطاب
من الخطب الاسود والنفائض الماكث بعد ذهاب الزينة لاجل الرسالة وشكر الكفاة
ومر زلزاله في خطب الله في ليلة من ليالي العري قد لا تسلم عليكم عليه اجمع الا المودة
في العزوة وذلك لانه باسهم منهم ولهم بسهمكم من اجر فوكم والمشترون
بذلك هم المؤمنون لا غيرهم من المنافقين قد لا تسلم عليكم عليه اجمع الا لما
من المتقين في دفعهم من طينة الولد فانهم بالود والاحسان تسلموا
على الصاكات جدا فبعد لهم الرحمن وذاوهم جزل الاحسان ان الله ان
وايل العدل والاحسان من البر بالانسان وهو شكر الله تعالى منغورا في الترحيب
مستجاب لما يحبه من العلم والعباد فيعشرنا، وحي لكنا، ونال رفته ورضونا
وودودنا وودوا ورحنا، وملكنا كسبا وخيرا كثيرا آتينا في ثمة اين سادت
ارادت لت واين ارادت موجب مكرنة سعادت ودين ارادت ودين
عقوبت سبب شود ورحمت جبارين مودودا وداودا وداودا وداودا
خاصه انهم رحمت جبارين مودودا وداودا وداودا وداودا
يادعرب دذكو ورحمت جبارين مودودا وداودا وداودا وداودا
چون تحت عمترا اهدا ورحمت جبارين مودودا وداودا وداودا وداودا

خلاص نداشت و عقوبت حق را بر سر یکدانش نداشت گفت اقصای زجر و عقوبت
در حق احرار و ثواب ازین درازتر و بدل فعل را سببی چند معیشت و بدان بهانه
حق از حق عقوبت را نکات که بگذشت الله و رحمة فیه انک فی غیر حق را بر سر
اما بگویند و لولا انفسد الله علیکم و رحمة و برترین سبب از سبب این نبود
و تقدیر قیوم ربی را از انفسو اختیار را حجت را فرمود که بطنیت مصطفی و
بودند و بلیت مظهر رحمت در دنیا و ازین روی مجرب و الاطلاق شدند
و مطلوب طالب و جاذب مشتاق و ان و لا ولای خدا شد و بایه پایش
و جاذب و بایه رفعت و علا و وسیله انوار و من از بهر در و دو و او هر عتد
و شفا بک رسد گوی و بجه آمد و منبع زندگانی و جیره کای کشش
و باب فراش از نهوا صمد انجیرات اسرار الطاعات و هو کجاست
الذهب للنیات و حقیقه الایمان و وقیقه الاحسان و اثرش و الفلاح و النور
و النجاة انجته الالویه و انجته الباقیه انجمن و کجاست الحیات العرویه الالقی
و وسیله آرزوی دلباش و مقید المملک نور الهدایه و ذکر کفایت
و کثر الاله رایت و کلف الوقایه مسبب البهیدیه و نعتی النهایه اعط العتده و کثی
الغایه قول لولهم و صحر المعلوم کث فحجاب الابلال و من کث استرجال الخب

۱۵۵۱

و چنانچه در بند آید آن و نذر دایه آب و قلان افسر از ترک سر دار و زور و زور
از چنگل سر بر کوه از غر و فوسکن از ویرانه و جمیع از پریشانه شد از آن
دوان و فرخ از از شک روان بگریز است و توحید است و تیر بهیشت چه نصیرید
نبینش هستی است و کنگش درستی است و بندیش در راستی و خفیش در راستی و چویش
خدا پرستی چو شهبان خشی پسند و سعیدان کسی که پیروز و خوشه لالان و خوشه
و رستخان بقید و بند که سر از پانده اند از پادافرا دند و پاهستی زده سر بر
نهند و سر چسند و جان دادند و بد را کاش شافتند و آتش به پاه درین شد
و حجت داورشان پیشه زور شد و دستینه لبی شاد و افق لبی کفر که با راستم
و لایق طعم و طابت الارض التي فيها فخرتم و فرغم و الله فوزا عظیمی فطایع لایم و طوی
لهم حیرت مکرر املک کبیر و روز قوائعی متبکی حیرت اولیه شهرت و حبیبی و غریب و اعراض
ای طایفه روزگار و معتبر و غیره درین طایفه از

[illegible][illegible][illegible]

خطبه شریف و شریف در بیان سیرت و سیرت

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله المالك الذي لا يموت	الواحد والاول الله رب العالمين
رب جل براتمه ملك على سلاطنه	حق تعالی است نه عن کس و صفی او حق تعالی
ذوالقدر و الطور و ذوالعز و ذوالجل	ذوالنور و الوجه و الشرف و القرب العالی
جل و علا شرفه کمال اعلان و سر	شکر اعلا شرفه کمال احوال و صفت
پاینده ذات بیادان و نور و قیوم	بخشنده رب و برهان خلق و ربانی معین
منعم شکرش از کرمش و جودش و نعمش	نعمت و برکتش از دهمش و قوت قدرتش
ان چاره ساز و برهان دل و نواز و جبر	ان مستی و استیلا و مستعان المستعین
بنیان تفریدش بود اعظم مراد اعظم	عرفان تو جیدش بود احکم سنن و اسرار
در ذات و صلا و صف و فعل و کمال و کمال	آمدن و از جمال آمدن و از قهر و جلال
تا نیکو کار و احدی نسیب راه رسد	یا نیکو شمر و فرض و عدد و انچه از نیت
اکس کشاید تعمیر کانیان و بنیان	و نیکو که بنیان و نیکو که بنیان
تا موش و سبک نشد در وصف حق تعالی	اکر دل و دانا نشد در وصف حق تعالی

جل و دل

ایمان و دل بیان کشتی و سیرت

مکر و مکر و مکر و مکر و دانا جز خدا	نه احوال و انچه در کشتی و دل و فزون
از ان غیر و از ان انعام و از ان انعام	در حصر کشتی و حکم این است و در بیان این
پشت کشتی این زمان و چو زمان چو زمان	دائم بر سر این و ان چو زمان چو زمان
نیکو کام و نه خور و نه زله و نیکو کام	تا نیکو کام و نه خور و نه زله و نیکو کام
چو روز خورشید و از انکه تا نیکو کام	ماند و ای کمال کانیان و کانیان
آن نیکو بنان و نیکو کام و نیکو کام	بیرون و نیکو کام و نیکو کام
عنوان حق است این و نیکو کام	نشان حق است این و نیکو کام
کر عارف و نیکو کام و نیکو کام	و ان پس کشتی و نیکو کام
جو کشتی و نیکو کام و نیکو کام	میدهد و نیکو کام و نیکو کام
و حد و نیکو کام و نیکو کام	نور و نیکو کام و نیکو کام
میشود و نیکو کام و نیکو کام	دل و نیکو کام و نیکو کام
تا چند و نیکو کام و نیکو کام	نه و نیکو کام و نیکو کام
یا نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	یا نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام
کر و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	کر و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام

ای چه زاهد و زاهد و زاهد و زاهد	کافی چکان نافع و نافع و نافع
و اندم که در خط و خط و خط و خط	اساک کین نافع و نافع و نافع
و اندم که از خط و خط و خط و خط	تا بان که در خط و خط و خط و خط
از مکر و نیکو کام و نیکو کام	ای و نیکو کام و نیکو کام
را هر کس که در خط و خط و خط و خط	نیک و نیکو کام و نیکو کام
ان نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	خود و نیکو کام و نیکو کام
انچه نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام
کشت و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	کر کشت و نیکو کام و نیکو کام
حادث که با نیکو کام و نیکو کام	باقی و نیکو کام و نیکو کام
باقی و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	باقی و نیکو کام و نیکو کام
با نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	عبادت و نیکو کام و نیکو کام
سبحان و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	النجم و نیکو کام و نیکو کام
نیک و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	نه و نیکو کام و نیکو کام
لا شرف و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	چند و نیکو کام و نیکو کام
نیک و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام

از سب و طبع و طبع و طبع و طبع	است کوی و نیکو کام و نیکو کام
کثرت و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	نیک و نیکو کام و نیکو کام
از خوش و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام
اندر و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	تا نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام
بن و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	پن و نیکو کام و نیکو کام
چند و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	ان و نیکو کام و نیکو کام
معد و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	بکند و نیکو کام و نیکو کام
انچه و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	مطلق و نیکو کام و نیکو کام
نیک و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	فایده و نیکو کام و نیکو کام
پن و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	معلوم و نیکو کام و نیکو کام
انچه و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	از نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام
و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام
شرف و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	نیک و نیکو کام و نیکو کام
نیک و نیکو کام و نیکو کام و نیکو کام	نیک و نیکو کام و نیکو کام

انچه

بند طبع چرا از خصل جان شایسته
بگو با نفس که عطف بر مشر افرا
که گشت چشم بختانه ستم از رخا حکم
که گشت لاله روانه خزان از خیره صفا
که ز جادو رخا نه پرو کشت روشن
نشد چرخ بر آن سکه سر در پیا
پوشی که ز شفق چرخ از رنگه در
پوشی که ز سر کمری خورشید
پسندیده بخت که سر کمری خورشید
بجز در آن خوی غافل خود چو شوی قفس
نظوفان شوی سحر از صافی روی
بعثش تا به چرخ با از مهر طعم
نشد بر با چرخ با از مهر طعم
ز دل پیا به چرخ با از مهر طعم
ز دل پیا به چرخ با از مهر طعم
هر از شفق بخت چرخ شوی روشن
هر از شفق بخت چرخ شوی روشن
مکان در لامکان پیا زوا کون مکان
مکان در لامکان پیا زوا کون مکان
چرخ شوی روشن زوا کون مکان
چرخ شوی روشن زوا کون مکان
ناله سویی بالا پیا زوا کون مکان
ناله سویی بالا پیا زوا کون مکان
نخود بخت خدا بخت پیا زوا کون مکان
نخود بخت خدا بخت پیا زوا کون مکان
نخود بخت خدا بخت پیا زوا کون مکان
نخود بخت خدا بخت پیا زوا کون مکان

در اول دیدم جوهر است و زمان پس بر شمس
چنان که دل نظرش است و هم مردی از شمس
هر آن چنان گشت پیا زوا کون مکان
چنان که دل نظرش است و هم مردی از شمس
نشد چرخ بر آن سکه سر در پیا
نشد چرخ بر آن سکه سر در پیا
پوشی که ز سر کمری خورشید
پوشی که ز سر کمری خورشید
پسندیده بخت که سر کمری خورشید
پسندیده بخت که سر کمری خورشید
بجز در آن خوی غافل خود چو شوی قفس
بجز در آن خوی غافل خود چو شوی قفس
نظوفان شوی سحر از صافی روی
نظوفان شوی سحر از صافی روی
بعثش تا به چرخ با از مهر طعم
بعثش تا به چرخ با از مهر طعم
ز دل پیا به چرخ با از مهر طعم
ز دل پیا به چرخ با از مهر طعم
هر از شفق بخت چرخ شوی روشن
هر از شفق بخت چرخ شوی روشن
مکان در لامکان پیا زوا کون مکان
مکان در لامکان پیا زوا کون مکان
چرخ شوی روشن زوا کون مکان
چرخ شوی روشن زوا کون مکان
ناله سویی بالا پیا زوا کون مکان
ناله سویی بالا پیا زوا کون مکان
نخود بخت خدا بخت پیا زوا کون مکان
نخود بخت خدا بخت پیا زوا کون مکان
نخود بخت خدا بخت پیا زوا کون مکان
نخود بخت خدا بخت پیا زوا کون مکان

در اول دیدم جوهر است و زمان پس بر شمس

مقدار داد در پیش رفتن شد در دلا
قدم نهاد در کوفه شد در بقا
نشد چرخ بر آن سکه سر در پیا
نشد چرخ بر آن سکه سر در پیا
پوشی که ز سر کمری خورشید
پوشی که ز سر کمری خورشید
پسندیده بخت که سر کمری خورشید
پسندیده بخت که سر کمری خورشید
بجز در آن خوی غافل خود چو شوی قفس
بجز در آن خوی غافل خود چو شوی قفس
نظوفان شوی سحر از صافی روی
نظوفان شوی سحر از صافی روی
بعثش تا به چرخ با از مهر طعم
بعثش تا به چرخ با از مهر طعم
ز دل پیا به چرخ با از مهر طعم
ز دل پیا به چرخ با از مهر طعم
هر از شفق بخت چرخ شوی روشن
هر از شفق بخت چرخ شوی روشن
مکان در لامکان پیا زوا کون مکان
مکان در لامکان پیا زوا کون مکان
چرخ شوی روشن زوا کون مکان
چرخ شوی روشن زوا کون مکان
ناله سویی بالا پیا زوا کون مکان
ناله سویی بالا پیا زوا کون مکان
نخود بخت خدا بخت پیا زوا کون مکان
نخود بخت خدا بخت پیا زوا کون مکان
نخود بخت خدا بخت پیا زوا کون مکان
نخود بخت خدا بخت پیا زوا کون مکان

کزین فرخ نزارش را بران مسکن محنت
مهرن سغیر بخت را بران مسکن محنت
زرد بود او هر حق فاکه زار بر یا این
زرد بود او هر حق فاکه زار بر یا این
نشد چرخ بر آن سکه سر در پیا
نشد چرخ بر آن سکه سر در پیا
پوشی که ز سر کمری خورشید
پوشی که ز سر کمری خورشید
پسندیده بخت که سر کمری خورشید
پسندیده بخت که سر کمری خورشید
بجز در آن خوی غافل خود چو شوی قفس
بجز در آن خوی غافل خود چو شوی قفس
نظوفان شوی سحر از صافی روی
نظوفان شوی سحر از صافی روی
بعثش تا به چرخ با از مهر طعم
بعثش تا به چرخ با از مهر طعم
ز دل پیا به چرخ با از مهر طعم
ز دل پیا به چرخ با از مهر طعم
هر از شفق بخت چرخ شوی روشن
هر از شفق بخت چرخ شوی روشن
مکان در لامکان پیا زوا کون مکان
مکان در لامکان پیا زوا کون مکان
چرخ شوی روشن زوا کون مکان
چرخ شوی روشن زوا کون مکان
ناله سویی بالا پیا زوا کون مکان
ناله سویی بالا پیا زوا کون مکان
نخود بخت خدا بخت پیا زوا کون مکان
نخود بخت خدا بخت پیا زوا کون مکان
نخود بخت خدا بخت پیا زوا کون مکان
نخود بخت خدا بخت پیا زوا کون مکان

در اول دیدم جوهر است و زمان پس بر شمس

روان زبیر جودش بر رخ پیاپی
قضای هر جهان از رخسار پر زدن
ز اینم هم پیش اسر سگ منقش
عناست حشر الطیاق المانع منظر
بهار همت بر رخسار باب و رنگ چمن
شمارانچم پیش رخسار چرخ کمر
سوار بارخ ز رخسار چرخ کمر
که از لقا پیش رخسار چرخ کمر
بنوع کشش چرخ کمر چرخ کمر
چرخ کمر صاحب کمر کمر کمر
دمه از دم همت چرخ کمر کمر
دمه پیش رخسار چرخ کمر کمر
غلام نهشت مشرق طایه مشرق
بهشت بر در رخسار کمر کمر
بقدر رخسار کمر کمر کمر

کمال

که جلال سناش ز طعن مهر مصور
رکاب او چو کران بر کبش خرم مشور
کونک باو بین باو جود امر مقدور
چگونه پاکت اندر جود ده سفیان
که یکو نشسته نشسته ز فضا حاد جاد
ز عیب جزو ز عیب خلق در جود
چرا حق تمام پیش رخسار جود
شور رخسار جود کمر کمر کمر
بر در صدمه ز عیب کمال کمال
کند چرخ کمر عصفور خسته غلبه کمال
کند رخسار جود کمر کمر کمر
زواج دخت در دام کمر کمر
چو جود رخسار جود کمر کمر
خف اندازان در دخت کمر کمر

ارمه یک کمر در جود چرخ و چرا
تن ز عیب چشم کمر کمر کمر
ماند صبح و تاب و زرد کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر

شش تو خیزد در جود چرخ و چرا
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر
کمر کمر کمر کمر کمر

انچه

زانده یکم فسان خانه مجد و سپهر
در رخ هر قلمبان که بودیم القات
داده نشان در خود ناله شغال
کوهر کان کرده کاه در موبس و شغال
انتهای کبر و ناکت نه کسل احترام
طبع زبیر حسن زانکه زان افلاک
چشم کشوده مکر در اثر مرسلین
سور و رع در شیده لیک ز راه طلع
خود بهوار سنگ پا بره احراز
با خبر از ابتدا در طلب حقیقت
کرده دهن باز لیک خواند بسیر
با همه دشت بدر آمد خبر از خیار
ناقص آثار چند بر صفت ترجمان
تا چه هنر زین اثر زان چو نه با خبر
بنم فرور در هیچ از هنر با خطر

باز

زین همه بیک چشم و بیک در کبر بشم
خوبش بر تنه خود سر از کف دیده
ماند تو قافه زانده روان یار سپهر
هسته ابرو شتر یار کین همه دلا و متاع
کردنیک پست دار بار فروز ز سر
چرخ اگر گوشه خوشه چمن از نیشی
کرم یک سبقت خیز و گردان ورق
اگر دلت دست آراز همه شتر پیشانی
مرد مردجوی صفت مکر در جوی
منبع فیض و آب در دوحه شام خوار
را و خوشه مروارید کور در شتر قدرد
در قدش سرور در درج شتر مهری
روید شتر نیده با شتر نیت زرق و برق
جزره فرمان میور چرخ یک یک کف و سرور
یکدل در خلق فکیر در راز و رو

چون که خوش شد سرقی نظرو حق سپهر
پیر و شخص شد شخص چهارم عالم
اسعدا بجزیب اجداد شارب
کا نشاء شربا عارف شربا
آن هنر آموخته در دمن و خفته
یافته از مینام خواست از نام کام
از حسن ان طلب هم کس تنبیه
خود چه حسن ان و یک شتر نیت
ان حسن منو منکد احسان مخ
اصدا اصدا اصدا منیدر سرب
نام کویش کواه کشته ز حب اله
آمده در کنتش نام محمد از انکه
شد لقب به میان سید و سبط و
خود چه حسن ان امام خود چه حسن ان
قر زمان و زین هنر دنیا و دین

پرو راستان چیت در این شتاب
چشم موبس و خلق با بر مسافت
پاکت می خواستن پنهان کاستن
شبهه پیر که زینت بغیر از کار
زین هنر که زینت دلق پاکد از خلق حلق
چیت که زینت چیت چیت چیت
از دیکم طبع بر سبید سن
صحب صاحبان احمد معبدان
خواهر اگر فریاد که پذیر بر بهر
رو حقیقت که کور طریق سپهر
دانش و کوشش که کین و مبین تر
خواجده بهر عتبه بخواب از طلب
سرگرم زینت مایه علو و علل
یکدل از آفت حیرت پیر کس
ای بستر شخص که کین همه کار کر

فکری

که در هیچ جلد اخضر برنج چهار
 معجزه قدر و خط خن خن و هنر
 واضح بنیاد علم رافع اعلام علم
 سلو روی در سلیم علم زوی در علم
 چنانکه گفتار حق داده ز عمدش خبر
 هم کتب مبین اوست خود ان مبین
 نیز بغیر خط و محسن و حسن
 محسن بر چه اوست زانکه جز ادا
 وان حسن است انام که جز ادا
 دوست بیکت و جو در پسر محسن
 و عشق و قبحی است که کسی صدور
 حضرت نور سیم از حسن ادا
 هم که اعتبار کن دوم از چهار
 چار و آیه مبین حامد عشق برین
 وز به قدری چار صفت شد
 هر سیر که قطب جهات علم
 مطلع نظر و طفر منیع و دو
 خازن اسرار علم باطن کثر الخفا
 صد زوی مستقیم صبر زوی مقفی
 کاه ز لید و سق کاه لید و سق
 کش ز قاتر است و کین حق و پسر
 اوست نبض کتب هم بصفت هم
 آنچه بر باز گفت کت که فزون را
 خود عوض از ده ام یافت چو اهل
 خوانده حقش زین شهر و شهر شمس
 و همین صفتی است اوست فزون را
 ز فعت کن دوم نیز زوی شد
 غنم و آنکه را اوست و هم جای
 جلوه حق مبین قبحی مستر
 اوست سیر و خنرت چو هم نشانی

از مرقه

بنز فطر و نور و خورسین و مشهور
 تابخ مشرقین شمع رخ مغربین
 با تبحر و کزین دو کرامی کمر
 جای در خوانده باز نام شکب و بخار
 وین دو کرامی خفت برده بارت از
 خود زنی لیس پاسگر در حسن اقباس
 شنبه بر کاشه حسن زاعتدال
 آمد سیم از این خود حسن نازنین
 صبر نوره این حسن جای بکار رفتن
 فتنه بخار کشت رخ نی از کشت
 و بدست یان طهر دست زبان
 دید چو در نام کوفت از طعام
 یا و رویدر شنبه کسری او کشت
 بخش شنبه از عدد و دستم روبرو
 بر طرف از بد کاه یاوران یار

زان حسن است نور زان حسن
 پاسحق و لید است برین دو کرا
 خوانده و نیم و شمع حق صفت افتاد
 وین دو بر ابرام سازش مثل از این
 هلیت و حرم و شرف و حکمت و جود و وفا
 خود زو لید و پسر حسن اقباس
 زان بود او را خصم این اصطفا
 و آمد مقف کین زان ملک نو
 همچو بی درین همچو بی در ازا
 بر حسن رابطش بخت حکم و وفا
 روز و شب لید زان صبر و مساب
 تا بغیر و از خصم خصم خصم دغا
 و شنبه از بر زان و شنبه شنبه
 تا یوی و باب او گفت عدد و نسا
 و بدست و فاعل و همه جان کرا

با همه آرایش خصله انتقام
 که شمشیر بوی طهر زان حدود
 آنکه که شمشیر بران خنجر کین شمشیر کین
 بر همه صابریست هیچ نیاز بدست
 آه زین حسن وای ز فتنه حسن
 خنجر شمشیر و جاده جسم حسن از
 زین دو کرا که روشن بیدار کرد
 کشت بر اسر سوار از پهنه جوار
 کرد ز فتنه حرم منع شمشیر
 با کین زان و فتنه کین نبود زان
 بودی که حق شمس از چو کردی و کرا
 آیت لا ترفعوا السنه لا ترفعوا
 کاه بخار طبع کاه بخت طلب
 خود چه است این همه که بپای و اید
 نیز ز مرقه خنرتی صبر صفتی
 با همه آرایش خصله انتقام
 که شمشیر بوی طهر زان حدود
 آنکه که شمشیر بران خنجر کین شمشیر کین
 بر همه صابریست هیچ نیاز بدست
 آه زین حسن وای ز فتنه حسن
 خنجر شمشیر و جاده جسم حسن از
 زین دو کرا که روشن بیدار کرد
 کشت بر اسر سوار از پهنه جوار
 کرد ز فتنه حرم منع شمشیر
 با کین زان و فتنه کین نبود زان
 بودی که حق شمس از چو کردی و کرا
 آیت لا ترفعوا السنه لا ترفعوا
 کاه بخار طبع کاه بخت طلب
 خود چه است این همه که بپای و اید
 نیز ز مرقه خنرتی صبر صفتی

از مرقه

ای مشرق حبیبی مه نیکو نوب
 بنده زارت رحیم زاده عیدت کرم
 که چه دلید است و خوار و چه نزار
 بر و در و خوار و چه نزار
 ای کمال بخت وای عالی لوا
 راند زین عظیم از دل خونین نوا
 خود تو زوی دور دار خصم و ایتنا
 بر و در و خوار و چه نزار
 ای کمال بخت وای عالی لوا
 راند زین عظیم از دل خونین نوا
 خود تو زوی دور دار خصم و ایتنا
 بر و در و خوار و چه نزار
 ای کمال بخت وای عالی لوا
 راند زین عظیم از دل خونین نوا
 خود تو زوی دور دار خصم و ایتنا
 بر و در و خوار و چه نزار

ای کمال بخت وای عالی لوا
 راند زین عظیم از دل خونین نوا
 خود تو زوی دور دار خصم و ایتنا
 بر و در و خوار و چه نزار
 ای کمال بخت وای عالی لوا
 راند زین عظیم از دل خونین نوا
 خود تو زوی دور دار خصم و ایتنا
 بر و در و خوار و چه نزار

این کمال بخت وای عالی لوا
 راند زین عظیم از دل خونین نوا
 خود تو زوی دور دار خصم و ایتنا
 بر و در و خوار و چه نزار

مرفا بقیل با چادر دود و در برادر عرب
 زین سفید در که ستم با هزاران آفت
 می خورای که آسای زهر سر از احتمال
 این زن به پرده کویم کان چندم است
 نیست آینه که در حضرت که همان خدای
 خواه در دنیا و قیامت با آسسان
 نیست با خدمت مقابله که حکم کن فلان
 طاعت معبود به هر دو عالم آتش
 هر که را طاعت نیست که در گوشه کن
 پیش از آنکه نیست کسی که آیین پیش
 در عبادت بودیت هر آمد زینان
 انبیا را چون کرم داشت منان کرم
 اولیا را چون معصوم داشت همان رحیم
 بیکه از فتنه دستان شیطان می
 در که آرزوش از هر کس آتش نریخت

مضامین را چه آرد پیش و پیش آرد
 زین گفته سر که کفتم با هزاران استوار
 می خورای که آسای زهر سر از احتمال
 این زن به پرده کویم کان چکار است
 نیست جز پند که در حجت پروردگار
 خواه در محسوس و معنویان یا آشکار
 نیست با طاعت معادل که چه کت روزگار
 خدمت مقصود به تا در رویشی آشتوار
 هر که را خدمت مقدر که در خواستوار
 پیشین نیست کسی که هر یک با پروردگار
 در میان هر شهنشاه هر دار و قرار
 گشت از توصیف عبد الله شان کزدار
 ساخت از تشریف نام عبد الله شان بگو
 جز عباد الله محض فرقه خاص خیار
 بندگان را وعده خوف است در عیبان هزار

فان الله اعلم

فاتح و غایب که پیش از خلق پیش از خلق
 از ابو عبد الله آمد که نه شاد شهید
 سید سیدی دشت از بند که زین العباد
 عمر و خادمی او را کسرت و بزر
 بخواند بخواند که از انشراح و جان ناکوان
 دایم از راه روان و دایم از انشراح روان
 هیچ حالت نبودش از سجد انقطاع
 ان عبارت است از اراست جنت در نگاه
 خود بخوردی با قرش در جبهه شرف افتاد
 با کت نیز که لایمان در باب در بیای
 بدعا اندازد و ما ند سر کرم نیار
 از به اکال طاعت هر پروردگار
 بجه و عی خندان تن درست و شادمان
 گفت با مشران بکیران خود طغیان
 خود ندانسته که هر دم به نیاز می ران

کشت وقت که هر وقت عهد و پیمان
 کشت که است وقت عهد و پیمان
 کشت که است وقت عهد و پیمان
 کشت که است وقت عهد و پیمان
 کشت که است وقت عهد و پیمان
 کشت که است وقت عهد و پیمان
 کشت که است وقت عهد و پیمان
 کشت که است وقت عهد و پیمان
 کشت که است وقت عهد و پیمان
 کشت که است وقت عهد و پیمان

روی بر تافته ز من که سست و ناز
 بنده که او شنیدی گفت خداوندی بیانی
 جابر جعفر که بود از بندکان خاص وی
 رفت با بر سر بیایان مرعاب باستان
 ناکمان شده اند که عقید قوم از امر حق
 گفت با قمر طره نبود من عید است من
 خود را باشد محمد هم محمد خود است
 هم با دار از حدیث خط و حرکت زین
 نیز با دار که سوی کوفه شده در بند و قید
 کشت کمان را مسکن و مدفن معین کرد
 هم نشین که کوفه بود بر او برد خیم
 ناکمان عبد الملك را خوار انداخت
 عبرت از جو این که کشت گفت که
 هم از آن پس خوار اند که کوفه داشت من
 شنه سجد نیز بد و شنه سجد نیز بد

شیهه او شده نیز که پیشه ما نکست
 ناگوان به نه از راست در خور برکت و بار
 و زار است محرم سر در جلاست از کبار
 با جنت و کشت از اکر ام شه امیدوار
 خود را با قمر طره با قمر بر سجاده وار
 گفت ان شخو غیب بود ز حق اینگونه
 جمع ما آمد محمد جعفر یا خود تنبار
 واضع طب خلق شرب و انقلاب لایه
 باز باز آمد بسوی که با مرکب سوار
 به مدین حالت به پیش خیم کول و تار
 با عقید و دوزخان کردید زان قوم سوار
 و و کنت شریک در دل و امید از کیه و دار
 زاد کمان مصطفی را که طغیان شریک
 خواست به خواست حقارت داشت حقش
 ناکه آمد روز روشن خیم را در دیوار

فان الله اعلم

ناک ان را که در کوه رقصا حجت و دار
 به پیش سیدی تا چه فرمود از قید نیز
 از آراست که مدان جلاست کامران
 کرد با حکم قضای از رضای تسلیم صرف
 سدا بکار از حکم حق آمد نصاح
 یافت از حش بران ساکن که برین کوه
 است از سر از دم زهر چرخ و عرش
 کشت اقبال را به جهان پیش از غیاب
 با دم بران به شرف در با شرف
 لطف خود شریک را به طبع به شرف
 هستی به جلا جلا و راج خوان واجب
 این بیان محدود و کوه و قرون از اهدا
 به چون چنان در او بران از چند و قیمن
 جاد غایب به عارف قاصر
 از قیمن لایق شهنشاه قضا و قدری

سخت از انچه و نشان که هر چه چندان
 و انچه که گفت که انوار و پروردگار
 از آراست که مدان جلاست کامران
 کرد با حکم قضای از رضای تسلیم صرف
 سدا بکار از حکم حق آمد نصاح
 یافت از حش بران ساکن که برین کوه
 است از سر از دم زهر چرخ و عرش
 کشت اقبال را به جهان پیش از غیاب
 با دم بران به شرف در با شرف
 لطف خود شریک را به طبع به شرف
 هستی به جلا جلا و راج خوان واجب
 این بیان محدود و کوه و قرون از اهدا
 به چون چنان در او بران از چند و قیمن
 جاد غایب به عارف قاصر
 از قیمن لایق شهنشاه قضا و قدری

حمدت ان تمام گفت کز فم بشهر
 و ان همه در پیش کسرت نهفت ز فوی
 از کتب فضا که حرف انهم نام نام
 با چنین تبت بکرم کز به غفران خلق
 رنج رنج بر دو کس کشتش هم نفس
 کشتش بر باد و بوش در شیب و در فراز
 ان گرفت از چه باز نه پیشش بوش
 گاه نهاده اند کس بر خا و خاک
 شام تری شام مقدر یک زاده
 دیگر کین سینه زان سحره روزگار
 روز تاشب عترت اظهار در شرف و شرف
 آل بوشیان بعزت چرخ دیو محترم
 شب بر شرف خفایان روی بستر گران
 اخلاص دینا که روی کس در دشت گرام
 که کج کز بر باد دیده مهلت نظیر

(وای)

از عمار حضرت سجاده ای زین العباد
 ان کتا هم بار و شریستان خطا کجاست
 لیک چنین نسبت لجوس تو ام اندر لب
 دارم امید آنکه سزایم نباشد بد کینه
 که چنانکه امیر خردت بجز سر و رو
 نمک رحیم کن کیم بن بر ایم از نوشه
سجده حضرت و بختش از بخت فضا غفران و کرم
در اندیشه حضرت مریدان بدین خا بر باد افتاد با **سجده حضرت**
 زهی جلوه حق زهی فجر زاهر
 زبرج قامت معین نجم ثاقب
 همد العوارف جلید العواطف
 لک العز والقدریا والمعالی
 هم از آیت رشد بستر الدلائل
 توفیق کت برون است مجد از آیت
 ربیع المثلث توفرخنده آیت
 از عین و بخت از داغ و بخت سواد
 کم به دم کم بود و بخت بزم سواد
 که به بخت بزم سواد بخت بزم سواد
 لیک حق دانکه عصمت شمشیر شمشیر
 عفو جوید حق جود و خورشید خورشید
سجده حضرت مریدان بدین خا بر باد افتاد با **سجده حضرت**
 زهی جلوه حق زهی فجر زاهر
 زبرج قامت معین نجم ثاقب
 همد العوارف جلید العواطف
 لک العز والقدریا والمعالی
 هم از آیت رشد بستر الدلائل
 توفیق کت برون است مجد از آیت
 ربیع المثلث توفرخنده آیت
 از عین و بخت از داغ و بخت سواد
 کم به دم کم بود و بخت بزم سواد
 که به بخت بزم سواد بخت بزم سواد
 لیک حق دانکه عصمت شمشیر شمشیر
 عفو جوید حق جود و خورشید خورشید

هر جا از کت قدرت مدارک
 در ان چیکه کت منقذ منقذ
 در ان بار که کت عطار عطار
 بیایه و وصف تو میوم دام
 با مر و دس ز بندیر صانع
 وجود از توبت چشت از حقایق
 تحت تو موجود و دور اول
 جهات از تو صا و چه عکاز به
 ولایت فخر حق چشت التواب
 بهر پای قرب تو کنه الواسع
 ضیای مهرت ز شعاع جد
 فلک از کوی تو نور اسرار
 طبع را عطای تو بخشند منعم
 زبان ازادی نشانی جز
 هر آنچه حجت به چشم تو پیدا

(وای)

ز غیر از تو در مصدر شمع شمع
 بهر تو منور هر آنچه از نواهی
 به حکم حکم چه امیر مبرم
 چه پدید چنانچه چه مشکه چنان
 تو موجود اکس با باع مبدع
 تو در کون عالم تو در کس فاعل
 ز رای تو فاعل جهان دار ایزد
 توفیق و حق تو موجود و اتم
 تو موجود حق و حق را تو حامد
 ز تو فخر علم انکار از غیاث
 شکفته علم حق ز دانش
 ستاینده فضل حق زینش
 ستودت چهر باوصاف سیر
 شمایا چنین عزت و قدر و قوت
 بدان یکت رنج سزد معند
 ز غیر از تو در کشور امر
 با تو واجب هر آنچه از او امر
 ز امر تو امر زمر تو
 به حکم تو وار د با مر تو
 تو منظور اول ز باجو
 تو در شرف تو در شرف
 ز دولت تو چه خدایه
 تو بهمان و حق از تو مشهور
 تو مذکور حق و حق را تو
 ز تو بدی حق نور بارز
 از انست نبی خوانده در وصف
 از انست خدایه در وصف
 هم از وی درودت رسانده جابر
 پیشتر قضایات رسانده صابر
 بدان پایکت منکر لید مکار

ز شکر جورت رود رخ و عود
که است از طهور دارد جفا جو
بهشت زینج خلدت کاخ
برو تو بندد درامدین
جمع طعام و شراب از تو
تو را بن عم رنج دارد ز عود
روادرت بیت خیمه خضر
سلاح نبی از تو جویند و ازین
بزم است نشین بیالوده دشمن
غریبان مانده جدا از پیغمبر
دران دشت و بران دران دار
نیکیت تن را عوان یکاخت مرغب
تا بقصد خالص که مرد مخلص
تو عم خود باب و فرزند اطهر
خدا را ز ما که سزد این تعاضد

انوار

شهرستان تو را خاک بر سر
شهر از تو امید غواست داشت
شهر چنان درم شدن سوی کیت
بیز نظم پست ستودم از دل
ولا این کم از هیچ اندک نکو تر
شهر از تو زینج خلدت کاخ
بیتد و ز دانش زلفقار حادق
هم دانش و کوشش آور بر
چو دانش بر علم مکر غا در
شود عالم از قدر پندار خابط
معین است دانش از بسی ساعی
بر دوشه کوشنده از حفظ وافر
میسر شود از خردی سر یا سر
شود ناقص از فضل گفتار کاسر
تو را پای فتنه بر تر معارج

از این روی غیب ازین گفتار

رهد دل ز دانش زینک مثالب
کدام است دانش و لای مثالب
ولای و لای خوشترین ذوق عارف
بهرامت آرایش فضا فضا
موجود و لای و لای از معارف
بدان بستن جو بخت جوازب
مؤخر شود زان تعلیق مقدم
بدان سنت آمد و لای طبع فضا
چریت نکو سنت دین جعفر
و لای صنی پیشوای عوام
ز دانش و رای آمد و لای
بدان پیشوای اندک
ازان فزون استایش منقب
و ازان شد ستایش و صفای
بدان رتبه قرب خدا است شایان

از انوار

ازان عارف آمد بر مرز کاشف
ازان خواست را بد و زان خواست
ز کردار وی کوشش افراخت رایت
خود را شد از کشتش رتبه شایخ
چه پوشش بیان کن بودی مکار
همان دید آن شه ز طعنان دارد
زمنصور مرو و دید آن تفرش
مکرر پندش شد مصمم
نیویش کفایت ز حرص غواست
ستم کرد بر شه بهر تاکه ممکن
فرستادش بر سر که از کینه حاجب
رکوشش کن استین و انش وین
ستادش برابر چه جور مضطر
نمودان ستمگر عشاق باور
کشی از پندش تیغ عدو

از این روی غیب ازین گفتار

چرخ است چرخ است چرخ است
 بچشم آمدش باو صد چشم احد
 در آخر بهیت چنان یافت و شد
 سرانجام بجله اعجاز روشن
 درگاه از بهش سر آن سحر
 نشد فارغ از فکر آسب ظلم
 برین دعوی نسبت ترک حرمت
 بگو تا چه است عبا سیان را
 بدانی تا که این جور فاحش
 مشرق نیاید چراغ منار
 فروز چراغ افکند بچشم ثاقب
نسخه منبر ده گنج
 لک الحمد لله والحمد لله
 خداوند دانستند نشا بینا

بسم الله الرحمن الرحیم

توانای دانای بینا عالم
 خداوند قیوم دیتوم دانم
 الملک والحدی و یغنی
 فاکرم بر من حفظ و ناصر
 پس از لغت بزوان پس از لغت
 سستی الهمدی قدس ادم
 الاله القاسم المطلق ذی الیاد
 رسولی که شد از هدایت اوی
 الحمد والثناء فخر
 فلک کرد کویش کر بسته طائف
 مرا ولایت کون و عدم و هو امر
 پس از وی ستایش لال معظم
 ولایه سیمای دین ذی المفاخر
 رفیع المارج عتر المعالی
 در کرد و دانست و جزو الاعظم

هدایه کفایه رعایه حایه
 بزرگان و بزرگواران آیین
 کفایتش ان یسطر للعطایه
 از آن جلد صدر العرش العز
 درین عرش ملک العظمی مرس
 همی ذاکر و شاکر از بزرگواران
 نکس در برش خورشید و زلف
 در آنرا از رنج سجن مطبق
 دل آزرده همواره ازنا موافق
 گرفتار شریک از کز ان قید جسد
 بروش کمر دست بدخواه ضارب
 خورشیدش زوزن ستاره
 کشت بدصال از شر مکار
 کشت هشت بر در رقیب و کمان
 همان کز نشسته و اگر رب حافظ

نور

خدا را شکر گفته از قلب شکر
 و مدام بزدان کمر بسته عابد
 ذکر کفایت خست زان غرایب
 هم که نوزاد جاد غور در غوایب
 بزرگوار بکرسته عجت عرت
 بخش زو و ناسخ روان کرده عالم
 ندویر بر سر شریک از مصداق
 ندویر بر سر غم که از اقا رب
 رحیم تو را بر حدیث مصاب
 شمایه روزم هم از معاصی
 برویستم از حد اصحاب
 تجاوز عن العبد و اغفره وارحم
 و قدستی الضر و النضر فانین
نسخه منبر ده گنج
 از پختن صین از دایع اولاد بچهر

بسم الله الرحمن الرحیم

نقش مردم چون که اثر بیاید از خود
 چشم حق نشانه اگر بیکر نشان
 چند آنکه بگری بزد چرخ چرخ
 لیک از موده داند این آزمون
 در چشم پدید آید که خود قیج
 لفظ است و سبب کلام و آن چنان
 داند نقد قافیه و معرفت از حرف
 اکنون که است گفته این را در سخن
 تو نموده من بگو و آن دیگر حدیث
 نکست فلان ز ملک بدینید جز صور
 لیک اگر باندیده حدیث حق شناس
 نزار آسمان بغیر خداوند جلوه کر
 ایست اوست جلوه کر از چهره زبانی
 پنهان بذات باشد و پیداست از صفات
 داند ظهور ظاهر و وصف ظاهر است

کون

اکنون حق است فاش تر از زرد در لعل
 شش و است جلوه یزدان جسم و جان
 چشم کون ندیده چرخ را زوایا
 پنداست که زبانی توان کرد پند
 یو چنان رفت و هست بجا نیت رکن
 ذکر حسن بجا است هر هر برز حزن
 نام زید جز زید طعن و لعن نیست
 کثیر بر از غایت ز رفیع و حدین
 ناکس کان خود که سوز و دری ز چو
 انسان که سوز و شرم و دم جسم و دم
 بر جاست و مبدی همه آثار صادقین
 چرخ رشید که دمار موسوی
 مامون نداشت دیده حق بیکان نحو
 اکنون که است تا مکر و جلوه از ل
 پنداشت زمر که بکازد زشت بدین

در شب که غم غم غم غم غم غم غم
 انگشت ز و این آورد چاکران
 در شب که غم غم غم غم غم غم غم
 جاده که همه است نرم یافت
 چون دیر است این است بخت کین
 جوشید از غصه و کوشید در غم
 شعله طلب نمود و پدید آید غم
 ترا کور ز و دار و دانه انا ر
 بخت خوشه و غم غم غم غم غم غم
 آورد بعب و شکفتی از ان غم
 فرموده که بخت خوشتر بود از ان
 عبرت نیست تا که کز وی کس نیست
 آنکه جزیب حق بر پرورش ز خوشتن
 در دم بیای خواست شایان پل خج
 مامون نامیش که گفت کاین رخ

خوشتر را بیکر نشان و داشت محقق
 آنچه کرد از سر تسلیم آن نصیب
 شعله طلب نمود و پدید آید غم
 آنکه بخت کند و ابد عید و جا
 مانی امیه چه دیرش جفا خدایت
 از هر طرف بخواست که بگوید خوشند
 آنکه طلب نمود و ابد عید و جا
 فرموده که هر که سخن میکند ز کین
 کرد اینچنان اقامه حجت ز عقاب و
 ایله بزم آنکه چه در انداز سخن
 بر عکس شد نتیجه پیران و ل
 نیز استوار و در دندی و نشسته
 چند آنکه بر مبدی و بشر پل خود
 کوه شفته که بکشت فرقه
 کز زخم تیرا که کشد شرم تن

باز

بر خاک خفت آن تن پاک که صد جهان
ناکه بود و ادب ناز نیست پسر
بوسه دید قاره نهال نری باغ دین
بشافت سوسوی که چمن آنجا
گفت آنکه از مدینه بطوس نهاد کام
زان پسر نهاد سوسو پسر کام و باغ
چشم پرورچ و دید سر را گرد بر
اوردش در بستر و فروزد سر
زان پس بیفت بر لب شوی پس دیدم
نیز از دور و نرسیده به حضور طاهر
حاکم سرچ کرم آن پس چه دید
و احمره زان نف سوزان جان
زان پس خواست از پی تجر وی پسر
و انکه میا و پیکر شرا برسط طاهر
آنکه خمر اشارت نمود و خواست

خستند دست و پا که نمود انقیاد را
 کند نه چو گم خاک روان شد بر جزیرش
 آنکه بدید گشت بهر خور و ماهیان
 ناکسرت که هر دیکر شد آشکار
 بوصولت رفیق پیش و تبعیض نمیکند
 فامون نابکی گفت ای جی بهست
 گفت یک از میان کردانست این چو بوی
 عیش تو حیات عیسیان
 وان بهر نیز رک بود در سرتک
 نشاء عیش و تم و امیاز قدرت
 کوته کنم حدیث و بوی عیت از کرم
 بر خزان رحیم را که زخید نیکان

جهان بدیده ای روزگار زشت نهاده
 بنیای چو رتوبس نمک است پابرجای
 عجیب شیوه چو در تنافض اکاه
 کجی خاک بر رنق سحرگاه آتش
 دل از توفقه چو کور مرز مشق ثقیب
 سری زست زشید توفقه کر طراد
 قوی که چمن تو ندیده است چو شمر مقلد
 بمرست از تو چو اصحاب بد مراد اعام
 هیچ حد و حدت سری بخندیش
 ز تو است حسرت فاکام و عشرت بجزا
 ملازم از دغلت فوج رستگهان بند
 کز کار تو همواره بروفاق و شقاق
 قفا فندرتوش بهی زه کیان تو
 بعشر از بر تو نماند چرخ ضحاک
 عجب تر از تو است انتقام زیند

مدار کار تو این است، چه تعجب
 امان از تو جفا جو زلفت است افتاد
 بپیم آه ز کین تو با هم، جبران
 قیتم غم، جگر خسته دل ترازو کفایت
 قیتم تازده جوان خسته جسم بیکه
 نخواست داغ جوانیش بپوچک ه از دل روان
 مکان گرفت بغرت، نصیحت اجابت
 ز بعد مقدم بر ارتقا و مومن
 کجی جفا و وطن مانده از جفا می نمود
 ز کینه جو شد، مسموم اینچنان کاسه
 بر او ز قفسه بخوابد، قدر بر دعد
 بچش مست و طغیان کینه از خشم
 عکال الصباح پندرد مگر چرخ عذار
 نکرده شرم بجو ز شبانه از رخ شاه
 بس این زینت زنت در بوی خود از امان
 لطفند

ای زبانت نذر شمر غریب مهر و یار
 ز کمر قصه زانجا بر آستان شهادت دید
 ز زهر کش زبیر او گنجد آفرخ و آه
 چرا بجاست زبیر کشی کجا نمده نمود
 اگر نه چیه باقی بکار بود بجا ی
 مهرش بود و آنچه نه آستان زبانی
 بستان نور جمعا برست نور بیم
 برو کرد درم کرک زبیر نکرد دلال
 شکار بود و جوارت چه دست وصف لقب
 کشنده قوت به چرخ زانو مان
 که بدیدم و در هر روز که در آن کوه و در هر روز که در آن کوه
 در هر باب معلای که چون نیا نیاید تو را فیض امداد نفی نادای ۲۳
 نفس بدیده دل که کفر ز رفته نیامد
 چه چهره در آب که چهره شورش زانجا
 و جهان ز شاد و غم هر چه است در این کوه

نفس بدیده و دل که بفرز زنده نیامد
قدحی بعضی جان کز که بر زلفه میخورد
چه چهره ای در آب که چو شوز ز غایب
کند رب حجاب و دل که برینا میخورد
و جان ز شاد و غم هر دو بست و دلش
کند ز شیشه و دل که همه که بنیاید از هر چه زلف

۱۴۰

هزار تیر بار خاشاکم میباشم کار
 کدو شیر عرصه این جهان همیگر است
 روی زانوت تیر بشم کم کمرت نکسته شودم
 چه خلا از غم غلالت چو است از بند تو
 چه پیر بر پیر و پیران کنند از کنارت زیان
 چو زبم کسته شود بدن ز شمار لایق و کفایت
 چو غم زمان زمین تو کرد دل بران و برین
 ز جان همای ز منم کفره از غم و غمتی
 نه تیر باش و نه طالب کسر و طلب
 نه کند قدموس بجایم و نه میباید و نه
 سوسو خورای و نه صاحب و نه بفرمای
 یکسان تمام را به جز طلب و غم و خوار
 چه کفایت است اینچه شریک تو ز یک کس
 هر لایق و مست و باده خوشتر از تو را
 غم که چه بگوید و نه است و نه همیشه

یکیش نمیشد فارا هم غم نام زده
 بدو یکدگر در این زمان همکوار است
 بجز زخمت هیچ و غم کمرت کسته شود
 چرا غم از این بقا است چه پاک است از بد جان
 چه طبع قفس و طبعان شود از رسیدن
 چو بیک کسته شود زمین ز شکر کفر و خوار
 چه بد از زمان و لیکن تو را کمر از تو را
 اگر این زمان را به یکدگر خاش و نفع
 ز خودی بر آید و خدای طلب کن از عالم و کرد
 به صاحب سپید دل ده همه عجب کفایت
 نیکو بفرمای و نه حق که حق است مقصود حق
 که به پیش را صاحب چو بنور معانی
 طلب کفر کفر و غم و غم و غم و غم
 نه بدان یکدگر کس را نه بدان به تیر کس
 چه غم از غم و چه بد از بد است چه غم از غم

بجوای راتی که بخت بدستش افتی فکر
 زلف فاطمه جو ای که دیده علی را در
 بخت حسد یکسره چو بایست زلف دفع او
 متوکلان زان بختی که اندر شمشیر مکر و حق
 بطریق نامه کوفین بصلوات مقدم میمان
 زهره فرزندش ز سر و زنده نشکر در ره
 بسرای حامی مسافران چه قریب داده ای جان
 پس از آن تنافوا و آن حیل که بیل نگو
 طبعه کا که حاجت بپرسد که بخواهش
 بعل و محنت و کشتن که نوزنده و در بر
 سستی که کرد و کشتن کله بر که طلیفش
 ز نازش و نیازش که بدید سر چو خنده
 عجب از آن اول و دیگرش که سپرد و بخت
 عجب آنکه خواست بجهت کشتن که بخت
 در آن کا خارا از آن سپه که کرده زمان

تو خدا شناس و خدا طلب کن از درود و دعا
 که خدایت کافر نمی بود که خدایت غیر هم نبود
 چو بعلک بکنی از آتش خود طبع کن از آتش
 از چشم جان تو در تعبد فکر بجا بیاور
 نه ز غرور است بجز ترس ز کاخ رفیع بجز
 تعبد تا به پیر غمناک رسیدی چه می خور
 ز زمانه دور و وفا می زیند خشم و دین
 چه کیفیت بقدر رسد که تمام با هر نفس رسد
 چه خود دیدی بد ز بند زبانش زار ز نرسد
 بگویند ز بند زبانشم شد چه حاشا که بشم
 مکن از زمانه وفا و هوس که در وفا کجاست جهان
 بپای و حق است اطاعتش ز این اندک از این بیشتر
 بپای برین می زند که فخر که حیا رسید از این نهاده
 طاعت او چه بشود بدین زبانه و از این نهاده
 بعد از خدمت چه باشد حقش بر عباد و قاصد
 بکشد فقر و نوا طلب طاعت بی تمام به یک سو
 که خدایت وافر کم بود که خدایت مرید نظر
 چه وای مرید کن از این زار چه صفا کان از انکار
 ز کجاست نه زور و نیست بجز ترس از نهاده
 نه ز جان نهاده تغییر ترس تو را بصیرت بی اصل
 هر چون که ناری و کدورت ز نهاده جلا شود بجز
 تو خواره شود غما می طلب حیات از انچه
 تو بجز حیا بکوی رسد ز ترس که نشو و نشیر
 بتو چون زمانه دور رسد فقر شد از نوا طلب
 که همان از فقره خشم بر آفت است نظر
 هر خجسته آمده پیش و پس هر که کشته اند
 که خدایت دور و صبرش بر او شرم سکینه
 چه طبع کند که بدیدارش برسد معاطه و دگر
 کوب بر آن نوحه دگر مرید ز جفا می میدهد و بجز
 پس از آن بجز ترس حقش بر آن همه سر

کتاب

غلبه عاقبت از جفا که گشت کام در دست
 و بی پیکاری این و آن بفرایند زین
 همگان ز عام و خاص که شده کرد کرد
 نشدین پیاده دران میان چه طایفان شده
 شده تکیه بر عرش شده و جفا عاقل
 ز خدای جبهه کشیده گشتش شاخ جان
 بیستی ز جمله آن سپید صیقل افلاک
 بسو دقتی بعضی که مراد است باین معنی
 نه که است باقیه چنان هم برقی میافرود
 نکند گشت گاه و روزی که مرا و فکند و گشت
 بماند بر سرش که در دیده نامم حرم
 بیکایه و ادب سر که گشت بیکایه سر
 ز قفای آنهمه بوالعجب از و شادمان
 که چو وقت نشد ز جفا عدو چه نبرد
 بماند فروز شمشیر سجده ز شکست
 ز جفا تو رو که آه ز من و تو بیکایه
 مکن بجاست عین بیکر بند خود و جیم
 بسو دقتی از خرف تو مدار جفا
 همه با سر چه کردیم و نه طایفه سرور
 بیکایه اندر خرابی که گشت پر خوری
 یا که کیا و بشیر که دو جانوری
 کلین از اب و رنگ کر خفای و طری
 خانه بسوز و خلق چند کس از روی
 با ستم نه موز پاره از انگری
 وان نشانه که جبهه بشنود تا پیری
 فکر عبرت قیاس از دم و دلی ذاکری
 ستم دل از رضیه صدق لب از خیری
 سرخوشی لغزش شفا سرور از چاکری
 که بروی از نظر متری از کتری
 سینه او را قیشر محزون دقری
 تاجیه را حشر یادیه اغیری
 برش بن کمنه و خلق تافه شتری
 خاکش نموده بدست بالی و بتری
 پیش لب او زلف مشرب کوری

ترک خود بر سر دو کیمیا بر سر دو کیمیا
 ای که پیشک است بر دو اسوری
 ز خدای که زنده در رهی
 بیخبری از جفا عاقل در ام
 عاقبت جابلر زاکریت غافل
 نه بهوارسته ز خدای بسته
 دیو و دوی سیرتیک و بدی جیتی
 نه فلک عاقل در عاقل و ملکر در عا
 ناقص کمال و شکر کمال جیتی
 ای سهرت گفتگو روز و شب آرزو
 کرفتنی و ابهرت بکارت
 نیش زنده از سخن که بدم کردی
 ترش تو بچک دم برفت طبعی
 سحر از در فرودیت خیر مایه
 همچو خر و کبک چنبره سر غیرت
 هیچ ناله که جبهه کشیده کوری
 خفته بغیر جبهه موس برتری
 در نظری از زلف سپهر از نظری
 عاقبت کمال عاقلیت فاجری
 نه ز منی جبهه سر نه منی اندری
 بین و بیکو کس کس جهات برتری
 نه بشری در انا و انا در برتری
 جابلر عاقل کس کس جهات برتری
 با جبهه جبهه سر سر فرودری
 زیر کیت در بر ابهرت سر خری
 ریش کنی از دهن کس زدم اندری
 خوش تو بایش و سم برست استری
 بهر از و صوغ و نیت بکری
 طایفه از اب و رنگ چنبره زبوری

هر که از ج و تاب سرور از کتاب
 بینی از خود بشیر یا ند
 خارا از نیش و چنگ که بهوش بیک
 سینه خراش و خلق چند کس از روی
 با ستم نه موز پاره از انگری
 وان نشانه که جبهه بشنود تا پیری
 فکر عبرت قیاس از دم و دلی ذاکری
 ستم دل از رضیه صدق لب از خیری
 سرخوشی لغزش شفا سرور از چاکری
 که بروی از نظر متری از کتری
 سینه او را قیشر محزون دقری
 تاجیه را حشر یادیه اغیری
 برش بن کمنه و خلق تافه شتری
 خاکش نموده بدست بالی و بتری
 پیش لب او زلف مشرب کوری
 مکر ز دانش شیرین زید بر سر
 زنده پدید هر فصد و دانش و مخ
 همای که غم را فزاید از قصور
 نوازش آن کرا و ای پشه و عبت
 چنانچه غامه سرخ صاحب العکر
 بسی ساعیه و جور مد ابر
 جانی که نه کم بد ز صرم و اسر
 بحق چون متوکل معبر بر و عبت
 نرسد خاطر زنده و زنده دل ز خیر
 بنا کانی نهان شد سر جی بصیر
 ز بعد عهد تو ای یک راپناه و وزر
 چه در نظاره نورشیدیدیکان ز
 هر طرف شمشیر چشم ز بیم و وزر
 دو چاره چنگار و باه و لک و فطر
 فضای وادی راحت چه مواناکا

مکر ز دانش شیرین زید بر سر
 زنده پدید هر فصد و دانش و مخ
 همای که غم را فزاید از قصور
 نوازش آن کرا و ای پشه و عبت
 چنانچه غامه سرخ صاحب العکر
 بسی ساعیه و جور مد ابر
 جانی که نه کم بد ز صرم و اسر
 بحق چون متوکل معبر بر و عبت
 نرسد خاطر زنده و زنده دل ز خیر
 بنا کانی نهان شد سر جی بصیر
 ز بعد عهد تو ای یک راپناه و وزر
 چه در نظاره نورشیدیدیکان ز
 هر طرف شمشیر چشم ز بیم و وزر
 دو چاره چنگار و باه و لک و فطر
 فضای وادی راحت چه مواناکا

هیز کردم تیر عارض روشن
زبکه سست بنیاد عاقبت ویران
خوار عقیقین چرخ غریب و صفا
جوس را چختین توقع نمکین
بجود قمر لعل از اذاعه معروف
گرفته کلفت هر چند محرم و مونس
کان بیکان برکنار از ناموس
کسی که بر نشاند بر کین مفسر
هم نشاند منبر ز نام محراب
فسرده روزه دین انجان که گویند
کس از فضا تو را روز بکته راند
گرفته ترس باج و خراج و بواج
بهی و انش بستر خزان رخ سف
جعبه بزیل برده غیروان
نخیده اندر خربارش خاشاک شرف

لرزه

مسند بهش با جمل لعل یغرا ز
چنین زوایا فرومایه فقر و برب
خدای را پسند از خدای کبر
ز حد گذشت و بال و کمال بان نظری
اگر نه دولت حق پاک زمان ظهور
کشت و دار و حق و است را بکوشش
نمود مشهور و منور بر بود و وعید
بود که در آید چارین ز بعد هزار
و انور بران که بنیم آن شادی
و کز ترک هر شاخ منقذ از برب
کفایت است حضور تو کم ز هر چه بود
کریم زاده رحیم ز نژاد لبر لایم
روا دار کنون کشت ز غلط جرم کن
شست و شست و شست و شست و شست
خفت و خفت و خفت و خفت و خفت

کدام عفت عطر کنیز بانوی اطر
و صد در و دوخت و از این دنیا
نهی شقیع شش خرمن جیدر
و باب و عید و ام خدیج اطر
توط که گفت پیر بنان و فاش کرد
چند که خواست که کون و صیت کرد
نیت نمانده مدون ز سامری بدو
هنوز جسم پیر ز غلبه با کفن تر
بخوی زشت و بیگ زشت مشیون
ستیز و جور و قضا کون پیر بدو
که بر که قدرت ز جور در زده
چنانست کوفته باز و کشته شاد و
بیکر که شمت که قطع کشته است
بست قناب پیر که غم زداور
رسن بکون جاد الحق کفنده زعدوا

زیر

رواق رفعت ایوان قدر حضرت علیا
فروع کاخ نورش چراغ ساحتین
شعاع توان کند تاب در رخ بوی
ز رفعت روت دیده نور دیده
پاس بان تو دار دنیا ز صد چلیمان
نسیم کیت و وح بخش نفی مرم
بطاحه توان کند رخت روح جیز
ز تاب نور توان بشکر کوفته خور امان
هزار مرصع عشق از تو باز ماند و زدا
چه گفت گونش است بیغ طلقه لکیم
تو را ز پای رفعت بچند قدرت که
تیار که لسته از این فرو قدر و عزت
چگونه قدر تو را حد و حصه زید بخند
الان چیست تو را تو را لایق نه بود
از آنکه در تو کوفته است جای عفت

لرزه

کشیده تیغ لبر فرق شمشیر ایش بهمان
که قشتم ز جلا و سیر بجای اعدا
هکده آب دمان برینا نه شده لاجر
بپاستاده بانگ رو لب کشیده بکا
بغصب حق تو انکار ارشاد کرد از احد
بر دقت تو لباغ حکم کرد باغوا
تو در میان آن جمع از اقامه محبت
خطاب کرده در انان عتاب فیدالیا
چرا ز علم جز مقدار دایا بود و سلما
هر آنچه دعوی حجت کرده بدیر اصفا
نه از معاش و حشمتا که سر قیچ اجرا
نه از عمار و انصار که مسلم است
چنانچه غم پذیرفته که زجر است
تو در نظم و نیردان بخشیم بهر است
چنانچه غم پذیرفته که زجر است
زین بهیم که خشم تو کو پیش بر است
پیمبران همه که یان و قدسیان همه
مبادا که نیران بر کش از این فرین
چنان بفره ز عیبت اساس سجد و غیر
لکه متمن شد کانی بود ز شاکان
ولا بر آفت و حشمت خشم تو کانی
خداوند نواز آردای کریم و نواز

در آن

زهر شفاعت سلمان خیر را در دست تو
که است از تو عقوبت که خواست از تو
و کرد تا بقیامت شود و دست پر و دزدان
و کرد تا بقیامت شود و دست پر و دزدان
کنون بقدر خدا و عفو و صفح الامر
مرا بجز و بدیش و دام و نیش اضا
کرم غمای بعقب یکم لغاضه زلفت
عظما برینا یکم عطیه زراعطا
تا آرمه صیبت یا رحیم از سعادت چه است سوز تو و فرزند محبت
سیر شمشیر از و لاسامت اموز خیره نعمت فردا ز غمت شمشیر
نام ز قفد که بر دندران مصطفی
یا ز شکاف تا ز کف غم تا ز غمت
نام بر روی و دلو و بازو رفاه طمعه
یا سوز زهر و سینه بخروج عقی
کرم به پاره تن بر سر حسینی
یا رنج قید و محنت بیمار گریا
یا بر پاستون باقر بر شام
یا حبس و قید کاف و آن صدره سیاه
یا زخم تیغ و فتنه بنحوایه جواد
یا محنت و جوان و مظلوم حسینی
یا کفر و جحیم و زینال انغم حسین
کفر چه جلدی را بکوزد ز شمشیر
گور است غم فزون زهر ریخ از گلیا

ایوب ریخ دیر و شفا و نوا که نیر
رفقش نوا بشارت و از پناه انوار
شعبا که پاره عدوان و دینم کشت
یونس برست از بیم و آرزو درخت
بر یک زانبیا ز جفا و دیر محنتی
مقدار داشت بر غم و پانی گرفتیم
آفرینیم آه ز مظلوم حسینی
مد هوش ما دم خرد از فتنه یزید
خود میرسد بکشتن زین جلالت
کس انکشت که سر حسین از سرستم
از تیغ و تیر و نیزه و کشتن تحت تن
در هم کوفت پیکر و عریان نکرد تن
سر بر سران نمود ز کین سنان
کس می سوخت خیمه و غارت نکرد تن
که کوشان در بر زهر چهره لطمه زد

باید که ز کینه قایل شد شمشیر
نه دیر هیچ که در دل غم طال
فرح از غم و دعوت و امانت تیر
از سوز دل نیافت بهر شعله عطش
بر دوام کشت بر ایام را شمرار
در رفت نیوا که کشت کمان کلاحت
بعقب که ز فرق تیغ زلف گرفت
سبط حسین رفت بمیدان و بر کشت
جای شیر یا الله بشید و در جواب
یوسف ز چاه رست و ابرکا و جاجوت
موسی گرفت بیم و نهان کشت و شمشیر
اورا ز بر سر فرعون کس بمصر
عیس ز دار و دزد و دیر و بهر
بر طشت ریخت از سیر که کر خیم
نهاده بر طشت سیرش را دشت ط

پایان

کس با چاشن نشاید برشته / ما عیدش ن کشید و چون اما
 کشتن بهر کینه یک ریسمان / گوشت بر تبرک و گوشت ناسزا
 بر پادشاهت برادر و پیشتر ندانم / و پادشاه ن نکرد مقرر بر سر
 کشتن نه برادر و بر کشتی طبع نکرد / وان می گفت کانه بهر بیا و نروا
 جانی گفت که مان افتد العید / وزوی خواست بر سر نیزه خورشا
 بشنید که چه بود و خبر فرمود / با خود بیان بهر بیان که چندان با
 بس کن رحیم قصه پر غصه حسین / بردار دست و کف بکشا از پدعا
 یار بختی حق و تبر و تیغ و لک / وز انبیا گرفته هم تا با تقیا
 بر پنجشنبه برید و جد و هم بود / و اخوان و بستگان و پیر و تاروا
 خواجهت بعافت آورده کار / مجربان مدار از آن روی حق نما
 امروزان بغض حسین از کرم / فردا در مان غمی اندر صف جزا
 که میرسد عطای بسیار کن کرم / و میرود قضا که بهوار کن قضا
 یار بنا تقصیر با جود و التماس / یار بنا تقول بالفضل و العطا
 خوشتر در کار و پیشتر حق ترا / فکر کن ای کس که در کار و مقام شیدا
 که شهادت در راه جری بماند / بماند فوقه الله العباد خضع و انکسار

لایق

این شعر
 در این
 در این
 در این

ازین صبح و شام ای آقا / ازین نکت و نام ای آقا
 چه دراز چه دام ای آقا / چه حره ان چه کام ای آقا
 چه برگ و نوار چه برکت / چه مرکب و قمار چه برکت
 چه کور و غار چه چرخ / همه ماجرا سر چرخ
 همه مرامش بر رخ / همه نوش و نوشی رخ
 جهان سرور نام است / همه عیش و عالم است
 عیش نم مشرب است / همه عالم بنیبت است
 چهار یکم همیشه دان / دلان جبار اندیشه دان
 کران صخره و شیشه دان / و راس کشیده دان
 پیکش به آسمان / ز عیش شر غم انکس
 ز غم طرح غم ریخته / ای رشته بکسخته
 زوی روز عالم شست / دل و جان تباب و شست
 بدنام یارب است / جهان چون یک شرب است
 یکینی اقامت مجری / و نینی خون کرامت مجری
 بخیر اقامت مجری / ز غلت سلامت مجری

علاج از نکت حیرت / کجا غیر ماند چه دوست
 بین آیتین شهید / عیان در نمود وجود
 هم از قرار و فرود / شود باطل اندر نمود
 ازین روی مردان حق / ز توفیق عرفان حق
 ز دیدار بران حق / بمیدان قربان حق
 ز جان در گذشتند / ز سامان و قدر و خط
 نه اندر رسم و اثر / کشود بر حق نظر
 چون چشمه بیدان صین / صین آتش تین
 مشوره مشرقین / مبین صفوه مصطفین
 بر جلوه کاه جمال / خدا کرد جاه و جمال
 شدش چشم و دل پندار / نشد با سینه عیا
 زانجا بکشته شد / بدل دار پیوسته شد
 بهر در بسته شد / دلش چون یک بکشته شد
 خدا بی شهادت مجری / شد از بخور در ایزدی
 مدام آمد و سر مدی / بخت کشت چرخ مقدس

کن راحت از روی کرب / مجور مانده فراغ
 بینا کف پیرو داغ / تو می بینی از داغ
 میکل نه بر یا بساط / مغر و وطن در ربا
 چه جوان کنز و رفا / بکسر بر از رجا
 نه تها جان باطل است / که گون و ممکن لایق
 که حق اول و آخر است / کس از خود ناپاک
 که من دیده نام بار / بکجا و بسیار
 خاصر از آزار / بیار دست و دیدار
 احد دائم است و لحد / صد قائم است و صمد
 تجرد مشول از حد / بختی جز از حق مدد
 برو محو موم و فنا / بیا محو معلوم دان
 عیان ساز سر نهان / سوی و چهره لایق دان
 برو که از پوست مغز / که بیا به توانی ستر
 که گریه از پرده رز / تو را حلا شود در رز
 کرت دل خواه او است / برانند از مغز نیت
 تو را جان کن نقد حیرت / تو را جان کن نقد حیرت

ع

شاه دین افرین خرمینان دگر چنان
فرخنده کین حسین ان شمشیر
خود میریت بیا لید از جور زبیر
سوزش آتش آن بر بفرود از غرور
دایما برستم و جور زور تو زلفت
که بشیش کشش نشسته بر چو لاله
از تو زنیب که از دیده بیار سیاه
بیترا را از تو رفیق است که از آسب
سیرت از تو قوم همه با طافت و نایب
هفته عیان از تو ان قوم معجزه نایب
حرم لک سپهر تو ویرانه نشین
چشم کرمان دل بریان تن عریان رخسار
همچو آواره دوان قوم میریت فرا
که برایشان بتوفیق رجب رت نایب
دل و پهلوی همه در رخ چرخ زار زار

کمال

کس ز دروغش نگرزد در مان نمود
می نرود در پیشان از پشش کس کام
کس گفتا که ازین بشیر نیاید اندوه
قصه نوساز که این غصه داز استجم
نخستین دو بخار روزگار رخسار
دخست و خست غم دینای تو خوشنودی معضای تو با خست
در مرکب جزو دای جهان کر خست نمود
دیدیم در زمانه گذشتیم در جهان
صحبی فرات کشت ز قضا بر خور است
هر چند پیش و پس نبود در نظر تو را
تا بود بدو خست و ناست است
کس را ز دروغ خیال حذر زلفت
این است زاده در رسم جهان زو جادو
از شهیدان و کجای و خیر و خیر شک
از تابش ماه کیند بخیر غلام

نکر زنده کرد و شهادت بهانه کرد
پیش قصاست و در اندر رهنا نهاد
خفت چه بود مغفرت جرم و ستان
ثوقش چنان گرفت که جاذبه شکفت
جز سبکیش زنج زره در نبود و ریح
روی از نودی تافت چه حق از نوبت
جسمش خاک خفت و ناک و چو کاکفت
خبر نماند کان مشه غلام می یافت
خورشید و شتافت سرش بر سر کانه
پاهای کشت مکر جسم نازکش
لب تشنه و کس درون آلی اطرش
مور و خست از غم فرزند نو جوان
دما زشتان بر خیز آه دل تو ب
خه زاد و واحد بدو سیدیم و لولو
پیشتر شرم خرام و فرزند و دخترش

کمال

این شهید لعنم که تا بدرون جا
سبیدم هیچ نرزد و جهان بوج
ناید از هیچ نرزد و دگر هزار
ایش کفایت است که تو به حقیقت
نشیده هر ترک جهان گفت مرتضی
روزی کرسنه ماند و روزی بخور دیر
نشت هیچ مرتبشتی فرا خشت
غیر از ادام جمیع نبودش ادا تم
عمری کرسنه ماند و هر سر فرار دل
باصد جهان چالست و با صد فرار دست
بودش اگر چه کیتی زیر کین حکم
به چون بنی و صحن و زلف زادن پاک
هر یک کیتی بود چنان دیگری زلف
هان سین که نه عالم گرفت چشم
کس را هیچ کاه چنان شاه حق نپناه

کمال

زان رخ در شام یک محبت از هزار
کفتم با خسته و لرخته محض نبود
شماره نیم نوازه ازاده دل کرم
خفا نشانند از تو دین بیشتر بنوی
شرح شاعر محض لودنم برار که غیر از تو کم نیست **در اوست و دایع**
کونین **سلاطین** از جور روزگار کشد و از کرب و غم **کبر سعاد**
دل از خویش برگیر بر یاد دلبر
به پیوند یار و ز اغیار بگذر
نشاید در دلبریک دل گرفتگی
کرفتق نشاید بر یک دل و دلبر
اگر یار جویش از اغیار بگذر
چو اغیار را بر یار یار منکر
بهین شمع سوزان بر آب سوزان
که پروانه پروانه دارد ز آزار
کرت عشق سرکش بیقر و وانش
نظر باز بجا و بگذر یک سر
یک سینه ماند چو در سینه آتش
کجا پنهان پنهان چو در پنهان
کنند یار را جلوه چنان ساز مطلع
تو را بر سر آدم چنان است مدغم
چو میگرد در اندر بر یک کیمیا کر
بخود می نیاشد و خود کیمیا کر
بجو حدیث است چو عقد صورت
که مس کردت ز زر کبریت احمر
و در آنکس که این نظر رسم نب
ز رنگ عاشقی ز هر زنگ تر

جمله

جهان بینی تو که تو را عشق این
جهان بینی تو که تو را عشق این
نماید بدل کر تو را دوست منزل
نماید بدل کر تو را دوست منزل
کجای پور زان است صد پور زان
کجای پور زان است صد پور زان
مهرگاه که کت بکجاست است پنهان
مهرگاه که کت بکجاست است پنهان
کین سازد دل کجای میر بکین
کین سازد دل کجای میر بکین
بسر کر شود دلبرت سبب افکن
بسر کر شود دلبرت سبب افکن
بدل کر مصور شود جلوه هشر
بدل کر مصور شود جلوه هشر
کرت چنان و بد جلوه روی چنان
کرت چنان و بد جلوه روی چنان
زبان سوی چنان هم ساز کن ره
زبان سوی چنان هم ساز کن ره
یدان حد کلکون و زان قد نون
یدان حد کلکون و زان قد نون
ازان روی رنگین و زان سوی رنگین
ازان روی رنگین و زان سوی رنگین
یا هر روز دنیا ز فردای عقی
یا هر روز دنیا ز فردای عقی
شکاف اگر خار و دل بیای
شکاف اگر خار و دل بیای
فروزی اگر منظر جان به یلی
فروزی اگر منظر جان به یلی
په دانه تا چند پایت دای
په دانه تا چند پایت دای

عزف بر غشت ز الماس رشتنا
عزف بر غشت ز الماس رشتنا
در اینجا اگر تیشه مانند بچند
در اینجا اگر تیشه مانند بچند
نخوشان دلیان عرصه کجا مکلون
نخوشان دلیان عرصه کجا مکلون
اگر چنان که در دین پنهان مسکن
اگر چنان که در دین پنهان مسکن
اگر نیریش کن در دین عرصه تارک
اگر نیریش کن در دین عرصه تارک
نظر بسته اینجا کر ز روی اهدم
نظر بسته اینجا کر ز روی اهدم
در اینجا باز یار اگر مانده تنها
در اینجا باز یار اگر مانده تنها
در اینجا اگر جد مانده ناکام
در اینجا اگر جد مانده ناکام
گذشتند اینجا کر ز خویش یکی
گذشتند اینجا کر ز خویش یکی
رحیم تو نیست چنان سعاد
رحیم تو نیست چنان سعاد
بگری بگریان نه روی اینجا
بگری بگریان نه روی اینجا
ز حق خواه آمرزش جمع حاضر
ز حق خواه آمرزش جمع حاضر
در شهادت حضرت علی کرم **و نام چو نیکو سیر از دست خدای پاک کرد**
وزان شایق هر روز دم روان و کرم
وزان شایق هر روز دم روان و کرم
ز دجه و دجه از کرم ز دجه و دجه
ز دجه و دجه از کرم ز دجه و دجه

زندان کثرت بایران و حوت
زندان کثرت بایران و حوت
زلا سوی لا نظر بند کیت جا
زلا سوی لا نظر بند کیت جا
تن و جان دل و سر را کن خدا کن
تن و جان دل و سر را کن خدا کن
بکجای و کروی و کای دیگر
بکجای و کروی و کای دیگر
یک عرصه می بود لیلین عرصه بیرون
یک عرصه می بود لیلین عرصه بیرون
در آن عرصه محنت زان شب زایل
در آن عرصه محنت زان شب زایل
شهادت در اینجا بسین است و مقصد
شهادت در اینجا بسین است و مقصد
در آن عرصه و ساز میانس و عثمان
در آن عرصه و ساز میانس و عثمان
در آن انجن سید قوم قاسم
در آن انجن سید قوم قاسم
انیس دل اینجا ز مهر محمد
انیس دل اینجا ز مهر محمد
سعیدان لیل در اینجا مقدم
سعیدان لیل در اینجا مقدم
ثبات و قوام لیلان سوعین
ثبات و قوام لیلان سوعین
در اینجا نه پلست و غلظت زایل
در اینجا نه پلست و غلظت زایل
همه جسته از سندس خضر کوی
همه جسته از سندس خضر کوی
بسرش نه همسایه از رخ طوط
بسرش نه همسایه از رخ طوط

از

پدر کدام پدر زب دامن زهر
پدر کدام پدر آن خدای ظاهر
پدر کدام پدر نشد کام و خسته روان
پدر کدام پدر نشد لب حین ع
کدام گاه و چه حالت که فراق و وداع
در آن زمان هر سرفت جانب میدا
تقرن کند سوی آسمان هر ای پروان
که رفت جانب میدان ز جوده پشم
شبی در بر پیر ز جود و روز بزرگ
پس آن زمان ز جگر بر کشید صبح آه
خداست قطع رحم سازد این نه روز
هیچ روی مبارک مبادت از جویگاه
خدای چیرکند و آنکه از تو برگیرد
خدای قطع کنایش کند از زنجیر
پس آن زمان پنهان ای کشور زبان

پسر کدام پسر نذر دیده حیدر
پسر کدام پسر آن رستم را مظهر
پسر کدام پسر تفت جان و بسته نظر
پسر کدام پسر خسته جان عا کبر
خود را برای چو ز دلغ بید و خسته پسر
در آن زمان هر سرفت دیده پرگو
کواه پش بر این پاک ن زشت سیر
یک ستوده جوان بی معین و بیادور
بروی و سوی نظر نطق و خوی رستم
که بین سعد یا نخس خوی شود مژ
ز نواست قطع رحم ترک پاس سحر
بقطع جود من با جوده ات ابر
بنتقام سر از چشم بشوم بر ستر
ز روزگار بر افتد هر آنچه سود و ثمر
که با الله خدای ز جود کش کفر

روان کشت پس آنکه بجانب میدان
کین عایم و نرسین و اولاد بیم
کیم چای در رم ز پای جلد کنان
نکست و خست و گشت و گشت از چپ و راست
کیم که از اثر تشنگی در آن هنگام
روان کشت سوی آب گای پدر ریاض
بکشت تشنگیم لی پدر بود کرباب
جواب گفت پدر گای پسر بسخت است
نی مات لسان پس اندمش بدان
مد گرفت روانش از آن راه دران
خطاب کرد که از ترک کشید جو که کنون
بشرقی شوی از شنه و جودان براب
روان گرفت و توان یافت چه نرسید
نمود چه بیضا مثل چون احمد
که ناگزید از پادشاه کفری به خواجه

عزاد و جودان مقابله لشکر
بحق حق و نبی از جودان کیم
بسی معاند و جود چه حیدر صفدر
میان و فراق و دست پای سینه ز
فسرده شد جگرش هزاره اهل
که تا بهم بخت زشتی مفسر
بشرقی شود کام خفت تازه و تر
که جو از آنچه بدان نیت اتصال و کثر
گرفت شاه زبان بچو شه و رشک
حیوة مستی و فیض بقا بود دفتر
هی ز سحر جود نوش نوشی از کوثر
که نوش عیش مدام است و لذت جیر
روان ز سر ای آن قوم نوبت دیگر
کشود بچو ضعیف نکال چون حیدر
کچ عود جفا پیش فرشت برافسر

خجیده تا به پیش دات این چنین نداشت
نخیزد از چه هر در تو بادی خفت
بکشت لطف و مهربانی ز گشت و خست
فسرده شد چو در تو گشته پیوند
تو ای وسیع فضا از چه چنین دلگیر
بکشت آن نفس را و ساحت جود
همی فتاده تو را و چه از زب و زبار
کدام تیشه تو را ریشه کند از بن و بنج
مرا صد تو معتمد منزل تو تهر
تو را چه خواست که بیکبار کج اندر بچ
بکای بیست و شست ز غم سیه
تمام محنت و زنجیر بکای سوز و سوز
بکای فرقه حرارت جود و عفت
عوض زنجیر شب بیکت روضات
یکو جود و یار است چو نرسد از فرقت

فسرده تا به نرسد این چنین نداشت
نخیزد از چه هر در تو بادی خفت
بکشت لطف و مهربانی ز گشت و خست
فسرده شد چو در تو گشته پیوند
تو ای وسیع فضا از چه چنین دلگیر
بکشت آن نفس را و ساحت جود
همی فتاده تو را و چه از زب و زبار
کدام تیشه تو را ریشه کند از بن و بنج
مرا صد تو معتمد منزل تو تهر
تو را چه خواست که بیکبار کج اندر بچ
بکای بیست و شست ز غم سیه
تمام محنت و زنجیر بکای سوز و سوز
بکای فرقه حرارت جود و عفت
عوض زنجیر شب بیکت روضات
یکو جود و یار است چو نرسد از فرقت

بیان رب در آنوقت انداز بیکبار
فغان آه و امان ای درین دورد و فغان
ماند چه که توانش که و دواع روان
که چنان آب کنونی میژم خدا حفظ
شیم چون نش مظلوم صبح محروم
دی رسید که در خون و خاک می نلغید
کشیده آه بعد از تو خاک بر سر دهر
گشت خدای قهر را انتقام از دشمن
عجب ز جودت این قوم برگ برین
تافت کام ز ناز و دگر شایع چون
و نه یاد از آن نیک نظر و ز جود و جود
شکفته کاش عیش ای نهفته بر سر
چراست عینی با غمت بجا غم تو لرم
همی چراست گون کلبت ز شاخ فیند
زهر چیت که سوزش سر گرفته زهر

چو کم آه که اندم چه دید از سرور
که نرسد نش شد جدا ز یکدیگر
فکند از سر حسرت بچینه گاه نظر
تو را خدای که دارد از بلا و خطر
ماند تاب قرارش زشتا فتنش بر سر
چو مای که بدیای خون شود دلند
نه وحش و طیر با بیکانه جن و بشر
گشت هر آنکه تو را گشت قهر لقا
ز جودت حرمت احمد ای شکف و کفر
نظم نو که در نظم هر سر و سر و سر
از آن نیک نظر و ز جود و جود
چرا بهار تو بیکبار که گرفته خزان
همی چراست فتنش بیست ز با کانوان
زهر چیت که سوزش سر گرفته زهر

شونده تو که شرح محنت دانه
 و با حدیث غم تو و سوس تقدیر دل
 شونده تو که خود کای محمد عیش
 فضای تکه شش جگر شد بر لیدر
 شونده تو که خود کای بستر ناز
 قفا دیکر پاکش کاش خرقه غلغل
 شونده تو که نوبت خضاب کجا
 بمریم آه بخون رکت کرد کف و بنا
 شونده تو که کای پیشرو از عوس
 بمریم که روان شد بسوی ترونا
 و با که در عوض شست و شوی پای کجا
 فشاندر شکر آب از چشم قلمش
 و با که بیزارش نمود جان قربا
 و با که دست خستی و پای ز کجا
 شونده تو که کای سر و زهرم زفا
 قفا تبه روز و شب تنه میا
 بکای سر و نوا بیزر هی بسوز و زفا
 زقانی بسوزن آن بود صد خروش و فغا
 بکای خلعت دانه دیشتر کاسرکت
 بمریم آه بمریم بگویم آخ و آه
 زحال ما در بندش کج خست و آه
 زحال زینب و کاشوم خود میرس از
 زجای خیر تو قاسم بپای خیر بپای
 که در توندار و شکیب تاب تو
 ستاده بر سر نشت بسوز و زفا
 زجای خیر تو قاسم که عهت نشت

نظر کن

نظر کنی تو قاسم نظر کنی غم
 که نو عوس تو افتاد بچو و چرا
 چو وقت راحت خواب است ای جوان
 بگرد خوش نظر کنی بر آن و بین
 چو وقت صبر و سکون است ای جوان
 که در درینج و فوس است تو و جوان
 بیای خیر تو قاسم عهدهات کاشوم
 ستاده بر سر نشت بچو و چرا
 بس است قصه حسی بغضه زنی
 بسوزن و شکر بچو و چرا
 هر یکا و دما که بسوز و غصه بکوی
 هر طرف بچو و چرا
 بنیان فال و در کار و شت که تاجت خدایت زجرم پوشیم
 قصه زکات و خطایب
 سیدار را با قول است چنانکه از بند و جاد و دوا خوا
 لغو آن و انصار
 امید مهر و مدار از روزگار مدار
 کج مدار مدار و بیزالت بهنار
 بر است ز کجی سخت او نیامدست
 شکست مهر چه دست تو و مهر
 خمار رکت و سال هر چه نشاط
 بهمار سر خوش و خرقان مهر چه بهار
 هزار بار بیزار در روزگار وید مکر
 حساس از دل ماک و فغان و ماز خد
 هزار بار بیزار و دیباغ شاخ شجیر
 صبر که تقدیر مکر و شاخ از بار
 غیب زنجیر کجی که چنید از غفلت
 کجاست رسته و راز کاش و تبار
 غیب عجب جویار دشمن و رامشگر
 نوای می نوازند از دم مختار

چرا کان نبرد تیر زن که کله کان
 زیر قامت پیران خدنگ شیر نیکار
 بهوش با شتر نقش هوا و موس بکوه
 بخوش آموخته کدر نظر بر دوار
 چار که برون می شود جهان جهان
 تو را شک شک ز کردار روزگار مبر
 بنزد دیر ز فضا فضا که باب بقا
 تو را کشف ده شود پیش دفتر سپار
 معز آن است مهر دفتر بقا و صفا
 بنام ثابت سبب را بهر سبب گذار
 همان گروه در دیر نرسلحت از جفت
 کفایش همه اندر کاش کش آسیب
 بدشت کرب بلاشان همه کرب و آ
 کجاست زار کفشد زار و بکوفت
 به پیش تیره بلاشان روانه خشت
 همه چو شیر تیران بر کش و چک چکل
 شونده این همه کوشش و کوشش
 بیاد از آن دم در سر و عالم
 زکرم خصم و روبرو کجاست شکور
 قدم نهاد کمر در فرار و کاه نشیب
 زکرم خصم و روبرو کجاست شکور
 نظر کن در دم در فرار و کاه نشیب

فان

فکند و بهر سو که کنان خسته روان
 چو دیکه فکر خود غم نه کفزار
 فرار باد پیر تنها غم نه جفا
 نشیب معرکه خرمنا مشاب و انهار
 عتاب کرد که لا جبر خطوب الله بر
 خطاب کرد که واده این الی ر
 لا لا لا چو شد انجند باور نا صر
 هلا هلا چو شد انجند کوشش کردار
 لا لا لا چو شد انجند نری جانب
 لا لا لا چو شد انجند کرمی باز ر
 درینج و در زنجار کش کام درینج
 فوس و آه از آن سر و قدماه عذار
 درینج و در دزلان و جوان نوداد
 درینج زن تن کلان و عارض کلان
 کجاست صغرم آن آب خورده از دم تیر
 چو شد که عیش تو فرزندش عرض چلب
 چو کرد قاسم آن ندیده عیش و مراد
 چو کرد جعفر آن غافل و غافل و فکار
 حبیب من کجاست ندیده من کجاست
 درینج زن بستر خیز و زنان بستر خیز
 لا لا لا زجر خاموش خفته لیر همه
 چو کرد جواب کولی عدم از پله کفتار
 لا لا لا زجر از مشرفه لیر همه
 نه چشم دید و نه کام سخن نه پای فرار
 چو استند و بیزار زجر با همه نکران
 کجاست آنهمه چنان کجاست آن زمانند

ای کزیده باب ای ستوده مایلین الاقرام این الاشم

این حسین تو است کاندرا این مقام مانده بر زمین خفته بطراز

جدا کما رسوی و کما رسوی ماکدر

یا الخلیف در کن نظر ملاخ القیتیر دیده سازند

ما همه زار خسته و فکار جلد رسپار زار و بیقرار

ما همه اسیر خار و دست گیر ناخما بر سرست و بیچار

ما قرین غم ما بیا هم ما نکسته دل ما فسرده دم

خسته الم بر سر سقم در غنا و سوز بی نوا ساز

دیده اشکات ریز سینه ناخیزند سر هزار ذره گریز

یار در هر اسر خصم در سینه لطمه غم کار طعنه دل نواز

زاده ز بهر خوش زار و یاد و دیده یزیدش و از مزید

لا یمنده شوم با وجود رسوم خصم بی برار بر با طافه

ای شه جواد ای کریم ملک رحیم یار بر در مراد

هر چه برکت داد و هر چه داد قسمش زار و نعمش زار

ترتیب

ما علیه تعالی شایسته شایسته در اول خسته دلان و غایب زین و ما نسیم

کو تو را نیزت عقد است و کورت غیرت

و یا خیر هست کورت پیش و روان از باست

زین پس هیچ جوراحت و عشرت مطلب

حسین این عدا ان شده و مناس و نظیر

نکیده بر خاک ز دار خانه زین باقی چاک

ان تی را که بدی دامن زهر ابستر

خفت بر یک روان از حید زاده بعد

شمشیر از طعن کفست چونت و بخت

حیرت کن صبر کسیر اب شوی از کوثر

میشاست هم نام پدر جود و نثار

از قفا که جود با جود ده ضرب تیغ

خفت چون یک صدمه چاک شمشیر

منهدم کشت درانی دم به نیت یار

و تو را سیرت عزت و اکرام
نور و دست کورت دیده و دل و زاین
بعد از این هیچ جور صحبت و الفت
حسین این عدا ان شده و مناس و نظیر
وز پدای سیر و این و بر زمین سود جبین
وان سری را که بدی سینه جید با این
تافت بر نوک سنان از ستم شمعین
کت پیرش فکر کوثر بود از روی بخت
پاش کاینک شودت کام تر از نوا
نزد قبت تو را که نیت از نظیر
ان سری را که در اغوش نی یو ماین
دامن دشت شد از پیکر پاکش خربانی
مضطرب خواست در اندام همکاران

از زمین بر نیل خواستی جوش جبین
شد زار و کار ملک کو فک سیر و لایین
چون سر اسیر یون تا قصبی پرده نشین
زین غمزه کلشوم پریشان حزین
که کان بد کرد شود عاقبت کاجبین
والله ما هر خواند و هر راند این
آه آوخ که عکشت از این قصه غین
آه از این محنت سوزن با عوام و سنین
آه و احزان و زوری ان کشف امان
آه از این تن که کشت ز قفس لریان
آه و اغوش زین جوقه لزار کزین
خیزش ماه میر خواسته رنج رکنار
خیزش ماه سر برینو بخیر بر الام
خیزش ماه مرا بیتیو پشت بهشت پناه
خیز ای جان برادر دل لشکار کمر

تیرنگه

خیز بیکر که کینه است زار از فرقت
کش یو قید کزان بستر و خفت
آه از دمر که جود زان و الجناح شاه
زین و از کون و دل پر از خون و دل پلایان
عکبتش لب پیچیده و قتی همه
میکشت و میفکند کزینان ز قید و بند
در انتظار قوی و واقفیش راه
ناکد رسید مرکب زین خاله از کرب
یکبار به نام یکبارت بی سکون
فوج زان بسینه زان با فغان و شور
سرکشه انچنان که نه یارای صیوقاب
نوبت بر نرد خاطرشان صبح انشار
لحق در احتفال که خواست و خیال
حاشا کجا چن ز چرو و چو کونک

بار و ان در نیم از نر و بس در زمین
کش یو قید کزان بستر و خفت
آه از دمر که جود زان و الجناح شاه
زین و از کون و دل پر از خون و دل پلایان
عکبتش لب پیچیده و قتی همه
میکشت و میفکند کزینان ز قید و بند
در انتظار قوی و واقفیش راه
ناکد رسید مرکب زین خاله از کرب
یکبار به نام یکبارت بی سکون
فوج زان بسینه زان با فغان و شور
سرکشه انچنان که نه یارای صیوقاب
نوبت بر نرد خاطرشان صبح انشار
لحق در احتفال که خواست و خیال
حاشا کجا چن ز چرو و چو کونک

ناگزرا خطاب زمین لرزه فلک
 وز بانگ و احسن دراکتاف کجوب
 برخاست بانگ و ابله افغان و افغان
 ای حده را در افترا ای باب حده
 امروز حده از جهان شد سوی جفا
 لوز شد برادر و جعفر شمشیر
 امروز روز ما چهره است جعفر است
 و زان میان سینه ناکام خون جگر
 طرز هوش زرق و برق گرفت جوش
 کای خولای دمان بهما آبش ز نیم
 خواهر نیاک مرکب را کلب آمد است
 خواهر و بر فرسش نظر ره کن
 خا میا که اسب پیر و چشم تر
 خا میای خرو و بیا جهره شتاب
 خا میایا پیر رفت از سرم

از احراقی انجم و از کریم ملک
 و اولاد ایتام در احواف بدمدد
 کاوچ امن آه افغان و احمد ا
 ما در تر حیرت تو برادر نظر ۵۰
 امروز باب بخنان رفت از جهان
 امروز کف فاطمه از دیده ناپدید
 امروز روز جنت لک چهر است
 می کش کرده مرکب می زد می سیر
 کاه خوشتر ماند و که خوار و خروش
 خواهر نیاک سوز دل از سینه بر زمین
 خواهر نیاک تو سوسن به صاحب آمده است
 رخ در خراش و پیر من صبر کن
 ما را خبر دهد بهر از ما تم پیر
 منشین بیا که نوبت بهم است اضطراب
 رفت از سرم پیر پیرم رفت از سرم

فام

خواهر غریب اندم و پشست و پناه
 از دیده بخت انگشت ز دل را انداز
 و ز کیر اش کیریه زنان شکسته دل
 خطاقت سکون و زیارای سر گذشت
 ای دست بر زمین زود می کوفت سر کجا
 هر یک ز دوا لیمان طلب کار غم و باب
 از دست بود بر سر و ان دیگرش بیال
 بر دی چشک را ز چهره و دریش پس
 دیدی تیر و تیر و چهره اش شش خاک
 تنها و دیش ز چهره حیدال
 تنها دای از چهره وی بهایش سر سبز
 دشمن چه کند خای کنز تیر و تیر
 ما دست که خصم خودیم ز اضطراب
 اما اگر فرار کنی سوخته از جرات
 کز میروی بکوفه مرو الخدر مباد

خواهر چه گویم آه ندلم کجوبم آه
 او نقطه وار و حلقه تحت چو دایره
 و ز فرط شرم مرکب بپا ره منفعل
 ذرات تحت و پای باز گشت
 پشت سبک شکست و شر را ندید کجا
 گرفت ان غناش و ان دیگری کجا
 کز نشاء باز گوی و کجوب خود چه بود حال
 بنس القودم مقدم پشاه ای فرس
 بازنده ستیز و کشتی چرا پاک
 نقش روی از چپای چهره و قتال
 پیر و چه کون و کید این غرض دل
 بر جای شاه دشمن او چون شود کین
 باز است راه تو ز چو و امانی از زوار
 حادث خرمای تو ز مشاطه فرات
 نمرود کوفین ز تو خوش دل بود و

خود ز نسوی شرب و طبی من قدم
 هر که میر کاین جان پیرم مرکب
 القصص جیح بر کاین باغ و جوش
 هر دست بر زمین و دو بر کوفت سر کجا
 من در و فارسیم از ان اسب کترم
بشر که حال بهد از هر لب از دل و دستان با بهانه کال
 گویند مردمان که ز میدان و روزگار
 گویند نامه روز و شبشان بند چیز
 کشتان نشست پیکر و نسو کس کجا
 من برخلاف دیدم این جبهه است
 ناغاکار تا بر انجام رسم و راه
 کز نیت و یورت زمین این جاده و راه
 ایسا و بند محض ان را بکجا نفع
 کام حین در کوفت ماند خشک
 کز چشم مردکان را بندند وقت حرکت

حاشا هر و مبر خبر مرکب در حرم
 پنهان نما ز دشمن و از جوبت نام کرم
 و ز شرم و دلیناج نظر زیر لب خوش
 چندانی بکوفت سر که زانده شده پاک
 او مرده است و زنده من اینجا بزم
 در نیو افتاد بهر نه غریب و ا
 تن بر قرار و سر بر نیزه و استوار
 نشست کس به نام و کمریت بر زار
 باور مدار هر که ز حادث ز شما
 خود رفت نکته زنت بهر بیکار
 چون باز گویت هم یک یک تو بر شمار
 تا خشک لب نمائند به کام احتضار
 پس اسب خورد و از دم شمشیر لبرار
 شد بسته چشمه های رس الودشان غبار

بر جای غنچه شسته شد از خوشان بدن
 بدیشان جریده آواز تیر و تیر کمال
 کرم و سرخ بهر کفن شد سزا بشرع
 بنه سخت کرد پتقین بش از دست
 از ترک تا ز تو سوسن سرکش بهر طرف
 بیرون کنند کز شمشیر میدان بجاه دفن
 معمور شد ز غارت و افروخته بدین
 هر عقد و هر که را در دفن کشتگان
 خاک بر سر کرم تیر از میان زفت
 رسم کرم کشتن از پیروی خاک
 نزدیک تر و در سر خاک دیر تر
 خوشان هر نظم بر دند و وقوف
 از بس کشید سحر و از بس گرفت دست
 رسم است کز تنه از باز ماندگان
 قمری خمیده آید از صد سر سنان

ان مسان که شسته کرد و چشمتی چشمتی
 بدیشان حوطه لیکن از کز کار زار
 شد خاک ان کفن و از خوشان کفن
 این رسم نیز بهمه شمر شد انگار
 در هم گشت سینه و برشان بچند بار
 دستار و عقد و مطلقه و موزه این چار
 اکثر تی و پیچین و جامه و دثار
 رسم است باز کردن از جامه و ازار
 نان شوم بیروت جمال نا بکار
 راندند آب و آب کمر و از ضیا کزار
 لیکن در بلیغ کاین نهاد انجا با خست
 انداد مملکت خصم ستیزه کار
 از بس که کوفت بر سر و ز لطمه بر غل
 این نیز خرد و جوش تر طرزی در کجا
 گوشه دریده کرد و در لبر هر گوشه و

کرمی و شام زاری زاید بغیرت
بدو حش طیشان بسر خاک رسپار
گیند کر خلف را بعد از پدر ببر
سجاده افکنند از صد مهر بکنار
ان یک زهر کشتن او کشت کینه جوهر
ان یک زهر غارت وی حیت کیم و دار

از بس که در دویج پرتن گشتناتران
کاین زویده آماج پهلودر بهار
بیتا پسر سکنه کو کردید بسکون
کاین هفت زینده و چون روش چشم
یکت موش رنگون ز قشای چشم نم
کاین طعن نیند نام قیر فام
القصر بر سر بهر آن جمع انوان
کاین رخت گیری شمر سینه کر
کاین ز پیر و کلا ز شرنا بکار
درای نای نالود وای وای آه
وزان میان زینب پشته پیناه
کباب غم کسار معین یار التئیق
آوخ امان و آغوش ای دروغ و درد
وقر بیا تلف و طهر بیا کذر
همال کفر بسبک طرظ العراء

فزادوا له من صریح لدی الطوف
 اعضاؤه مقطعه فاما التیام
 تفری علیه راکضه الخیر
 ایک حسین تو است که دوست و درشت
 ایک حسین تو است که در خون شاموست
 ایک حسین تو است که مدد یاریک است
 ایک حسین تو است که بیدار خجریست
 این پادشاه پیکر اهل حسین تو است
 این آب خود را در دم خجری حسین تو است
 این خسته جان زنده علیه حسین تو است
 این را داده جامه دیزور حسین تو است
 ای جدو ربان تو مدد کارشیر غمی
 دارد بدل و جفصه ایام و دبر
 چون نیست خواهی ترس و دختی بر
 دارد بدل و چو دهن جوانان غم خجری

گفتم بهر دشت برایشان چنانکه
گفتم ز بعد غارت و محنت دگر چنان
گفتم چه بود تو و همراشان چنان
گفتم چه بود حالتشان در روز و شب
گفتم یقین بگو قسمشان فروخت
گفتم شراب خوردن بزرگبار بافت
گفتم چگونه بود دران بزمشان و جو
گفتم چه دیدشان بر سرطن و کین گفت
گفتم شاخت بر یک ازان چنان
گفتم چه کرد با سر لارین مین
گفتم ازان سپهر کجا داشت قرار
گفتم کین بدید چنان اندک زان
گفتم دگر کوی که کرشته از شنو
گفتم از این قصه جزای چیست
در پند ز سر کلاه ترا گفت نایم آخرت آسایش چنان

از

ی سرور کس قیام زمره جگر زیندگیم
تا که روی داشت و شین و من و نه حال
هر را تابش چو اوان روز تیان و حجاب
اسمان با چنین خست چو اجداد
پای آسایش از این پا ز چه داد و نیک
کو مطبق خاک بگوشه زنی از اضطرار
ای بزم بر کد این سرری بر نوک رخ
کو که دم تا نبینم کرشمه تا نشو م
نکات لایر کسان دست تقاول ایست
پک نادان چه حجاب بدیشان در نقا
مانده اندر قید کوفه بر کدشان چون کیز
عزت احمد روان در کوی و بزم زین
پورند اندرون لایح با صد سخن
شکاف از کجای روزگار و پند لایح عتبت
روزگار سخت بدایت و پیکر روزگاری
راست خواهی کج نهادی نیک سپیدی

سعد بود روزگار ز کج تر نیکار
کج نهاد تا نیکار نیکار کج نهادی
بیت چنان است در کتب و کتب و کتب
چنین کرد و عادت بر تو نبود اختیار
از مروت پیش از زلفت بر کمال
بر عیب نبود اگر کسی بیاری
انچه بال پر زلفت ز تو زشت و شر
اه ایچ اه ایچ چنان زین نامهربان
آل بوی سفید ز طبع از تو در عیش و فرودان
دوران کفر شان خانان دین پشیمان
آل مروان بد اختر سر بایان تن بستر
دل دیکاری هر طرف از تو دروغ و دانات
خسته جانان را روان بر لب بستر
یکطرف برای نیکان برین از کشت
کشته از مرگ و کزین خسته جلا در دشت

از

زار حیدر کجا و طعن و شین بدخواه دین
نه هوا دار خدای تو نگه نصرت و عتق
هر طرف مددش و جبران ناتوان در کمال
پای آرزو شد و چنان زین زین
در اندیشه ای جهان را در اندیشه
شقا و چنان زوای تو یکرسته
عیش برین و فری زین انجم و بروج
حسرت ز تشنگی و جوع بیکان
شاهین لگنه میزان از محنت کران
عقد و پیکر از غم و جوع بیکران
صبح و شب بیکر و بیمار کون ز رخ
از شرق تا غرب هر جا که رسید
با چو روز و زمره در وی سیه و حس
خاک از دم فرود آب از چشم تو
چشم بهار و دیده دی در فتنه
نیر و فرات ز نغم و جین گرفته

کذا رو بستان چو کشت مرغ زلد
 عزون بیای غنچه دل تنگ است لب
 در پای غنچه بیدل کشیده بانگ
 چو ویری و دیو در دوش و جانور
 امش و روان و تاب توان مغولان
 تنها هم ز حسرت جانها کداخته
 ساقش کستاف و مهر کج چنگ
 غلمان و حور و کوز و نسیم سلید
 میکل و برید و سرافیه و یوسف
 صف و زبور و مصحف و تورات جگ
 از انبیا گرفته هی تا و لیا
 پیش از جهانیان هم پیش از جهانیان
 در غنچه غنچه گرداب اضطراب
 ذبح عظیم اگر نه توبه و ی چرخید
 بهر تافت و توبه و یوسف بهانه ساز

باری

مارون هر خط طحزون کداخته
 ذوالنور در سبک که رفتند از سبک
 سحی بطشت خندول از طلق ریخته
 داوود از شور غم آن نغمه شسته ریت
 هور و خضر شعیب و ارمیا
 ختم رسد و لید سیر به بنای کمر
 جبریل قصه خوانده و لحد خود یار
 زین العباد تا چپا سال از مال
 مهدی لک و شش و نوزت نزع

مغولان و قوم مغول و قوم مغول

آق خ که جهان را دم غم آمد
 روز و جهان را و تیر و کهر
 تاقت مال محرم از چرخ
 شد عیش حلال جهان غم
 هم سینه از لایه سوزش براتش
 صبح غم و شام غم
 کارهکان زار و درهم
 پشت فلک از بار غم
 تافه مال محرم
 هم دیده ازین جوش پر غم

زان نف به کیت پر از شرکشت
 غم مونس خاطر عال و ساز
 پیدا چه چیم و نهان نعیم است
 یک قطره زانک مصیبت اینجا
 چون سلم ازین درشت نمکین
 نهین سوزن اگر چه کشت مخزون
 این سوی چناری نمود و خاری
 تعظیم نمود از شعائر الله
 تنها بعضی کزیده تکریم
 غلامش با یوان ستاد دیر
 مالک بر نش است باب بران
 نهین حرم و خدمت جانب حق را
 بیکی رسته از غیب و زور غیب
 در ملک سعادت بدین ارادت
 این گریه بسی آبر و فراید

این گریه

این گریه ز یاد حسین مظلوم
 زین گریه ز آرزوش جهان است
 یعقوب زوید ارکشت خرسند
 یونس بر سپید از درون دریا
 موس شد اقام اصطفا کشت
 این چشمه رحمت بکاه رافت
 یک قطره از ان کرد کار جیون
 خواهی تو رجیسا اگر کشتیش
 میگری و بگریان کسوی رفت

مغولان و قوم مغول و قوم مغول

دی تافت از افق مع نور سجد و نزار
 چهر افق زانک شفق مسخ شد زخم
 افکند آسمان کلاه هر برزین
 چون بنوا عوس ز غم جیح آبوس
 نهاده بر بدوش سپهر از بنات نشتر

ما کرده ایمان فوج اختران
 در ره گذارگاه کشتن کشته رها
 خود چو قهر خفته زان طرفی
 انجم چو جمع مردم عکین و بقرار
 در هر کنار جمعی از خلق در گفت
 و ندر پناه قطره قطره
 کانون چیت اینهمه اشوب انقلاب
 و زهر کیت رنج جهان تیره روزگار
 خود شام غمت است و ز پیچ و پین
 بهنگام بعث میرسد و نوبت شمار
 طوفان دوم است و بی برتر از نکت
 کان دجله سارا آمد و این گفت تعد بهر
 یا تویش چنی است کزین پیش پشایان
 نادره آزموده و نشیند هوشیار
 هر کس بکشت از پریش و جوب
 کام بکوشش هوش مرا این دم از سرو
 ایبرم ختم آمد و اینک مه عوبت
 کلید چرخ و اینک عالم باز است کردار
 لغز غزای و املاک و احصین
 ثار آنه ان بکلیه ریزد غنی حسین

شهر شرم و حشر و عیام

یا رب چه نام است که خنجر زردوز
 در هر کنار کشته گزیند و چه زن
 موافق بر پیش و کج و از غصه ریش
 بیکان کن چو خویش و کن جملای
 ان یک بر دیده هبی جیب و پیران
 ان یک ز سر و کفنه هبی مجر و کلاه

فرق

قوی دوان بسینه زمان بدم و خروش
 خلق روان بنالوان با غم و سخن
 کو با ختم آمد و یکباره مشد حرام
 آرام دلش طوفان راحت بین
 آندمه عز او هر کشت ناسرا
 صبر و رکون قرار و سکون سازش
 تا بکری نه بینی جز با یک با حسین
 تا بکری نیاید جز شور با حسین
 هم سر است یکسر و کاخ و هر دو با
 افغان سر است یکسر و کاخ و هر دو با
 برخی خروش رانده چو دیوانه و خرد
 جوی غریب نازد چو بیکانه در وطن
 افتاده اند شری با سرش خراب
 پوشیده اند طبع در زندک کفن
 دستار کهنه بینی پوشانده بر کلاه
 کلنار تازه یا با فاش نده بر سن
 دستان رانده بینی پوشانده بر کلاه
 کوبان دست بر سر چون موج در کار
 گردان زانک در بر چو شمع در لکن
 ان دیده سوی منبران کشته بر نوا
 ان سرفراز زانو و ان دست بر دق
 ان راطیده دل چو زار از طال جان
 ان راجیده قد چو کان از وبال تن
 مانا چرخ کرد کرد خاک مطمن
 وان سان خاک بیکت چرخ دور
 پشیمان بکشتان کاف و سوری و غنا
 غلطان به پوستن سن و سرو ترن
 بس نوبهار دیده خزان کشته چو
 بس غنای نده غنای نده چو زلف
 عذب روان زلف الم چشمه عجاج
 بیخ جوان زهر صرغم دوحه کرم

کردون سیاه نام و مقرر کون عذار

مید دوم از خرمیه

تا باقی حال محرم دید کشت
 تا باقی حال محرم دید کشت
 زبیا و زشت لاله خفا و خفا
 زبیا و زشت لاله خفا و خفا
 حنت بر نشت و سلامت نجات
 حنت بر نشت و سلامت نجات
 یکی امیر ملات از ماریه کشت
 یکی امیر ملات از ماریه کشت
 آرد زخمه گاه بهرم بیدار
 آرد زخمه گاه بهرم بیدار
 وار دنا شک و آه بهرم ز پشام
 وار دنا شک و آه بهرم ز پشام
 این کونه تاب و جوش و بدین سان عمو
 این کونه تاب و جوش و بدین سان عمو

مید سوم از خرمیه

ماه مصیبت لاله و کاه کدورت
 ماه مصیبت لاله و کاه کدورت
 ماه مصیبت لاله و کاه کدورت
 ماه مصیبت لاله و کاه کدورت
 ماه مصیبت لاله و کاه کدورت
 ماه مصیبت لاله و کاه کدورت
 ماه مصیبت لاله و کاه کدورت
 ماه مصیبت لاله و کاه کدورت

دیوانه شود لاکرت عفت در سرت
 غافل مزی که عاقبت این غم بر جز
 خواهی اگر سعادت جاوید جاوردان
 زبیا و زشت لاله خفا و خفا
 زبیا و زشت لاله خفا و خفا
 زبیا و زشت لاله خفا و خفا
 زبیا و زشت لاله خفا و خفا
 زبیا و زشت لاله خفا و خفا
 زبیا و زشت لاله خفا و خفا

مید چهارم از خرمیه

دی از افق چه تافت هلال محرام
 قهقش خنده شد از باران
 افشاند چشم عرش بران آسمان
 غلطان سنار کان ز سرک دما
 زبیا و زشت لاله خفا و خفا
 زبیا و زشت لاله خفا و خفا
 زبیا و زشت لاله خفا و خفا
 زبیا و زشت لاله خفا و خفا
 زبیا و زشت لاله خفا و خفا
 زبیا و زشت لاله خفا و خفا

کردون

خدمت بود چه کشته خدمت بود
و این نعمت از شمس خدمت بقسمت
و این بر فرو قسمت کافرو خدایتی
هر خدمت است آری شایان نعمتی

بنده چهارم از غریبه

دی قاصد مال محرم بنا که گفت
در داکند محرم و عالم بغصه جفت
نشمده غصه ما و دنیا ورده قصه ما
از غم بفرق در زور و درم بکاف جفت
آری محرم آمد و این رشت رشت در
بدرست غم گشت و بگشت غصه جفت
بس قطره اشک از دیده افشاند
بس چهره داغ و در سینه نهفت
زان را الهام بر سن کر بلا چکید
زان را الهام که در چمن ز نو شکفت
آری محرم آمد و سیر طایر بچ
بگرفت اوج و سخت هر رفت پاکت
آری محرم است و محرم بوش ط
افکند زخت محنت که ستره غم بساط

بنده پنجم از غریبه

نامهربان مرا ز غمت چه در هم است
شب کون رخت کفر فلک سان فلک
فرسوده که حلال شد اسود که حرام
اندره کین مرا که انیک محرم است
از شعله شعله آه دوان فلک
از جدوجده انک روان بیا هم است
هر سو که بگری هم سوزده دم است

مگر کرم

سرشته سر فرشته و آشفته دل پری
آزاده جان آدم و فرسوده عالم است
سوز دست و کمر که کانون صفت روا
گرید زانه که کوی صحنه شکر است
نیز غم غمین چه و آزرده مرتضی است
زیر اخست خاطر و آفرده مجنبت

بنده ششم از غریبه

دی یافت رخ چو شافتن از سپاه
بسر و سپید رخ مرالین پیام بچ
کایدر چه غافل که زینک گشت و چار
محنت سراسر شش طرفه از غایت
شربت بلبلانده خدنگ از پل خدنگ
دست عنانده شکنج از پل شکنج
افشاند روزگار بفرق کام کار
خاک بیا چه بر سر مرا بکار بچ
آخر رسد بیان این نوبت از شمار
کیرم چه صد چهار بویا هزار بچ
ریختن بی و لک نبر از انقلاب دیر
کاف است پیش رخ دانی که بچ
اینک محرم است و هر کوشه محرمی
مردم و شش حرام نموده است خرقی

بنده هفتم از غریبه

این ماه نو که چرخ فرا ز افق نو
خود شتری است کش کش غمت از درد
خون دل زمانه بگشت چرخ ریخت
این خون دل چه بود که بخود دل فرو
هر کس دید این مملو خون آه آه
هر کس دید این رگش فلان در و در

نکافق ز صدمه آسید بشیه
چو فلک ز طلمه اندوه شد کبود
افشاند بر غایب از هر کناره بچ
انگشت تف غایب از هر کناره بچ
راحت تو نیست و روان گشتند
محنت کش و روی قدم ثنت ندوزد
اری شکست نیست که این سر و پا
کردن سرای رخ و زین خانه عنت

بنده هشتم از غریبه

۱۰ محرم آمد عشرت حرام شد
محنت گرفت نوبت و راحت تمام شد
خود بک صورت و با جنبش نور
یا روز حشر آمد و کاه قیام شد
اغز گریه آمد و بهنگام ناله خور
غوغای خاص آمد و بلوای علم شد
قدما ز خجیده زانده کوفه گشت
دلها بر طپیده ز آشوب نام شد
برجای شده ز مر مرارت بچام شد
برجای شده ز مر مرارت بچام شد
بگشت از که و رت بگشت از مال
شاخ قوام آمد و سلک نظام شد
اری که مصیبت ماه که در ورت است
هنگام بچ و محنت و اندوه و حشر است

بنده نهم از غریبه

آخ که شد محرم و ماه عزرا رسید
هنگام در و نوبت بچ غنا رسید
اغز سوز و اول غم آثرش ط
هنگام در و نوبت بچ غنا رسید

چو کرم

باقامت خمیده با عارض نزار
در شینه چه قاصدی از زکر بلا رسید
ناله آن بک گفت و یک گفت و صد
رنجی که لو لیا را دینوا رسید
هر چینه خواست کوید و ماند از سخن
کشن آب مرغانه که کوید چهار رسید
و آن جلد را که گفت چه کویم که خود چه
با خود چه دل شرح و سخن ناکی رسید
این قدر کویت که یک گفت از هزار
وان یک یا بهتر رسد تا دم شمار

بنده دهم از غریبه

ان کو مال ماه عزرا افطاره کرد
ز انکشت غم بی جنب محنت اثاره کرد
هم سینه از فروش چه کانون بشعلت
هم دامن از رنگ چه چرخ از ستاره کرد
که بر زمین روان زیم انک بجهت
که بر فلک دوان زلف دل شاره کرد
پرست باطل و باندوه شد همال
بگشت از نشاط و ز غشت کناره کرد
بکزی پریچ و ز غم ناله که در ساز
بدرید جیب و پیر من صبر پاره کرد
در وی بدل خرید که نادر کوش علاج
رختن کشید و تنو انشر چاره کرد
آری غم محرم آزار نینوا ه
لین علاج دارد و آن دگر دوا

بنده یازدهم از غریبه

این ماه نو که کینه کند روزگار نو
ان داس محنت است که راحت کند درو

کو نه محرم آمد و نیک شد جهان
انسان که شمع چرخ ز سر در نهاد
شد لنگ پای عیشم از این شکست
یک نین در خلا خردمیدانم یک تذر
حرف از سرست بهت و افرو کرد و رشت
هر کی سازم راست الا هو شیار
از قه خیده آمد و از رخ گرفته کشت
کود و نمود کندم و نهان فروخت
آفتاب در جهان رخسار خیل باز
تیر و هست بود و بود مختل شعاع
جز غم نکرد پیشه و غزل از سینه کار

بند دوازدهم از غزل

دیو نو دیدم زار و کداحه
باقامت خمیده و بارنگ باخته
آوردش بر چشم و کان کردش چشم
تینگی است کشتن با بخت چرخ آخته
یا خود سواره است بهر اشتهار
در هر کثرت چو سراسیمه آخته
یا چون یک است بر زبر طبع استخوان
نوبت شمار دعوت محنت نواخته
یا حلقه ز زر خورشید زینام
از بهر پاس عمر غم و غصه آخته
یا خنجر است خنجره زان بر رخ سپهر
واکنس و دید سوخته دل را آخته

بند هفدهم از غزل
پایان خبر گرفته کون قاتل خنجر
آرد معرزه و طالع محرم است
بند هجدهم از غزل
پایان خبر گرفته کون قاتل خنجر

ماه عزت شهر صفر خلق ممتحن
که قصه از حسین و کمر خسته بر حسن
چنان ز نام آن همه با سوز چاکد از
دلها بیدار همه با درد دل شکست
عالم ز داغ حسرت آن یار با مال
لدم سوز محنت این جنت با خزل
کرمان ز داغ هر یک کرار کا مکار
تا آن ز قفس هر یک بخار ممتحن
فره برایش با حسن پاک با حسین
زین باغ بر سبک و زین سوز برکت
یکجا بصیر با دم دلسوز و حسن و طیر
زای داغ بر سبک و زین سوز برکت
یکجا بصیر با دم دلسوز و حسن و طیر
در هر کد از خرقه از خلق رسا پار
در هر کد از خرقه از خلق رسا پار
بسیار بهر حسرت هزار با خروش
بسیار بهر حسرت هزار با خروش
فوجی رسو کننده چه شعله طبعان
فوجی رسو کننده چه شعله طبعان
کاهی ز هر کوزه اهر در میان حدیث
کاهی ز هر کوزه اهر در میان حدیث
وقتی خبر زنا و ک و تابوت و قفس
وقتی خبر زنا و ک و تابوت و قفس
ک دیده خون فشان ز چرخ زلفت لبت خوشتر
ک دیده خون فشان ز چرخ زلفت لبت خوشتر
انرا بر ریلج در لوده از جفا
انرا بر ریلج در لوده از جفا
انرا کشته پیمان مکان پر ز غدر
انرا کشته پیمان مکان پر ز غدر

در خاک خفت عیشم تن از رخ ماهیه
مرباد رفت صبر دل از یاد کربلا
شد بنوا زانه و درود چه نوا
از شور زانو از زاری کربلا
هر شام که بگریه کردون با شکست
بر جای کاخ حسرت نام کربلا
هر صبح که بسوز داغ ز داغ دل
بر یاد زخم تازه اجداد کربلا
تنها نماز محنت و دلداری غم
از حبس خسته و دل هلا کربلا
داری رحیم کمر ازادی از حیم
جو بند کز بنده و ازاد کربلا

بند بیستم از غزل

زاغ از زلفش در عرصه است
لعل چهره مرده از حق پرست
انگول فرو و حقش بر علف فرو
آری بلای کند با کجاست
کشت شگفت خضر و بدان کار شد در
ای بس که رشت و در شگفت
چون خفته شمع بند دیدن شکفت
آری شود کشت و دل از کد ریه است
میر فلک ز جنت چه غای ز خاکست
بلای شاخ جنت چه مرغی ز دم است
سر پای افکند انکو فتر پای
دلما بیت او را نکور و در دست
از انسبیا همراه با و لیا
هر کس بقدر پای دل از رخ فخر است
وزان میان چشید با تیره شمشید
برخواست رسته خاطر و ازاد دل شست

انرا از دوش تباراج پیکار
این را نواز کاخ بیغی اهرمن
این یک شمشید زلف و در حرم
این یک بعید و نواز ار از وطن
انرا از جوف قفسه چرخش در درون
این را ز کام شسته زبان شک درون
انرا ز زهر منظر خنجر سبزه در بهار
این را ز زخم پیکر چرخ لاله در چین
انرا ز نیش زهر هر تاب و در جگر
این را ز نوک تیر هر زخم در برین
وامانده از غلغل از دین و انجوار
اشسته این بمعرب و غلغل و کفن
گلگون ز خون پیکر مجروح ان زین
وارون ز داغ سینه محزون این زین

بند بیست و یکم از غزل

دل از جفا می کوفد و بیدار کربلا
شوی شام و شدت شداد کربلا
روز با و لا چه صلا ز دسوی با
کست و خوان غم بغم اباد کربلا
دیدند اولیا همه در کربلا با
کو نه ز جنت آمد بنیاد کربلا
ذرات ممکنات سبق خوان و فخر
وانده و رنج دفتر استار کربلا
تا کینه بر فروخت شر سبب رنج
خفک و ترا سیر جسد کربلا
جا و دش مصیبت و دمس زلال
آسب شد دل و بازاد کربلا
داغ دل است لاله بستان نینوا
خنجر است هلاکت شمشاد کربلا

در غزل

بگفت از خود درو پرست با خدا
وز نویش نیت آمد و از نیت گشت
بر جان خدای از همه جا خونی که خواست
از جان بپست دید و ثوقش نشد ز سر
که سر بگشت بهشت به برزش یزد
که لب بر چوب نیت ز کنیش غنیمت
اری با تلماسه ای قدر و علما
کس اعتقاد نگیرد و دیده ابتلا ۶

کرب و بلا چو بهره اهل ولا بود
کستر و آه جان بلا خوان امتحان
کابش فراش است و کاشکاش کاشی
ان ریفراشت سر که پستی کند کند
برک و نوابه ارشد نینوا بباد
روز الست از خدمت کرب است
زنک خودی ست و هم صاف شزد
جز از خوشی وقت چو از خوشی رخ بیا
وصف یک درخت زبیر که چو کبک است

افزود بر صفا ز وفا جز از آن بها
آری ز آب و رنگ کهر اغلا بوج
سرمایه مستغنی ز پیرایه وفا
آری غلا کوا و علو علای بوج
یکدشت از خود تا همه بند که کند
تا بد خوشی هر چه و نهند که کند
بندها در هر دو تکیه و شانه آویخته

لک علقه چرخ ملا سپر شدند
 در جستجوی حوت نرخی خجسته شدند
 بنامه و با بقی جهان سرب سپاری حوت
 غلطان کجاک معرکه پاپا و سر شدند
 پادشاه کرد پس آن لحظه شایسته
 وزیران بپایان نوحه کر شدند
 زود در پیشگاه زاکر شدند
 زود در پیشگاه زاکر شدند
 از حق نکرده شرم بخود بردار شدند
 پیکار بجو کجانب وی حمله و شدند
 با تیغ و تیر و زهر و سنگ از چهار سو
 زخمی زدن و از پل زخم در کردند
 شد کیمت از قوم و فاجعه زرم ساز
 می گشت و می گفتند که تار بر ابرش
 بر حق گفتند چشم و دل از خونش بگریست
 ۴۰ و پدر برادر و جد جلوه و کردند
 چشم از جهان بست و حق اندر نظر گشت

سند بوقت استغفار که توبه عباد دوست مجاهدان زد و است
شاها سلام بر تو و لعنت بدست
امیر القیصر قید محمد

حیرا و دشت ناز چه آتش فشان گشت
 باب بقا چه بر صبح خلق باز ماند
 خورشید و طلوع ز چرخ از میان رفت
 کشته نگو نجا که چه با جبه چاک
 شد بختون ز نقد تو چون حلام و چه
 ایدل سبب تجوی و بکیرت سنجو
 از زمین و نام یاد حسین از خیام خلق
 گر چیتی ز روی زمین رخت با سیمنا
 تا پای نهشت وز پودان نکشت
 زاینده کان نام و نشان کنذرت کان
 بگذشته نماند خفیف خلف از پدلف
 ز اعجاز دهر تا بسرا انجام روزگار
 نیر و فرات ناز چه ریا بخوان نشد
 سوی فنا جگر چه در و رهنمون نشد
 هشیاری و خرد ز چه چه و جگر نشد
 سر تا سر زمانه چه اسر کنون نشد
 عرش بلند پای چه ایدل ستون نشد
 تا چند گو کداین ز چه رماند چون نشد
 سبب کرم کرده اش را ردونی نشد
 نامش بجای ماند و ز عالم برون نشد
 بهمان نشد ز چشم و نجا که اندر رخ نشد
 خود از میان نرفت بر پیش رخ نشد
 خلا نماند ملک و تپی آنگون نشد
 بهمان شود حسین واهی کرد و انکار

کَلَامُیْ جِی حَسْرَتِ مِلَّتِ زَا سَلَام
سَلَامِ حَسْرَتِ مِلَّتِ زَا سَلَام

اَرِیْ مِلَّتِ زَا سَلَام وَ رَحْمَتِ مِلَّتِ زَا سَلَام
اَرِیْ مِلَّتِ زَا سَلَام وَ رَحْمَتِ مِلَّتِ زَا سَلَام

مادر مهر و دوری احوال ماه بین
 دیدیم ماه زود پهلوی خند است
 مارابینوا از جفا نینوا کمر
 از مای مای کیه و از وای وای آه
 خور و بزرگست لایه صاحب عزت
 پادشاه مهر و قهر و بجای کرم ختم
 اجرت است پیرایه یک ستم کمر
 عراب بین و فرقی عداوت کفایت
 و اگر تاه دور و احسانه لاه
 شمشیر و تیر و نیزه و سنگ ستود
 جسم حین راز ستم بهمار زخم
 تن یا عیال مرکب سر زین بخش روح
 طعنه بحق اصغر خونین جگر کمر
 در سنجوی لب و دفع التهاب
 از عیش نو عروس بعد سرت و فوس

مادر کشیم باور بلا به بین
 اکنون تو نیز جانب از وفا به بین
 مارا کربلا به بلا مبتلا به بین
 یکدشت تنگ و ناله و صدای عزای بین
 پرست و بند و همه نام سرایه بین
 زجر و جفا تا فی الجرح و جرا به بین
 بیدار مزد محنت مرتضی به بین
 الناس طشت و خون دل بجای به بین
 بیدار بین سینه کمر ایستاده به بین
 از چار و نصیب نه آو کیا به بین
 به جامه و عمامه و تاج و وردا به بین
 و اعصاب ز پر تیر چو آب به بین
 و قهر بفرق کمر کلون قیام به بین
 عیال راه دست و پیکر جدا به بین
 و اما در راه پنجه زخم در جفا به بین

ماهی است

ماه غلام بسته زنجیر صبح و شب
 از کربلا یکوفه از کوفه تابش
 عربان بروی ناله و بران در آفتاب
 مادر سری که بود تو لایب و رش و بر
 مادر رخ که بود تو را منظر نظر
 ای زاده زمره توانی با نوبی بخت

سینه را بقید ز سر تا پایا به بین
 مارا اسیر محنت قوم دغا به بین
 کربان جو زخم طول از جفا به بین
 بریده کمرش ز ضرب کین از جفا به بین
 به پرده و غطا همه جا بر بلا به بین
 سوی رحیم بنده ماتم سرایه بین

او را نسب چو از تو بود همه چنانچه
 روز جزا اش در صف است صفایه بین

ای خاک کربلا چه با خیر کفوری
 کرب که باور سنج و عدا محنت و جفا
 راحت بری ز تن چو بخت مشاهدی
 شورش و شور واری و اشوب بفتح صور
 آردیم از کثرت مشکبوشیم
 خورشیدین شد کمر محنت خاک
 ای خاک کربلا چه با خیر کفوری
 اسیر جان و حسرت دل رنج خاوری
 آتش ز نبدل چه بیادی مصوری
 ای خاک مهول ناک کمر عرض محشری
 از بوی کیت کین همه نغزو معطری
 کز نغز رنگ مشک و آرزم عنبری
 زان روی که شمس از زبط پیری

آرام باش و ساکن و هموار و خوش بوی
 خاک سزا بود که بیا به مشوش
 زانو و کمر کن شکو نه عارضی
 خیز و چشمت است همه خوار است باغ
 روید چو غنچه است همه سوز است داغ دل
 است به چو و ناب می گفت زنده بر
 مهرت به صبح و شام بتابد تیر چهر
 بینم چه خیمه که تو در آیدم بدل
 بینم چه قلعه که تو بهوشم رود ز سر
 خاک چه بنیت که سر سنج دیکم

کش تو را بکلاه و منجم و بالین و ستری
 خاک کجا بوی که دادم مکرری
 زانو و کمر کن شکو نه عارضی
 کوی خیمه ز قامت سوزون اکبری
 کوی که منفرد ز آب خشک اصغری
 اری هنوز در غم آن خشک خجری
 شرمند که ورت انپاک منطری
 تاین زمان مکر تو پر از زلف اکلری
 اوخ چرخ زانو چه اندوه تیردی
 کز این ستم تو با همه غمها برابری
 خاک تمام محنتی ای خاک بر ستم

سینه زخم تنه خنده اولی در آسمان زخم جرم و خطا
 رب رؤف قادر و قهار الغیا
 انکف الکفاهه لحد حنار الغیا
 غوث النجاه یا حسن انی الذی

بر عطف جابر استار الغیا
 اوهر الریاء حیدر کوار الغیا
 غیث النواحین مدکار الغیا

ام العدا اشد فخر حشر الغیا
 یا باقر البیان و یا صادق اللسان
 یا کذا و کذا غم غیا خلق
 یا ذالکفاهه کافر در مانده کافرا
 ای پاک خونگی و کوروی عکری
 محرمی مادی که تو جهان را شرفان
 یا بقی و نوح محیی مریان غیبر
 ادریس قصدر و راهبر الیاس خیر راه
 سلمان یسار و مقداد و خیر نهاد
 عباس و قاسم و علی و جمیع کشتگان
 یا من هو الغیب و یا من هو الغیب
 یا کافه العباد یا سائر عظمیت

زین العباد قدوه لبرار الغیا
 و ربی و کما نمان و دبیر الغیا
 درود و دعای و غایت و ازار الغیا
 یا ذالکفاهه کافر در مانده کافرا
 هر صبح و شام در کمر و بیدار الغیا
 بر توبت و توبت و بر بار الغیا
 موسی قوم پروردگار الغیا
 وی چه کریم و مسیح مکار الغیا
 پر بر کار بود و عمار الغیا
 کلثوم و زینب ای و حسن الغیا
 وی جمع یک فقره از خیار الغیا
 برایش از سر فضل سلت

سینه زخم تنه خنده اولی در آسمان زخم جرم و خطا
 ای شمع مشعل است رعایی
 پیچاه ایم از سر قدرت تفضل

باب نکات و منبع رحمت رعایی
 اواز ایم از در رحمت رعایی

از حد گذشت حیرت و حسرت مج
زاندا رفت محنت و رحمت رعایتی
ما خوش چنانی خرمی جویم و مکرمت
ای دانه پاشی نزع نعمت رعایتی
ما بریزد خارش و دریم و مرمت
ای پهن سازد خیره قسمت رعایتی
بگرفته بعد از دمت بجا خلق ه
ای حق گذار و عده دمت رعایتی
سینه کفایت متاع عفو ه
ای قدر دان مبلغ قیمت رعایتی
پیشکش است زحق پا خدمت چو نعمت
از انکر نعمت خدمت رعایتی
همواره است زوشت بزمت چو نعمت
ای انقباض عفت و حرمت رعایتی
فغان باشد از و محنت تر یه
ای جلد حرم و جزع و عزیمت رعایتی
ای منیع الکهارم بامعدن السمی
بانه رعایتی که بجان آمدیم
سند از دهم در بیانی و مکنند دست و رفع عقوبت و گزند
یارب یکجا بجهان دار و حسین
یارب یکجا کوهری ما و حسین
یارب تبس لعل دین پرور حسین
یارب بپاره پاره تن ما و حسین
یارب بگرد چهره ما و مظهر حسین

در

یارب هم نشکر یک حسین
یارب بسوز داغ علی اکبر حسین
یارب تقاسم ان شکر بر حسین
یارب بخور پیر و دختر حسین
یارب بان و غزوه دل خواهر حسین
یارب بان کینه کزین کوهر حسین
یارب بنره و سپید و اور حسین
یارب بنیره و علم و لکر حسین
یارب بسینه و نقش ذاکر حسین
کزه و رنگهان و زانندگان همه
یارب ز فضل دعوت مستجاب
لذت خوش بول و بیم فکرم و دل غم
در تنگنا سر کو بر منکر و کبیر
دلش و ارمان تو بر شد لایم بخش

سند و در بیانی و مکنند دست و رفع عقوبت و گزند

پیشای حق سیر شاه شهان
فرقی افروز فر سر بند
زاتی ریش بخدمت سرفراز
استمان ویرانش از اعتدال
هفت طایم پای خیمه عایش
استانش افک اندر غار
پاک کوهر مهر افرات نظر
مید یاب جنتش بیجا رکان
از نایش طبع فضل و کمال
شوکتش اوام را بکشته پای
راز و کجینه راسرار حق
از سر تیسر نام و تر سکینه
بعدمیر و بیک اندر صفات
بعدمیر و بیک اندر صفات

در

ما بر و در حشر صواب ثواب بخش
دلش و در نعت عیش و نشاط دار
در توقف حراط منرا نمان قدم
امروزمان نبدل و بفر و ایمان فضل
کیر و کبش و ست و چون لوی حمد
چو شد چه مغز روز جزا فایده کم
تغیر عدد و چو از نفع بخش و بزرگین
نوشد و چه جود تنیم سلسلیر
ما بخش و وصف بیکان مقام ده
یا صاف و غنوف و پاکش الکروب
پیش و بیک و عوگ و شرب

در خضر از قدس شریف حسین است و مکرار و مکرار

والله اعلم بالصواب
علا و الله اعلم بالصواب
اختر بنده مرجع جلال
منظر اقبال را بدر المبد و

در

ایمان را اولاً نذر
در نوحه آیت وحدت غای
حق نما و حق ستا و حق سپاس
لیزدی انوار سبحان نمود
قدس داور بهجت افزای رعن
عزت شریب به هر چه احرام
چشمه کاربان زهره شمشیر
مختار اندر دکان راجان کزای
ناشتین شریک و حق چهره نوی
سکون انشیر نوان باوای وای
خشنکیه یا فته طرز بسکی
لری اری حشر ترس جان کز است
شورش حشرت و غوغای قیام
جله پر شور است افق جهان

ای که کمر حرا اذلا ضد له
در تجر و جگر کثرت زدای
حق بقا و حق نشا و حق شناس
سرمدی اناریز دانه شش و
اندر حیدر صفت ارای بقدر
خند شریب به هر چه احتشام
خشمه چو شان بقدر طاشیر
کریتر از دکان راغم خردی
وازد افشرد و زلفت بزم روی
داغ در شردوان باوای وای
بسکیه یا فته در خشکی
لری اری حشر ترس غم فزینت
شورش شریک و غوغای قیام
جله پر شور است افق جهان

ج

جله غم در غم بود در هر کنار
رنج در رنج است انگار مقام
هر چه جوید جگر بر شریک ریش
تیغها لایحه در هر ملال
موج حشرت کفشان از اضطراب
چو قها هر سو غمین آشفته حال
کریمه دیوانگان حشرت قرین
مست کون قصه شاد و غریب
نیوا مکن شهیدان شهید
کریمه غم سید بن سعید
آه آو خ آه آو خ آه آه
ولی در دلو آرد در دلو آوای
آه آه آه آه آه آه آه
کور باد چشم و مهر شوم بخت
کوشش کوشش جهان با کجا

جله غم در غم بود در هر کنار
رنج در رنج است انگار مقام
هر چه جوید جگر بر شریک ریش
تیغها لایحه در هر ملال
موج حشرت کفشان از اضطراب
چو قها هر سو غمین آشفته حال
کریمه دیوانگان حشرت قرین
مست کون قصه شاد و غریب
نیوا مکن شهیدان شهید
کریمه غم سید بن سعید
آه آو خ آه آو خ آه آه
ولی در دلو آرد در دلو آوای
آه آه آه آه آه آه آه
کور باد چشم و مهر شوم بخت
کوشش کوشش جهان با کجا

شاه مظلومان حسین بر سپاه
شاه مظلومان حسین خون بکر
شاه مظلومان چه گفت با بختی
شاه مظلومان چه گفت با اخاه
شاه مظلومان چه میگفت الوداع
شاه مظلومان چه دیدید و رنج
شاه مظلومان چه دماند از قاتل
شاه مظلومان چه از چو لیلان قاتل
شاه مظلومان چه بر خاک افکند
شاه مظلومان چه ترک سر گرفت
شاه مظلومان چه از سر در گذشت
شاه مظلومان چه از کین شد شهید
شاه مظلومان چه میرفت از جهنم
گاه ما در کاه و در اسرار رنج
شاه مظلومان حسینم حسین

که بشکر گاه شد که خیمه گاه
که برادر کرد قرین که پسر
بیمردن بود در هر گونه جی
داشت از لیل و اگر بتا ه
داشت چنان از صحبت تن امتناع
پر خطر گردید این دیر سوخ
صبر بر خفتا و در هر اندر و برب
لرزه در باد و در ویران فکاه
رخنه در شب و افکاه افکاه
عالم ادم دل از جان بگرفت
بر جهان را شورش حشر گذشت
چشم عالم روی آسایش ندید
داشت زمار برش پاک و فغان
سر جرات تن از سر کلاه رنج
نور عیسم نور عیسم حسین

دید ایچم یک کور باد
مهر راجای شرف خیزد و بال
با آتش آب و باد آب خون
حاک از باد و زان جلاک باو
جای آسایش شب زان تعب
باد نوز زو و نوز زو
مرغی باشد چه بماند کومار
باد یک بیکار و بید و
سودا دید نقصان جمله کم
باو صحت عفت و هموار سخت
عیش و اسایش غم و شیش باد
گشت پر غوغا فضا ی شائین
تشنه لبان و از تنبع و سنان
گشته شد از خیر شریک لعین
رفته داغ خوش بر دلها فغان

هفت کوب کوب بر سر بفر باد
بر رانقصان سر بچون بال
چرخ از گردش فغان از سکوت
باو از یک روان بر خاک باد
روز روشن بزم کرد و بهر شب
ابر از آرزو نچشد اینسا ط
مرغ و بزم بزم کند مرغ نار
جن و انس و حش و طیر و دیو و دود
عیش و مکر و در جهان جمله غم
باو راحت و رحمت و مجموع لذت
در دمان باد و در هم ریش باد
کز غزای شاه مظلومان حسین
شاه مظلومان حسین خسته جان
شاه مظلومان حسین بهمین
شاه مظلومان حسین پاک نلاد

ش

تورانک برن خوراز جفا چن برده دل
 مرا خورده دل تنگ از غنا چن پیران
 میان عرصه میدان تو از شمشیر خور
 فراز ناله عریان من از خواب تر دام
 تو اندر نینوا افغان من در کوفه دلم
 تو اندر کربلا افغان من در شام در سیم
 تو را با دوران ریک و ان فسانه
 مرا دست بران بندگران نهاده بر کرد
 زمین مار به از خن رگین جسم تو کشتن
 فضا را دیه از تنق سوزان آه مکن
نورده دندبه علامت شجران بریان حرم عیال سکنه ف لوت
 آفت ز درد و فراق در از رخ جهان
 جان طاق شد ز طاق دل ز غم از غم
 دارم بسین کانون از تنق آه جان کوز
 بدم زویده چون البید الیک جویان
 زین شعله شعله جان شد جرقه نقش
 زان بدم زویده الیک شد غریق طاق
 هر کس کم نظاره در جستجو اجاب
 کردم بر کناره با کف کور یاران
 کوشاه تاج بدم کوه غم گرام
 کز فدا و فکرم وز بهر او پریشان
 بیایم

بای می کشد موی من چر شد
 اگر برادر کوب تشنه از صغرم کو
 خواهر بیا تو خواهر بر رخ زخم ویر
 نافقه فکرم زایم با جوفه نزاریم
 ای عمه باب من کوب باب تاب من کو
 ای عمه دور کن از مهر و دور کن
 ای رنج را تو دلجو از خسته را تو بازو
 ای یار روز زحمت ای شمع شامت
 دس زبش و بدم هر از زبش و محرم
 ای عمه جان پنا از خود چاره و راهی
 ای عمه کوسیم چون شد ملاز و زخم
 ای عیال خدایین محنت و حیف را
 خلقی بدمت جبر بدمت شمشیر
 بیکه که نزاریم از بهر رجا نگاه
 خردم خرد و وفایم برین را قاتیم
 از هر چه چا بداشت اشع جمع خوران
 عباس و جعفرم کو کوب باشم و افغان
 نایم خور و مضر سوزیم زار و نالان
 آواره دیر بر کشته بیا بان
 آرام خواب منم کو کوب و کشته و بیا بان
 سر بایش و دور کن زی شو و کلبان
 ای رنج را تو دلجو و او در دران و نالان
 ای چاره ساز جبر است ای رنجای چان
 این زبش و تو ان بسیار باش و بیا بان
 بایش و او افغان جاری ز تور و نالان
 آن ماهه شوقیم هر سپهر اینان
 وین فرقه دغا و این جمع نالان
 دوران پرست و نالان بیکه و نالان
 روزش با ما و سوزیم بر ناله و نالان
 از تن بهر چه و تا سیم از جان و دل و نالان

که شوره دیریم کسک کف قفایم
 که کف کسک کف قفایم کسک کف قفایم
 پیش نشان حقیم چون بیکان میریم
 در بند و در و ناله از صوبه طاقیم
 خواهر شوره جالیم خور کشته بایم
 موس بر بنداریم جز سینه را فکری
 خواهر شوق جانم کید اخلاص توانم
بیایم که خنجر سکنه ف لوت در بر
 ای بیک با صوبه در نواز وفا
 از ناله کشته دلان او در کان جهان
 میگویند بیدار کسک کف قفایم
 من طغیان ستم نزار و در بدم
 صد باره اگر من صوبه باره
 از برادر من دل بند و دل بر من
 اگر کاشم صوبه باره پاره تنم
 که در کزایم که جی کرویران
 که انتقام نازم که کشتی شتر بان
 و در سینه کزیم چند بر سینه بان
 تاشم از عرقیم کشته و شتر بان
 در رنج و در و بایم با یو و اعوان
 با و سینه داریم جز در ناله کزبان
 از دست شد توانم طاق کفایت پان
 بیکه که نزاریم از بهر رجا نگاه
 خردم خرد و وفایم برین را قاتیم
 از هر چه چا بداشت اشع جمع خوران
 عباس و جعفرم کو کوب باشم و افغان
 نایم خور و مضر سوزیم زار و نالان
 آواره دیر بر کشته بیا بان
 آرام خواب منم کو کوب و کشته و بیا بان
 سر بایش و دور کن زی شو و کلبان
 ای رنج را تو دلجو و او در دران و نالان
 ای چاره ساز جبر است ای رنجای چان
 این زبش و تو ان بسیار باش و بیا بان
 بایش و او افغان جاری ز تور و نالان
 آن ماهه شوقیم هر سپهر اینان
 وین فرقه دغا و این جمع نالان
 دوران پرست و نالان بیکه و نالان
 روزش با ما و سوزیم بر ناله و نالان
 از تن بهر چه و تا سیم از جان و دل و نالان

اصغر خورده کلم سر برده زیر کلم
 عجب سرع کزین باز او از مهر به بین
 شد بای من کجا نامده باره چرا
 بدم زویده کمرانم ز سینه شتر
 دارم زویده روان در ره نظاره یی
 از هر تو کزایم و از هر تو بزرگ نم
 آرام نایم تا روی تو در یایم
 آن شمع فدای رخ و ان لب و لیس
 کو بد فر و زانم ان کو هر از زنده
 کو شمع شمع نام ان شعله رخ تابان
 عبداللہ اسد کورای و ای خد کو
 کو عمو و کوسم کو قاری و کوسالم
 منچ چو شد و ظاهر کو بد و کجا شد
 کوشید چو شد جذب کوفه و کوشید
 اگر شمشیر کزین باز او از مهر به بین
 شد بای من کجا نامده باره چرا
 بدم زویده کمرانم ز سینه شتر
 دارم زویده روان در ره نظاره یی
 از هر تو کزایم و از هر تو بزرگ نم
 آرام نایم تا روی تو در یایم
 آن شمع فدای رخ و ان لب و لیس
 کو بد فر و زانم ان کو هر از زنده
 کو شمع شمع نام ان شعله رخ تابان
 عبداللہ اسد کورای و ای خد کو
 کو عمو و کوسم کو قاری و کوسالم
 منچ چو شد و ظاهر کو بد و کجا شد
 کوشید چو شد جذب کوفه و کوشید

کوبیده و داغوان ای و از هزاران و ده
ای و از هزاران و ازین جریست جان افروز
کوسه داریان باز ز غم حرمان های

فرخنده ای که در دستش است پیراهن

ای شاه خویان بر حال مابین

ای شوهر جان جان در بلایان

از دل کفایت زنده خون بار از تن زاریم از سینه افکار
کیتی سپیدم در دشت و کسار آخرت شایم اندر شب تار

ای شاه خویان بر حال مابین

ای شوهر جان جان در بلایان

بصبر و آرام محبوس و ناکام هر صبح و هر شام در محض غم
مسکن بودم در کوفه و شام ناله و گریان از جور ایام

ای شاه خویان بر حال مابین

ای شوهر جان جان در بلایان

در نظم در دشت و وادی و اندر تنم خیمه اعدای
افکند غوغا با یک منادی و زنده اعدا در جشن و شادی
ای شاه خویان بر حال مابین

و زنده مردم کا یام عید است کاه ترنم جشن جدید است
قدش شاه میسرین بدست این میسرین کاه کاه نوید است

ای شاه خویان بر حال مابین

ای شوهر جان جان در بلایان

مادسته رسته در غم نشسته مارسته رسته بر هم گریسته
دلها شکسته و دمه گریسته باروی بسته پهلوئی خسته

ای شاه خویان بر حال مابین

ای شوهر جان جان در بلایان

در هر کجای از کوی و بزرگ برافراشته از مرد و از زن
از چشم خونبار تر که دامن از ناله زار سر کرده شیون

ای شاه خویان بر حال مابین

ای شوهر جان جان در بلایان

مابسته باز و همچون کینزات ورنه بهما هو هر سو گریزات
و از رخ انداز افغان خیزات از چشم خونبار و خواریزات

خشم بداندیش و خشم و کینه در موج تشویش و خشم و کینه
برگشته زین لرزان کینه ناله از لب کوبان کینه

ای شاه خویان بر حال مابین

ای شوهر جان جان در بلایان

بسیار و بسیار در بزم اشعار از غم دراز و غم گرفته
در خشم و خشم جفا کار سرست از موی بوی بیکار

ای شاه خویان بر حال مابین

ای شوهر جان جان در بلایان

خجسته و مغرور و بدخواه منظر کین زان عیش و کینه
او کینه داده و اوج خراک مایستاده در پیش در کاه

ای شاه خویان بر حال مابین

ای شوهر جان جان در بلایان

در غم ز هر سو صف در پصف کرم میا بود کف و بادوف
ماند و گریان از جوش و از تن رخ کرده پنهان با ساعد کوف

ای شاه

هر دم عتاب از کین کشید و وز خط برانند زبیرا د
و آنکه زشتی آن شوم شداد گوید ز حقدت جلا و جلا د

ای شاه خویان بر حال مابین

ای شوهر جان جان در بلایان

از قهر آن شوم پر شور خراک بیمار مظلوم با رخ جانکاه
مابقران در ناله و آه بر بازیادان الله الله

ای شاه خویان بر حال مابین

ای شوهر جان جان در بلایان

این توحه ارشاد نظم رحیم است از فیض الله نظم نظم است
برای آن ز بیم کم دل و دینم است کرم لیتم خلقت کریم است

ای شاه خویان بر حال مابین

ای شوهر جان جان در بلایان

ای شاه خویان آخ ز بهر آن آخ ز بهر آن ای شاه خویان
ای شاه خویان دروازه آن دروازه آن ای شاه خویان

ای شاه خویان

آغ حنینم آغ حنینم سر از قنداز تشریفان
 آغ حنینم کونور حنینم کونور حنینم
 لقایک لقایک یا خیر محبوب اهوک اهوک والقب مجذوب
 اهوک اهوک والصب مسلوب ارجوک ارجوک والبع مسکوب
 آغ حنینم آغ حنینم
 کونور حنینم کونور حنینم

اقا منظلوم سبط پیمبر مولاس محروم فرزند حیدر
 دل بیتو محروم جانان خواهر جان بیتو محروم جان برادر

آغ حنینم آغ حنینم
 کونور حنینم کونور حنینم

خاطر ز بس غم بر تاف طقت طاقت ز بس کم جان در شقت
 از بی تافرق نالان ز رفقت سربا غرق در موج رقت

آغ حنینم آغ حنینم
 کونور حنینم کونور حنینم

دل در غم جان جان در غم دل طاقت پایان آرام زایل
 سرد میا بان پاد مرا حلد ابرو شتابان منزل بمنزل

آغ

آغ حنینم آغ حنینم
 کونور حنینم کونور حنینم
 دلها پریشان سرافروش تنها هراسان جانها در آتش
 قدرا خمیده از بس کشش دهامیده از بس جفاکش
 آغ حنینم آغ حنینم
 کونور حنینم کونور حنینم

رخسار از کرد و لها پر از درد تن زار و رخ زرد دل کرم و دم
 در خرد و در پردر سو جهان کرد وین قوم نامرد در طعن و در طرد

آغ حنینم آغ حنینم
 کونور حنینم کونور حنینم

برینو سرا اندر کنه ز باور درها هر سو نظر
 شورش فاده در بام و دریا ایستاده چون در بدر

آغ حنینم آغ حنینم
 کونور حنینم کونور حنینم

حیران و عریان کلثوم و زینب نالان و کریان در بانک یارب
 بصب و دتاب از سوزش و تب بخور دو به خواب از صبح تائب
 آغ حنینم

دانه که دم زخمه چون شد خون کشته و ز دیده ام برون شد
 هم خر که عیش بیتون شد هم رایت صبر و اژگون شد

کونور حنینم کونور حنینم
 کونور حنینم کونور حنینم

یاران را ره ریخ در سپارید یک یک غم و خمه بر شما رسید
 پیوسته ز دیده خون بیارید همواره ز دل فغان برآرید

کونور حنینم کونور حنینم
 کونور حنینم کونور حنینم

ای باب عزیز ناز نیشم بدو تو روز خوش نه نیشم
 از شاخه عیش کشته چشیم همدوش و شریخا رغم نشیم

کونور حنینم کونور حنینم
 کونور حنینم کونور حنینم

ای عرش مکر و کرد افلاک ای چرخ می چهره برخاک
 ای خاک تو چرخ زن چرخ خاک ای کوه ز جای خیز چالاک

کونور حنینم کونور حنینم
 کونور حنینم کونور حنینم

ای

ای مهر مناب بار دیگر صبا ز افق کش برون سر
 ای مه ز سطریش نه لاغر اختر یغفک مناب اختر

کونور حنینم کونور حنینم
 کونور حنینم کونور حنینم

آتش تو ز غم فسوده دم خیز لرزان تو خاک غم بسر ریز
 لرزان ز دل شر بر انگیز لرزان تو خاک بیا دلندرا میز

کونور حنینم کونور حنینم
 کونور حنینم کونور حنینم

ای نام زشت تیره تر باش شام شب تاریک پسر باش
 روزا همه آتش و شورش ریش هر دم خطر از هر خطر باش

کونور حنینم کونور حنینم
 کونور حنینم کونور حنینم

از سر زبانش و کوش بگذار لرزان تو دل از حیات بردار
 از دست تو بزمان زگر دار لرزان تو کام کش زرقار

کونور حنینم کونور حنینم
 کونور حنینم کونور حنینم

ار دیده در نظاره در پویش ار گوش پس سماع مینویش
ار لب تو ز لعل باش خواش ار پیش ز خویش کن فراموش
گشتی در دست نیاید
شکسته چنین و شمع جان داد

ار تازه بهار چون خزان باش ار باده خزان ورق فشان باش
ار صیف چو سیف جانستان باش ار دی تو بلای جسم و جان باش
گشتی در دست نیاید
شکسته چنین و شمع جان داد

ار بر مبار در بهاران ار باغ نخل روز باران
ار لاله مرو بکوه ساران ار کار میشن تو با هزاران
گشتی در دست نیاید
شکسته چنین و شمع جان داد

ار بحر ز شور کف بسوزن بر سر چه زنده کف در کن
اتش ز درون فکش بر زن چمن برق ز جوش دل شوزن
گشتی در دست نیاید
شکسته چنین و شمع جان داد

بر کنده

بر کنده نو بهر دینیا و در بند قفسه مرا نخل ازاد
افسوده زید کسار بودش پیوسته غم از فغان غم باد
گشتی در دست نیاید
شکسته چنین و شمع جان داد

ای کاش بچرخ غلغله افتد ایچم هم در ترنزل افتد
آسان زمانه مشکافتد سودای جهان رحصافتد
گشتی در دست نیاید
شکسته چنین و شمع جان داد

اندام فرشته بسته پرباد در شیشه پری به بند ناد
جان دار در کربا حیزاد بر دهمه هر چادی زار
گشتی در دست نیاید
شکسته چنین و شمع جان داد

خندان زید و کرامت ن بر سر لبها دماغ و بوستان
خوسیده زایر بادستان از نغمه فتد هزار داستان
گشتی در دست نیاید
شکسته چنین و شمع جان داد **و قصه در رخ و خطره**

پدر جان ار پدر جان ار پدر جان پدر جان ار پدر جان
اهل از در و بهران
فغان از روز و زمان

پدر جان مایه تن فکنا ریم پدر جان ما سیران نزاریم
پدر بر سرنداریم

بسیار ونداریم
بما بکمر که زار و نوا نهم
همه خورد و جوانیم

همه زار و توانیم
سراسر بسته باز و مو پریشان
تاتن خسته پهلودل هراسان
ز دل سوزان و بریان
زخم لاله و کریان

زین قید و ضرب تازیانه
زیر روز و اینک شبانه
برین بیکرانه
پدر جان و دانه

من

منم انما ز پروردت گینم که بودی بودم کس قرینم
کنون خشم ز کینم
زنده برون و کینم

بو قمر که ز بیم روز بهران بدم افسردی کشتی پریشان
کنون پشته پدر جان

من و مام مرا هر سو کند ربه بهر منزل زار رسم و اثر ربه
حضرة و بر سر ربه
تورا انجا نظر ربه

بیادید کونوت لن عنایت چایکبار که شدان رعایت
حایت کن عنایت
کفایت کن کفایت

کنون بازی بر عالم تفکر کن سر که دم مرا بر سر کن
بیا به سفر کن
زاد دفع خطر کن

یک از مرده زاد کن رم برون اوروی از انتقام

چو روزگارم

چو بجز و فکاهم

دل و جانم با گردان جانت بکشد آن کف کوهرشت

بسوزد رایت

که برید آن نبات

تو را یک چنین صد چاک از چیت تن صد چاک تو بر خاک از چیت

تو را این حقرا کیت

مسلمت کز نیت

شهابیکس چراغ یاورت کو علم دارت بکشد لشکرت کو

غیرم اکبرت کو

عزیزم اصغرت کو

سرت کردم که برید آن سرت را که در خون در کشید این بکیرت را

که بر بود فرست

طراز و برت

رسم خیز خوار شد مظلوم تو را لایزال نوحه آوردت منظوم

ز فیض خاص قسم

و را پسندم

این بقعه که هست بقعه خمس آل ^{الله} وین کاخ شرف که هست ایوان جلال

بر بابت بدان پایدار کان وجود پیداست از آن جلوه حق متعال

این بقعه که مرقه حسین بن علیست روشن ز فروغ بر تو نور و است

هم قیده که جهات ملک ابدی است هم جامه که شعاع شمس از است

این خلد فضا بار که عرش اساس ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

خود خاک یک کیت علم دار حسین ستای حرم شهنشهر عباس

این مرقه روشن که بوی چمن کشین ^{وین خاک کشت پاک تنای مسکن}

دانه لپشه طاف اخیرا هم ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

ای خاک منظر که منور شد ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

دانه که تو را چه قدر افزوده خدای ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

از پیش در حرم بر خاک حبیب ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

در بان حسین چنین بود رخ ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

عباس حبیب عزت جحشده ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

تا از شرف و با بقعه تو بر فاض ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

از بر عقید مسلم پاک شریعت ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

آه تو بجا ز کوفه و کوفه نهشت ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

واما دین چون غرق بدین ارقاسم ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

از حشر تا گاهی و محرومی و صدمه ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

این جلوه که نش طایب زم عراست ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

چو شمس است ز داغ و در دیا بکمر ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

فریاد ز محرومی و اما دشمنید ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

کاندل با میسر شربت مرگ چشید ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

از داغ شمع عراق و سلطان حجاز ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

عشق

عشق حسنه است از شور و نوا ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

وقت موسراخت یک بو الحسن ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

زاده زهرار کبری فاطمه ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

ای نیر از شاه طلوع نهال ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

نست بر حکمت تو را خود نام ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

لوحش آینه زین کمال و زین جلال ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

بارگاه رفعت را ز اقدار ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

پیشگاه حضرت را از شکوه ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

از حریت ان شمیم اردشیم ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

لثم خاک در یکت خیر الشواب ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

گوچه خرسند است دل زین فرو قدر ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

کت همیشتم غریب مرزو بوم ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

خاک غم هر چند که دیدت مزار ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

لیکن از شرب جدا ماندی و طلاس ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

چون برون از کاستان پیشان ^{وین کاخ ملک چاکر کردون کایس}

با امید دل پر در کوه و دشت
 بریزان در میخانه دشت نظر
 در جاده مرکب دیدی چای برگ
 تا که بود وقت ترون هم قرین
 تا که دوات شربت آخر نفس
 هر فانت له جور آمد مزار
 شهر قم جنت سر آمد زین غزا
 بنیو جمع چاکران مستمند
 حلقه حلقه گردن غشت نوحه کر
 آه آوخ آه آوخ آه آه
 پاک خاتون نامراد دیوی است شوم
 بریزانم کتر اند قد شید
 هر دارم نلانی فدون کردی شوم
 دارم در چیده که بستان زوی
من و صبح چاه بخت **من و لایق درع جو پاشش چینی** **ای دروغی تیرا خلق بر**

خون

خوش آن بود ز سیم و آن تصدیق
 سده گشت بود ز چید بیدارت جبار
 روم باطنی و ظاهر ز بود ز جوی تایا
 از آن یک ندید چار ستم تیر و نقد یقی
 خودان را نیست رسل و رضا از راستان
 شد آن یک در طهرت را بتوفیق بقا
 شد آن را آنچه کینه اسرار داری
 منور آن یک از انوار اشراقات لاهوت
 زحق در یک ملام بود قدس گروی
 بر شایسته از خلق نیکو جنبه مقیاسی
 وفان را باینار حجت که کلا
 مران را مایه قیامت تقریری نه تحری
 نجابت را بیدان مقن اساس صدق
 چو آن را جنبش کت شمع حجاب
 پیام ز فقیان اردیستان با دوز و ز

کرد آن یک داور کمر و آن توفیق رب
 مؤید خواست سلمان از چاه تیرا
 علوم مول و اخر سلمان خواه آوا
 از این یک خواست بر پا صد ایمان
 خود این را نیست در علم نهی از چندان
 شد این یک حقیقت را بتجسس مری
 شد این را جان و دل را نیت لنوار سجا
 حشر این یک از اسرار الهامات نیرا
 زحق با صفایک ملامت انسا
 بر شایسته ای را خلق دلجو که میزانی
 صفایان را بکنند از مروت کرده بجا
 مران را پیر رفعت نه تیرا
 نقابت را بیدار روشنی قیاس حق ایمان
 چو این را ریزش رحمت کز بغا
 سلام از چو این دارد کجاش انب

با امید دل پر در کوه و دشت
 بریزان در میخانه دشت نظر
 در جاده مرکب دیدی چای برگ
 تا که بود وقت ترون هم قرین
 تا که دوات شربت آخر نفس
 هر فانت له جور آمد مزار
 شهر قم جنت سر آمد زین غزا
 بنیو جمع چاکران مستمند
 حلقه حلقه گردن غشت نوحه کر
 آه آوخ آه آوخ آه آه
 پاک خاتون نامراد دیوی است شوم
 بریزانم کتر اند قد شید
 هر دارم نلانی فدون کردی شوم
 دارم در چیده که بستان زوی
من و صبح چاه بخت **من و لایق درع جو پاشش چینی** **ای دروغی تیرا خلق بر**

خون

خوش آن بود ز سیم و آن تصدیق
 سده گشت بود ز چید بیدارت جبار
 روم باطنی و ظاهر ز بود ز جوی تایا
 از آن یک ندید چار ستم تیر و نقد یقی
 خودان را نیست رسل و رضا از راستان
 شد آن یک در طهرت را بتوفیق بقا
 شد آن را آنچه کینه اسرار داری
 منور آن یک از انوار اشراقات لاهوت
 زحق در یک ملام بود قدس گروی
 بر شایسته از خلق نیکو جنبه مقیاسی
 وفان را باینار حجت که کلا
 مران را مایه قیامت تقریری نه تحری
 نجابت را بیدان مقن اساس صدق
 چو آن را جنبش کت شمع حجاب
 پیام ز فقیان اردیستان با دوز و ز

کرد آن یک داور کمر و آن توفیق رب
 مؤید خواست سلمان از چاه تیرا
 علوم مول و اخر سلمان خواه آوا
 از این یک خواست بر پا صد ایمان
 خود این را نیست در علم نهی از چندان
 شد این یک حقیقت را بتجسس مری
 شد این را جان و دل را نیت لنوار سجا
 حشر این یک از اسرار الهامات نیرا
 زحق با صفایک ملامت انسا
 بر شایسته ای را خلق دلجو که میزانی
 صفایان را بکنند از مروت کرده بجا
 مران را پیر رفعت نه تیرا
 نقابت را بیدار روشنی قیاس حق ایمان
 چو این را ریزش رحمت کز بغا
 سلام از چو این دارد کجاش انب

نه بسند باین رخسار نیست رنگت پاک
نه بیداد این نایب نیست نایب پر ما
مران را صد روان عالم شام که اعظم
ز دانه مران را ضبط از آفتا آخر
نسیب نایب مرین را فاش از انجام تا اول
بذیران تو نیست چو حجت راست کرد لب
چوان را پیش از جوهر نفس سلفی بود
کران یک بد بود کشت و پاکر کاهی
هوار است جهان و رسته و دراز کشت
زهر صاف روان عالم که بر نایب نایب
بخت این یک نایب نیست از راز نایب
ز وصف فضیلتان قصه نعت و نعت
هم مرصع چنان نکتہ در کعبه دانه
بیوت نعت ایشان نند از اخبار تنور
صیقل الغیب نند در احوال صافی
نکران نایب در هیچ دوران سیرت دوری

فک

فک لایق که داندش بد از هر کس
روان از هر شان آنچه هر باطلی رخ
بقوتش نایب ملک بدو رخ کعبه قمار
بجام دولت کوشش نایب شمشیر
نکر از شوقش حو را کرد در ناز و راز
بیز درایش انکشف در تدوین و در
پیش جیشش انکشف در اتفاق در نفس
بکشش نایب نایب از کلاس بر ک
مکوت لایق که از جبهه کار و ک
از ایشان نیست نایب که از قطار
ولا زیم مغرور نند از غیب مکنون
بهره غفلت جهان نایب بران بهر ای
ولا قوم بدین حسرت روان چو در حرا
تتاق جاسه نایب که در دو سر اسیم
هر کو کونان قی خسته را نایب

نصف مسلطه و خواند قرقو که
که سر تا بدو ایمان رسد و ای مباد
نهر اسام و جو کفر کین رسد است از
لشوی برنده از لغوی و انکه روی برآید
امان از وضع این عالم چه ویرانچه ابدی
بر نظرها نند از نظم خداوندی
یکه بر کو بکار امانا که هوا شوی
روان را بسپار تا یک ایمان انعامی
سپهر چند دوان را پشیمت صدای
توافق یک سو و قوس از نیم دریک
والا نایب کفر نند و کوبانی بنیر
خود افاده اندانان چه جای رفع الالین
بجای شمع کفر فرغ نایب نیک دین اری
توزار بود ازین پیش مطهره قنط
بس است ای دل دروغ و در و اکلاری و

فک

تورا باین یکبخت خود خطا شد جهان پو
درین کوشش نایب نایب نایب نایب
ز خود نماند فاخته کام از نفس نایب
تو اینان طهر نایب که چون جانور کوی
یکه قدر تو را سزاق نایب طبع انعامی
قدم از غیش بیرون نایب نایب نایب
برده قنط نایب که این عفت است نایب
هم نایب نایب نایب نایب نایب
بکودک نایب نایب نایب نایب نایب
بکودک نایب نایب نایب نایب نایب
نک نایب نایب نایب نایب نایب
هران نایب نایب نایب نایب نایب
چهار نایب نایب نایب نایب نایب
نزاری نایب نایب نایب نایب نایب
نصادق نایب نایب نایب نایب نایب

فک

جدا ز هر خورشید بود چو دلم مقابله آمد و دل به پیش منور خواست
 هزار دجده نشاندم ز دیده اش در پای که آیدم برآمد و از سر برخواست
 دلا بجز و ای زمان منور خیز که صیقل و جان زان بگفت
 منظر خواست **عشق قرآن**

چو حسن تو زرقم خرد بیرون است خاصه کسی که هر لحظه زبش افروان
 گوهر زوفا کو هر خوبان ز صفاست دین و با زوینا را بدی معجون است
 سرنوشت دل تا خورسنت کاست نه مقام کلازیت و نه از کردوان است
 کفک و دیک دارم بسر خال و پر کار و بار من چاره بس و اروان است
 عاقبت آنست که خافند ز شنیدن عشق بجز این مع که بگو و آنچه کن بخون است
 سرفرازی نه بخت که عشقی طلبیم مرد دنیا بید و دی و کف معجون است

شرح بلا **دو کلام**
 این عرصه عشق است و در این عرصه کینه است هر سوی با او هر لحظه خضر است
 خواهم کیم از تن گذرم زان پس از جان کان را که سبکبار است چو روی فلک است

از که

از که خطاست بس قدر خیر است کان طایف خورشید که سناکش شربت است
 از هر شورشو که دارد بر رنجور تیغ است بطن اندرش از عیش و شکر است
 از نو که در پای تو سر میرو و از دست از نو زمرات و ان لحظه ظفر است
 بر این میزان عیب نهد خواه چه و را زمین و زمی در نظر دست خیز است
 در خیزین از تو جستم خبر ما کان که خیزیت ز خورشید از تو خیز است
 که هست تو را از هر سو بابت را روی مار بخت نیز ز هر سوی نظر است

تاری تو ای دوست سوی والا وقت **در صحرای معلوم**
 در زلف تو نظم تو بس طرفه اشراست **در صحرای معلوم**

عالم یک قطره و ان قطره جاب است همین نقشه دوم هر نقش بر آب است
 بر نیز که رخ تاجیم تا چشمه امید کین بخش مرا کفین برق رنگ است
 از خورشید افکار و میر عشق و سیر حسن کاینجا نظاره و غلظت و رعب است
 از چشم بد معیان چه میو شاد کین جوی پرده و این باز نقاب است
 زافره که یکم خیزد ز دل ریشتر بالاز و خود و دوز که خراب است
 یکدشت سر سبز و بی نقش و بی وقت و فضا است لخواه چاره بکار است
 از رشوبی بخت از تو بزم نصیبی با آنکه تو لاس بریده نصاب است

شادانه تو را خواهد و هر چنان کند از مهر زین عقیقه است و زامیه ثواب است
 تا ای وقت که خطا بخش که پوش آنکه دل حلت ز توش حساب است

در بنیاد و انشور گوید
 هر که دانا نشنخت و دانا شد چشم بینا بید و بینا شد
 با تو زان نشنخت یافت توان معکوب شنید و کوبیا شد
 دل و دانت نقطه دانش باده مهر پوش و جام بهیا شد
 خوشنای خدا نشنخت خورشید هر که خود یافت حق شناس شد
 سخت بخت بود حاطر من چشم از خود بپشت دل و اشد
 کار او بر سر نمایش کشت کار و دم بهم تمام شد
 دوست کام جوی و الا وقت که از زودرها مداوا شد

بالمرک و ترک برک
 یاد مکر و دیرک از دل به برد این دل افروده ام ناعده مرد
 ای بار باغ امیدم کی است کنیزم تا هر شد کشتیم فرد
 لعل زلفان بچشم ضمیمه شکر کم ز با آنکه داند رهم همشرد
 ره زن این لاله از آغاز کار هر چه با بود از ما برد و خرد

از که

یار کرد دل بر دگر جان زان او است برد از هر چه پیش ما سپرد
 زنت که خود کرده خود زهر یار ناشنخته دانا یک یک شمر د
 مغرور تا مغرور با هر چه پست صاف زنی تا صاف نیر هر چه در د
 سردی خواهر رسم نه زیر پای خود بزرگ سرشک را بر زخو د

از تو یقوت جود و حشمت گم **نقد و نقد**
 ز نیز که زنت که شو کرد **نقد و نقد**

ایدل عیان که او نهان باد به باش در چه نیست که کنعان چاه پیش
 آنجا که دست پای نهد سرش بهای و آنجا که کام زند خاک راه پیش
 از فرقی با به کشت و نبوش خیز از پای تر سر به چشم و کنه پیش
 سرش نوا و قمر و ازین دویه کدام ایدل مدام در پلین اشتباه پیش
 ملا حمت مشرب در روز غم زنگ گوشم تیره مشعل از برق آه پیش
 کتب هر از شک و تو را هر چه از خورشید از به پیشش به ماعذر خوراه پیش
 بیا و صبح و شام و خور و زلف آن کنار قانع دلا ز نقش سفید و سیاه پیش
 ان رو که بر کوی حرم صبی قبا که ای دل مدام ساز نیز سجد و کاه پیش
 مهر و آه وقت بر نصاب از زهر است جرم است که دلا بهر است کاه پیش

کتابت عاقبت
 این یک روز کار طول این بخت خوش
 من خود ز خوشتر دانی این نیست و نیست
 بام چلبین و بنام چرا از آن
 هر کس نسج خویش بر دهر بخت خوشتر
 زین قطعه کس نم رسد رخسار
 بر خدایند بخت خوشتر
 بگذر تاز خاک و بر خاک سبای پای
 کجاست باز که دل افکنده رخسار
 از فرق جوی تاج و زول سار بخت خوشتر
 دارند که تاج و زینش بر بخت
 تا زین بر دای دخت خوشتر
 امروز را بفرست خوشتر
 وین شکفته خاطر از بخت و بخت خوشتر
 کند دست از او و وقت بخت خوشتر

تجربہ دقیق
 دلا رفیق شقیق است خود بر شقیق
 بیا بوی رفیق دهر و دهری طریق
 تو را است شیخ و رفیق این دورهای و
 خط است هر که بر این نکته میکند تحقیق
 بکار دلا شیخ و هم عنای یار
 سفرهای و کجاده از خدای خود رفیق
 بر آنچه جوید باره انما تسلیم
 هر آنچه گوید پیران انما تصدیق
 بس آدم آرد شود بخت و نظر
 بهر زبان طبع و ذوق خلیف دقیق
 در بخت و در دگر از آرزوی دور و دراز
 بر فتنه ام از همتان بکاه عمیق
 در و یار زمان جوی این زمان ای حوت
 که اعتمادش بیکدیگر بر کن و شوق

را به بخت

ترک دنیا و درک عقیقه
 راه غیر کرد و دنیا را بهر
 دست بر زن با بر و ان کس کار
 هر چه جز این ایمان در شکن
 هر چه جز بسند پکان و در کس
 کس سر بگذارد و بکین کوشش
 چشمش در بند و بخت چشمش
 تو تر هم صحبت از تو و قصور
 چندان از لعبت چین و چکار
 جفا زین پس دشت خوش جور
 داد زین باریک راه پر خار
 و دهه این کشته کرد دایمال
 بخ کج این رشته آید منقصد
 هر کس از کوشش غیر از این بوش
 چسب چسب شود و در چسب
 دیده را زین فتنه به رنج رمد
 سینه را زین کینه به آید

استغفیر
 دستا فو کین جز و آیت

مسافر
 با تو ما غار هم راز آیدیم
 از غوات ارفون ساز آیدیم
 این نوا خود را است از کس خوات
 کز دشت بشور شهناز آیدیم
 که نشستم از سر حیرت خوشش
 کز چو ش دل با و از آیدیم
 سالها زین راه باریک و دراز
 بی مهر رفیق و بی باز آیدیم
 بودمان کوی تو را غار آشیان
 هم دران بستان پر پر از آیدیم

اودن ما پرسته جو بار دنیا ز
 ما زور دایم چه تا ز آیدیم
 یاره کردستان آمد ز حسن
 نیز ما ز عشق دلباز آیدیم
 خواج را که خاک ری خار است
 ما بدین پست سرا فراز آیدیم
 خوش سفر کردیم از کوی تو باز
 با متاع چین و اهوراز آیدیم
 شکر کز سودای دلائی حسن
 سود ما بدیم و بزاز آیدیم
 دستار دولت و آیت
 خوش بظلم و تر شهناز آیدیم

بهرش و آرزو
 چه بشود هم چنان ز دام خود جستن
 بس با پرستن بدل ز اغیار کستن
 سروان طهر را بشکست که آید پیش
 که بشد شرط آیشتن از درون خستن
 روان مرده توان برده سراز در دل
 کران تی چه تر مرده ز میستن خستن
 زلفت جیب و چن کفتر غفلت چشم و دل
 بقافیه فخر و فخر خوش جستن خوش جستن
 تو یابی ز فخرش کرد و بر بصر کوشش
 بهمان که کند از کوشش و کوشش
 باقی از دل فدا کند سزاین فرق پاک
 که زور اعلی از چاکش و راجه از شستن

تو را ای پادشاه جادوان پادشاه
 جز این پیمان شایسته که دل برفت

خود مرده جان در سلاه و در چاه
 خود سزیده بان در پای آگاه
 نایب از دام نایب کس کام
 بردار ملک هم در سپر آگاه
 بگو تقدیر بگذر زنده بید
 کلین زود و ان دید این چاه آگاه
 غافل ز دیدار محروم و دلداز
 بنفشه رخسار کشوده ده کا
 گزشتیم با رور گزشتیم نلار
 و گزشتیم خاسطه زوشت
 با پاک دل کن توبه حاصل
 ز بس چه غافل است غفلت

لی و سیکر رخ سایدی در
 نام از و پر کام از و خواه

نغمه
 ان کیت سوس خواند به یک هر واه
 مافوت ز بان پس در تو کشاده نگاه
 بر کان خویش هرگز از تو میجوید ن
 جز تو کا که از تو خواند این همه در نگاه
 باش تیش و قدس که از تو و چراغ
 سخت و باریک است و بیک این بید
 دارم از این شک و از این آه مترا که شوت
 زنی کردی که باب زان یک و آه
 در بر کجانه خود دان از احوال پیرس
 پیشش ملک کشد شکر قدر پادشاه
 بر تو ای چون تو کس جز تو کرد کار
 قماران لجن تو بودن است بر تر عزرا
 کستند از این دهر و این هر چه و متکوان
 تا و که در چشم افتاده اند و قهر و

جز بوی چست کافیه بخت جان و
کشت را عقیق است و شمشیر
جست را در بند جز در کلاه و
چندینا چه بعقری می شاید پناه

ترجیح برکت زنده بخت

ما رفته خواب و سر بخت
کفر و خفته با بر امن کرد
من و توجفت بستر و این
کوش کردید کور سر سنگین
گرفته هر صوت هزار
رسمت گرفته از بد خوا
اوج خوانان و لیک سر کینه
چونکه ره بر پیش ما بر نک
بر در حوت از بد و دیار
از یک مورنا توان کتر
دولت کول زن زچاه امید

بنام

نه بیدار نوید کر م
مشک آسمانه از بدو نیک
نار بوده تو را بکذب شرق
بغاط کرده و درج از بدو خرج
بچ نشیده مدح نعم العبد
الفرار الفارای یا سلطان
چند جرئت بقادر قهار
کر صیانت نیز منتقم است
خواهی دید که آشنای حق
جوی توحید و بر بار از شرک
جویانه از در و آلاء
هم از او جو تو نکته توحید
کز حق قدس محدود است کلاه

بخت کلاه که هو الله لا اله الا هو

ای هو الله کلاه سر بکند
وی هو الله شهادت پادربند

خاندان دوست و این قصاص
منه غفر چه غفر به احساس
برده در کاشغر کان حلب
همه دان خوانده خویش را و جبار
گشاده بوج شتر زورق
گاه از اضطراب چشم سیاه
تاوانه بنال و هیچ مبالغه
روزگار است و روزگار آلا
باش آدم کر آدم زادی
خویش مردار و اذن این مردار
چشم حیرت ز سر کار مهوش
عبرت اندر بعبرت است جهان
چیت لیسیم نام و شام روشن و
عیب و آنچه چون نیاری فهم
کجی بسته ام پیمان

عق

خرم آن که میانه خویش برخواست
که بجز حق و آشنای حق
جز بختی هیچ می شاید دید
اولیای حقه مظهر حق
وزدم صدق از و آلاء الله
که زحق قدس محدود است کلاه

ترک در بخت که هو الله لا اله الا هو

چند پر چه باید کرد
ترک یا اعتبار باید گفت
با فضایل و چهار باید شد
دش گفت یا بهتر و شفت
طاق دش بند باید داشت
جدو کشت طراز باید ساخت
تیم نیست به باید کاشت
فرج را برک و بار باید داد

فکر و زشتار باید کرد
طلب باید کرد
از ذایم فرار باید کرد
زین یک اختیار باید کرد
رکن حله استوار باید کرد
زهر و تقوی شعار باید کرد
ذکر و تکرار باید کرد
اصول برقرار باید کرد

پاسه و سلوک باید خواست
از زمستان گذاره باید جست
خون دل برکنار باید ریخت
روز و شب با تقوا مقدم است
از تماشا طلعی کلون
به تمنای قتی موزون
باید اندیش جان و دشمن دل
پاکو سازی نباید رفت
دیو و درامهار باید هشت
از بر جبه دوم مسخر
دست باید کشیدن از الام
از منت و زلات و از غرا
هشتمین صنف کزید صمد
معلوم شود از موهوم
هر را به حساب باید دید

وفا

تافت خط سپید چون ز سپا
چشم باید ز کف و لطف پوشید
فهم این نکته را باید آورد
که زنی قدس مهدوی است کواه

نکته شریف از راقی

افروخته دیده از دیدار
هم دعوی حرف بی برهان
صدق نهاده از هوای دغس
دعوی صادق و نهان کاذب
کام غفلت کشیده از لندک
که غفلت چو تند رست و قوی
شب تاری بعیث و ارامش
گاه چرخ شبنم بر کین
جان شکر از جفا و صد صیاد
دربون چله در لاند ز بر

همه ناله زیم روز جزا
در عروج جدا نبیاء
کار دنیا چو در میان نادان
همه را هوش مغرور ساکاه
تا که شرک و سلاک توجید
که زنی قدس مهدوی است کواه

نکته شریف از راقی

افراز مهر چرخ لورنگ
جو ز کیوان پیشه و کردار
ساز زانچم سپاه و زهرام
نمره را بر کجا ز بهر طرب
تیرا کو که بر نگار رقم
بر کش با لمار بازو عقاب
که به صحرای کام هزبر
ورنگ را بهر بنجبر کم

دردون جمله تیز کرده نظر
چشم کریان واه سوزانش
مانده از فرط المومش
ببیند از صدمه زشت و پلید
چو ستر عیوب و جلب قلوب
هر تسخیر ابله و احمق
همه از او خوانده نادانش
از جو رون خار کوزیش و زرش
در عیان خار و خروید هم چو مور
هشت پالان پیش وی شیطان
گاه هشت هم غرورده زام
حق تعالیان عالم قدر
که بر سرشان زفر هراس
مالک نقش و قاهر خواش
بدوست رفته از بر خصم

همه

زاین جهان رفت کش بان غیب
 نه در انجا اثر نه ترو ز بحر
 هم در انجا چون تنگ کرد دجای
 نقش صورت یثوی و جومینه
 باز که هر برادر ز الایش
 عکس و آئینه را کن رکذار
 بارند از و چیت رو که تو را
 اشر و خمر از و است و آب
 نیت انجا هر شب و فراز
 نه در انجا کان بجای کان
 گردد انجا هر هر آنچه ز پیش
 چهره جان نهان شود در چشم
 شود انجا بچشم دل مشهور
 ز آسمان وزین و پست و فراز
 کرد و جوی سز و حدت حق

درین

که نرق قدس مددی است که
 خست لایق که هو الله لا اله سواه

خیزه سر ز خواب بر گیریم
 ان ز اغاز کوبیدین انجام
 مقصدی چند هر طرف پیداست
 بیکه قصد در یک معبر
 چند پوئیم کاه چپ کراست
 مقصدی تغز و لکث طبعیم
 چشم از شور و بام و در پوئیم
 زادی زاد مردمی جوئیم
 ره روان ره سپر سپریم
 سلم را ناد و توشه الکاکریم
 که ز این بر زره پوئیم
 بشب جب از جواف خرد
 در غور ز غور ز شاخ امان

که از ترک سربرق نسیم
 یابس و طب کارخانه دل
 طعنه رواق روان
 حیرت شوقان خورش ساینم
 هر چه جزوست ناپسند آریم
 دیده بر بست ز آسمان وزین
 حلقه باب کبریا کوئیم
 محرم موم کرده از معلوم
 شمع برداشته ز تابش صبح
 در دل و دیده از وی اله
 باد و صد زیر و بم بنا لشوق

که نرق قدس مددی است که
 خست لایق که هو الله لا اله سواه

چشم دل بر کش و دلیر بین
 آنچه بشنید ز فاش و نهان
 دل و دل بر هم برابر بین
 همه در لوح دل مقصور بین

ازین

از این یا بشنید کور و شک
 میل جان ز شمشیر پ
 بکند از چار سو وقت گذر
 آسمان و کر زمین و در
 لذران آساز صفا فخر
 خور و نجو عین قطب نکر
 دندلن سر زمین ز پاک
 سیم و کوهر شما رو کوهریم
 مروت و عیت لار او کو
 دن و در از آتک در و در
 بوزری پس در ان را کو
 بهم غولان از ملاحی
 همه چه جو از این بجز ارا
 از و ری یک شیم سبوی

ازین

فخر در افراط و جدل با هم
 جنود در جد و سپین ز پرده
 در یک بحر سرشنا و سپین
 منهدن در بحر مکر سپین
 قطره قطر چو بحر جوش چو بحر
 ذره ذره چو همه لور سپین
 تبش نور بین رخ نه نور
 بد و بیضا بجیب لور سپین
 بار بکند ز صورت و معنی
 ز غم کنون و ستر مضمر سپین
 در حقیقت چو عالم بکفری
 نام نبردان و صفت داور سپین
 نام بدار و در گذر از صفت
 قفس همچون رب الکبر سپین
 بین بایست معنی و ابواب
 سطره هر ظهور و مظهر سپین
 مختلف این سه را بخیر کرد
 متحد جدل بمظهر سپین
 از پیکر کف این جهان و کسنا
 شمع بردار و صبح و مفر سپین
 دلکش عارض و لایبکر
 جانفز منظر پیوسته سپین
 نور تو حید و جد و تقریر
 جود در عتبت مظهر سپین
 باطن باطن و لولای طوطا
 در و آرزو مفسر سپین
 که ز حق قهر ممد و مکرر
 که هو الله لا اله الا الله

